Boris Vian

VOI SCUIPA PE MORMINTELE VOASTRE

Humanitas

BORIS VIAN

Voi scuipa pe mormintele voastre

Traducere din franceză de
GABRIELA ABĂLUŢĂ

HUMANITAS
BUCUREŞTI ';

Coperta colecţiei
IOANA DRAGOMIRESCU MARDARE
Descrierea CIF a Bibliotecii Naţionale a României
VIAN, BORIS
Voi scuipa pe mormintele voastre / Boris Vian; trad.: Gabriela
Abăluţă – Bucureşti; Humanitas, 2004
ISBN 973-50-0449-6
I. Abăluţă, Gabriela (trad.)
821.133.1-31＝135.1
J'IRAI CRACHER SUR VOS TOMBES, de BORIS VIAN

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere1, 013701 Bucureşti, România tel. 021 /222 85 46, fax 021 /224 36 32
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021 /223 1501, fax 021/222 90 61, www.librariilehumanitas.ro
ISBN 973-50-0449-6

BORIS VIAN şi-a fascinat şi surprins contemporanii, continuă să fascineze şi să surprindă. S-a născut în 1920 la Ville d'Avray, lângă Paris. La 5 ani ştie să scrie şi să citească, la 8 i-a citit deja pe Corneille, Racine şi Moliere, la 12 ani apar deja primele semne ale bolii de inimă care-l va urmări toată viaţa. La 15 ani îşi ia bacalaureatul în limbi clasice, la 17 ani îşi ia bacalaureatul în filosofie şi matematici. În fine, la 18 ani descoperă jazzul şi devine astfel „american". Sedus de Duke Ellington, învaţă să cânte la trompetă, înfiinţează o formaţie de jazz, boala îl somează să nu continue, dar el bravează. Obţine diploma de inginer (multe din personajele sale vor fi ingineri) şi se angajează la Asociaţia Franceză de Standardizare, unde vede limpede absurditatea organizaţională şi funcţionărească. Scrie ca să-şi amuze prietenii. În 1944 scrie Spuma zilelor, despre care Queneau avea să spună că e „cel mai mişcător roman de dragoste contemporan".

Boris Vian pictează, traduce, scrie cântece, cronici muzicale, romane, povestiri, piese, scenarii de film, ba chiar şi joacă în film, în roluri episodice. Literatura pe care o scrie nu-l prea ajută să-şi câştige pâinea de toate zilele şi e silit să practice alte meserii. În 1956, „rezultat al unui surmenaj neîntrerupt, grefat pe o inimă destul de anemică", după cum mărturiseşte chiar Vian, face un edem pulmonar. Boala de inimă i se agravează. Pe 23 iunie 1959, când se afla la avanpremiera unui film făcut după *Voi scuipa pe mormintele voastre*, cartea sa „scandaloasă", inima încetează să-i bată. De-atunci, Boris Vian pare să trăiască o eternă tinereţe insolentă în miile sale de pagini nonconformiste, pline de fantezie şi ritm.

Prefaţă

În iulie 1946, Jean d'Halluin l-a întâlnit pe Sullivan la un soi de reuniune franco-americană.

După două zile, Sullivan i-a adus manuscrisul.

Între timp, i-a mărturisit că se simte mai degrabă negru decât alb, deşi depăşise hotarul; se ştie că, în fiecare an, câteva mii de „negri" (recunoscuţi ca atare de lege) dispar de pe listele de recensământ şi trec în tabăra opusă; preferinţa sa pentru negri i-a inspirat lui Sullivan un fel de dispreţ pentru „negrii buni", cei pe care, în literatură, albii îi bat afectuos pe umăr.

Era de părere că îţi poţi imagina şi chiar întâlni negri tot atât de „duri" ca şi albii. El personal a încercat să demonstreze acest lucru în scurtul roman pentru care Jean d'Halluin a dobândit drepturile complete de publicare imediat ce a aflat de el prin intermediul unui prieten. Sullivan a ezitat cu atât mai puţin să-şi lase manuscrisul în Franţa, cu cât contactele avute deja cu editorii americani îi arătaseră zădărnicia oricărei tentative de publicare în ţara sa.

Aici, bine cunoscuţii noştri moralişti vor reproşa unor pagini… realismul împins cam prea departe.

Ni se pare interesant să subliniem diferenţa fundamentală dintre ele şi povestirile lui Miller[{1}]; acesta din urmă nu ezită niciodată să apeleze la vocabularul cel mai colorat; Sullivan, dimpotrivă, pare că vrea să sugereze mai degrabă prin întorsături si construcţii de frază decât prin folosirea unor termeni fruşti; din acest punct de vedere, el se apropie de o tradiţie erotică preponderent latină.

Uneori, în aceste pagini, se regăseşte influenţa extrem de netă a lui Cain[{2}] (chiar dacă autorul nu încearcă să justifice, printr-un artificiu, manuscris sau de alt tip, folosirea persoanei întâi, a cărei necesitate romancierul sus-menţionat o proclamă în ciudata prefaţă la *Three of a Kind*, o antologie de trei scurte romane reunite recent în America sub aceeaşi copertă şi traduse aici de Sabine Berritz), ca şi cea a mai modernilor Chase[{3}] şi a altor susţinători ai genului horror. Trebuie să recunoaştem că în această privinţă Sullivan se

dovedeşte într-adevăr mai sadic decât iluştrii săi precursori; nu este de mirare că lucrarea sa a fost refuzată în America: pariem că acolo ar fi interzisă a doua zi după publicare. Cât despre fondul cărţii în sine, trebuie să vedem în el o manifestare a plăcerii de răzbunare la o rasă care, orice s-ar spune, este încă maltratată şi terorizată, un soi de tentativă de exorcism faţă de ascendentul „adevăraţilor” albi. Tot astfel oamenii din paleolitic pictau bizoni răniţi de săgeţi ca să-şi atragă prada în capcană, un dispreţ considerabil faţă de asemănare, dar şi concesii pe gustul publicului.

Vai, America nu este numai un corn al abundenţei, ci şi ţara pe care şi-au ales-o puritanii, alcoolicii şi domnii să-vă-intre-bine-n-cap: şi dacă în Franţa există o dorinţă de originalitate, nu-i nimic jenant când şi pe celălalt mal al Atlanticului se exploatează fără ruşine o formulă verificată. Într-adevăr, e şi ăsta un mod să-ţi vinzi marfa…

BORIS VIAN

I

Nimeni nu mă cunoştea în Buckton. De-aia alesese Clem acest oraş. De altfel, chiar dacă mă cam dezumflasem, nu aveam destulă benzină să-mi continuu drumul urcând înspre nord. Doar vreo cinci litri.

Un dolar şi scrisoarea lui Clem: asta era toată averea mea. Despre valiză – cu conţinutul ei cu tot – să nu mai vorbim. Am uitat: în portbagajul maşinii aveam micul revolver al puştiului, un prăpădit de 6,35{4} dintre cele mai ieftine. Îl avea încă în buzunar când şeriful venise să ne spună să luăm leşul şi să-l înmormântăm. Vreau să spun că pe scrisoarea de la Clem mă bizuiam mai mult decât pe toate celelalte.

O să tină, îmi ziceam, trebuie să ţină. Îmi priveam mâinile încleştate pe volan, degetele, unghiile. Într-adevăr, nimeni nu putea bănui şi duce vorba. Dinspre partea asta, niciun risc. Poate c-o să mă descurc…

Fratele meu Tom îl cunoscuse pe Clem la universitate. Clem îl trata altfel decât ceilalţi studenţi, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el, să bea împreună; uneori îl lua în Cadillacul{5} lui şi ieşeau în oraş.

Doar datorită lui Clem îl tolerau pe Tom. Când el a plecat să-şi ia în primire postul de director al fabricii, înlocuindu-l pe tatăl său, Tom şi-a dat seama că trebuie să plece şi el. S-a întors la noi. Învăţase multe si nu i-a fost greu să fie numit învăţător la şcoala cea nouă. Dar apoi, povestea cu puştiul a năruit totul. Eu eram destul de ipocrit ca să nu spun nimic, dar puştiul nu. De altfel, nu vedea niciun rău în asta. Tatăl şi fratele fetei au avut grijă de el.

Aşa că fratele meu i-a scris o scrisoare lui Clem.

Nu mai puteam să rămân în acel ţinut şi îl ruga pe Clem să-mi găsească ceva de lucru. Nu prea departe, ca să mă poată vedea din când în când. Dar destul de departe pentru ca nimeni să nu ne cunoască. Socotea că, având în vedere înfăţişarea şi caracterul meu, nu riscam absolut nimic. Poate că avea dreptate, dar îmi aduceam totuşi aminte de puşti.

Gerant al librăriei din Buckton: asta era noua mea slujbă. Trebuia să iau legătura cu fostul gerant şi să mă pun la curent cu totul în decurs de trei zile. Îşi schimba slujba, înainta în grad şi simţea nevoia să facă pe grozavul.

Era o zi însorită. Strada se numea acum Pearl Harbour[6]. Clem probabil că nu ştia acest lucru. Pe plăcuţe era trecut şi vechiul nume. La numărul 270 am văzut magazinul şi am oprit maşina, un Nash[7], în faţa uşii. Stând în spatele casei de marcat, gestionarul copia nişte cifre pe borderouri. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochi albaştri, cu o privire dură şi părul de-un blond spălăcit. Am văzut asta de cum a deschis uşa. I-am dat bună ziua.

— Bună ziua. Doriţi ceva?

— Am scrisoarea asta pentru dumneavoastră.

— A! Eşti cel pe care trebuie să-l instruiesc. Arată-mi scrisoarea.

A luat-o, a citit-o, apoi mi-a înapoiat-o.

— Nu-i complicat, îmi spuse. Iată stocul. (Făcu un gest circular.) Astă-seară voi încheia toate socotelile. Ca să te descurci cu vânzarea, publicitatea şi tot restul, urmează indicaţiile inspectorilor în domeniu.

Şi să fii la curent cu hârţogăria pe care o vei primi.

— E-un circuit?

— Da. Sucursale.

— Bine, am aprobat eu. Ce se vinde cel mai bine?

— Oh! Romanele. Romanele proaste, dar asta nu ne priveşte. Cărţile religioase, nu prea rău, şi manualele şcolare, tot cam aşa. Mai slab merg cărţile pentru copii, iar cărţile serioase nici atât. N-am încercat niciodată să dezvolt acest domeniu.

— După părerea dumitale, cărţile religioase nu sunt serioase.

Îşi plimbă limba peste buze.

— Nu mă face să spun ceea ce n-am spus.

Am râs cu poftă.

—N-o pune la inimă, nici eu nu sunt prea credincios.

— Ei bine, îţi dau un sfat. N-o arăta şi celorlalţi, şi du-te să asculţi predica în fiecare duminică, altfel rişti să fii dat afară cât de curând.

— Bine, e-n regulă, am spus. O să mă duc să-l ascult pe pastor.

— Ţine, îmi spuse întinzându-mi o foaie. Verifică.

E contabilitatea pe luna trecută. Cât se poate de simplu. Primim toate cărţile prin firma-mamă. Nu trebuie decât să ţinem evidenţa intrărilor şi ieşirilor, în triplu exemplar. Vin să încaseze banii din cincisprezece în cincisprezece zile. Eşti plătit cu cecuri, cu un mic procent.

— Dă-mi-o, am spus.

Am luat foaia şi m-am aşezat pe-o tejghea joasă, plină de cărţi scoase din rafturi de către clienţi şi pe care, probabil, nu avusese timp să le pună la loc.

— Ce se poate face prin ţinuturile astea? l-am mai întrebat.

— Nimic, spuse. La drugstore[8]-ul din faţă sunt fete, iar la Ricardo, două cvartale mai încolo, găseşti bourbon[9].

Tipul, cu manierele lui directe, nu-mi displăcea deloc.

— De cât timp eşti aici?

— De cinci ani, spuse. Încă cinci ani şi-mi iau zborul.

— Şi apoi?

— Eşti curios.

— E vina dumitale. De ce mi-ai spus încă cinci ani? Eu n-am întrebat nimic.

Gura i se îmblânzi niţel si-şi miji ochii.

— Ai dreptate. Ei bine, încă cinci ani si mă las de slujbă.

— Şi ce-o să faci pe urmă?

— O să scriu, spuse. O să scriu romane. Numai best-seller-uri. Romane istorice, romane în care negrii se culcă cu femei albe fără să fie linşaţi, romane cu fete tinere şi pure care reuşesc să rămână neatinse în mijlocul pegrei sordide a mahalalelor.

Râse ironic.

— Best-seller-uri, asta-i! Desigur, romane extrem de îndrăzneţe şi de originale. E-atât de uşor să fii îndrăzneţ în ţara asta: n-ai decât să spui ceea ce poate să vadă oricine dacă-şi dă osteneala.

— O să reuşeşti, am spus.

— Sigur c-o să reuşesc. Am deja şase gata.

— N-ai încercat niciodată să le plasezi?

— Nu sunt prietenul ori prietena editorului, şi nici n-am destui bani ca să bag în asta.

— Şi-atunci?

— Ei, în cinci ani, voi avea destui bani.

— Vei reuşi cu siguranţă, am conchis eu.

În următoarele două zile am avut destul de lucru, în ciuda modului nespus de simplu în care funcţiona magazinul. A trebuit să aducem la zi listele de comenzi şi apoi Hansen – ăsta era numele gerantului – mi-a vândut câteva ponturi privind clienţii, mai ales pe cei ce treceau regulat pe la el ca să discute despre literatură. Cunoştinţele lor se rezumau la ceea ce puteau afla din Saturday Review sau din pagina literară a ziarului local, care avea totuşi un tiraj de şaizeci de mii de exemplare. Pentru moment, m-am mulţumit să-i ascult discutând cu Hansen, încercând să le reţin numele şi să-mi amintesc figurile, căci ceea ce contează mult într-o librărie, mai mult ca în altă parte, este să i te adresezi cumpărătorului pe nume de cum pune piciorul în magazin.

În privinţa locuinţei, am aranjat cu el. Urma să preiau cele două camere pe care le ocupa deasupra magazinului de peste drum. Până atunci, îmi avansase câţiva dolari ca să pot locui timp de trei zile la hotel, şi-a avut delicateţea să mă invite să împart masa cu el de două ori, evitând astfel să-mi crească datoria. Era un tip şic. Îmi făceam griji pentru el din cauza poveştii cu romanele: nu se scrie aşa un best-seller, chiar dacă ai bani. Poate că avea talent. O speram pentru el.

În cea de a treia zi m-a luat la Ricardo să bem ceva înainte de prânz. Era ora zece si urma să plece în acea după-amiază.

Era ultima masă pe care o luam împreună. După aceea, aveam să rămân singur în faţa clienţilor, în faţa oraşului. Trebuia să rezist. Avusesem noroc că dădusem peste Hansen. Cu dolarul meu, aş fi putut supravieţui trei zile vânzând mărunţişuri, dar astfel eram complet refăcut, începeam cu dreptul.

Localul lui Ricardo era ca oricare altul, curat, dezagreabil. Mirosea a ceapă prăjită şi a gogoşi. În spatele tejghelei, un tip citea distrat un ziar.

— Cu ce vă servesc? întrebă.

— De două ori bourbon, comandă Hansen întrebându-mă din priviri.

Am acceptat.

Chelnerul ni l-a servit în pahare mari, cu gheaţă şi pai.

— Întotdeauna îl beau aşa, îmi explică Hansen.

Nu te simţi obligat…

— E-n regulă, am spus.

— N-ai băut probabil niciodată bourbon cu gheată folosind paiul. Aşa că n-ai de unde să ştii ce efect are. E ca un joc de artificii pe cerul gurii. Un foc blând, e grozav.

— Minunat! am exclamat.

Mi-am văzut propriul chip reflectat într-o oglindă.

Aveam aerul unui smintit. Trecuse ceva timp de când nu mai pusesem gura pe băutură. Hansen începu să râdă.

— Nu te jena, spuse. Din păcate, te obişnuieşti repede. Asta-i, continuă el, chelnerul de la următorul bistro unde mă voi matoli va trebui să-mi înveţe năravul…

— Îmi pare rău că pleci, am spus.

Râse.

— Dacă aş rămâne, dumneata n-ai mai fi aici!…

Nu, continuă, e mai bine că plec. Numai cinci ani,Dumnezeule!

Îşi termină paharul dintr-o înghiţitură şi mai comandă unul.

— O! te vei acomoda repede. (Mă măsură din cap până-n picioare.) Eşti simpatic. Dar e în tine ceva greu de înţeles. Vocea.

Am zâmbit fără să-i răspund. Tipul era infernal.

— Ai o voce foarte plină. Eşti cumva cântăreţ?

— O, cânt uneori ca să mă amuz.

Nu mai cântam. Înainte, da, înainte de povestea cu puştiul. Cântam acompaniindu-mă la chitară. Cântam blues-urile lui Handy[10] şi vechile melodii din New Orleans[11], ca şi altele pe care le compuneam la chitară, dar nu mai aveam chef să cânt. Îmi trebuiau bani. Mulţi. Ca să pot avea restul.

— Cu o voce ca asta, toate femeile o să-ţi cadă la picioare.

Am ridicat din umeri.

— Nu te interesează?

Îmi dădu o palmă pe spinare.

— Hai să facem un tur pe la drugstore. O să le găseşti pe toate acolo. Au un club în oraş. Un club de bobby-soxers. Ştii, tinerele care poartă şosete roşii şi pulovere în dungi şi care-i scriu lui

Frankie Sinatra[12]. La drugstore au cartierul general. Poate le-ai văzut deja?

Nu, e-adevărat, ai stat la magazin aproape tot timpul.

Am mai luat şi eu un bourbon. Mi se răspândi în braţe şi-n picioare, în tot trupul. Acolo de unde veneam eu, nu aveam bobby-soxers. Aşa că eram nesăţios. Micuţe de cincisprezece-şaisprezece ani, cu sâni obraznici sub pulovere strânse pe trup, o fac intenţionat, stricatele, sunt conştiente de ceea ce stârnesc. Şi şosetele. Şosete galben-aprins sau verde-aprins, bine întinse în pantofii fără toc. Şi fuste largi, genunchi rotunzi; şi mereu aşezându-se pe jos, cu picioarele depărtate, lăsând să li se vadă slipul alb. Da, îmi plăceau bobby-soxers.

Hansen mă privea.

— Marşează toate, spuse. Nu rişti mare lucru. Fetele astea cunosc o mulţime de locuri unde te pot duce.

— Nu mă lua drept un porc, am spus.

— O, nu! spuse el. Să te ducă să dansaţi ori să beți ceva, vreau să spun.

Zâmbi. Aveam un aer interesat, fără îndoială.

— Sunt nostime, spuse. Or să vină să te vadă la magazin.

— Ce-ar putea face acolo?

— Cumpără fotografii cu actori şi, ca din întâmplare, toate cărţile de psihanaliză. Cărţi medicale, vreau să spun. Toate studiază medicina.

— Bine, am bombănit eu. Vom vedea…

Probabil că de data asta am mimat bine indiferenta, căci Hansen începu să vorbească despre altceva. Apoi, am mâncat, iar pe la ora două după-amiaza a plecat. Am rămas singur în faţa magazinului.

II

Cred că eram acolo de vreo cincisprezece zile când am început să mă plictisesc, în tot acest timp nu părăsisem magazinul. Vânzările mergeau bine.

Cărţile se vindeau bine, iar publicitatea era făcută dinainte. Firma trimitea în fiecare săptămână, o dată cu pachetele de cărţi, foi ilustrate şi pliante pentru a fi puse în vitrină sub cărţile corespunzătoare, la vedere. Trei sferturi din timp era destul ca să citesc rezumatul comercial si să deschid cartea la patru-cinci pagini diferite ca să-mi fac o idee arhisuficientă asupra conţinutului – suficientă, în orice caz, ca să le pot răspunde nefericiţilor ce se lăsau duşi de aceste artificii: coperta ilustrată, pliantul şi fotografia autorului cu mica notiţă biografică. Cărţile sunt foarte scumpe şi toate astea au un rost: este dovada că oamenii nu sunt prea preocupaţi să cumpere literatură bună; vor să citească acea carte recomandată de cercul lor de cunoştinţe, cartea despre care se vorbeşte, şi prea puţin le pasă de ce se află dincolo de asta.

Din anumite cărţi, primeam o droaie. Mi se recomanda să fac o vitrină cu ele şi-mi trimiteau reclame pe care să le distribui. Le aşezam teanc lângă casa de marcat şi strecuram câte una în fiecare pachet de cărţi. Nimeni nu refuză o reclamă pe hârtie velină, iar cele câteva fraze scrise sunt exact ceea ce trebuie spus genului de clientelă din acest oraş. Se folosea sistemul ăsta pentru toate cărţile puţin mai deocheate – iar acestea se vindeau chiar în după-amiaza în care erau expuse.

La drept vorbind, nu mă plictiseam cu adevărat.

Dar începusem să mă descurc mecanic în rutina comerţului, şi aveam timp să mă gândesc la toate cele.

Şi asta îmi crea o stare de nervozitate. Totul mergea prea bine.

Era vreme frumoasă. Vara era pe sfârşite. Oraşul mirosea a praf. Acolo, pe malul râului, sub copaci, trebuie să fi fost răcoare. De la sosirea în oraş, nu ieşisem încă şi nu cunoşteam deloc împrejurimile.

Simţeam nevoia de-un pic de aer proaspăt. Dar mai presus de toate, un alt lucru mă chinuia. Aveam nevoie de femei.

În seara aceea, după ce am tras obloanele metalice la ora cinci, nu am intrat iarăşi în magazin să mai lucrez ceva, aşa cum făceam de obicei, la lumina tuburilor de mercur. Mi-am luat pălăria şi, cu haina pe braţ, am traversat strada. M-am dus direct la drugstore. Locuiam chiar deasupra. Erau trei clienţi.

Un băietan de vreo cincisprezece ani şi două fete – cam de aceeaşi vârstă. Mă priviră cu un aer absent şi se cufundară iar în paharele lor cu lapte glasat.

Simpla vedere a acestui produs era cât pe ce să mă facă să leşin. Din fericire, aveam antidotul în buzunar.

M-am aşezat la bar. Un singur scaun mă despărţea de cea mai mare dintre cele două fete. Chelneriţa, o brunetă destul de urâţică, îşi înălţă imperceptibil capul când mă văzu.

— Ce aveţi fără lapte? am întrebat.

— Citronadă? îmi propuse. Grapefruit? Roşii? Coca-cola?

— Grapefruit, am spus. Nu prea plin.

Am căutat în haină şi am destupat sticla.

— Aici nu-i voie alcool, protestă moale chelneriţa.

— E-n regulă. E medicamentul meu, i-am răspuns. Nu-ţi face griji pentru autorizaţie…

I-am întins un dolar, îmi încasasem cecul în dimineaţa aia. Nouăzeci de dolari pe săptămână. Clem cunoştea nişte tipi. Ea mi-a dat restul, iar eu i-am lăsat un bacşiş gras.

Grapefruit cu bourbon, nu-i cine ştie ce, dar e mai bine decât nimic, în orice caz. Mă simţeam mai bine.

Voi ieşi eu şi din asta. Eram pe cale să ies.

Cei trei puştani mă priveau. Pentru mucoşii ăia, un tip de douăzeci şi şase de ani e un moşneag. I-am zâmbit puştoaicei blonde. Purta un pulover albastru-deschis cu dungi albe, fără guler, cu mânecile suflecate până la cot, şi nişte şosetuţe albe în pantofi cu talpă groasă, de crep. Era drăguţă. Bine dezvoltată. Probabil că la atingere era tare ca o prună bine coaptă. Nu purta sutien, iar sfârcurile se conturau prin stofa de lână. Îmi zâmbi şi ea.

— Cald, nu? am sugerat eu.

— Mortal, spuse ea întinzându-se.

La subsuoară i se vedeau două pete umede. Asta m-a tulburat. M-am ridicat şi-am introdus cinci cenţi în fanta tonomatului care se afla acolo.

— Ai destul curaj ca să dansezi? am spus, apropiindu-mă de ea.

— Vai! O să mă omori! spuse.

S-a lipit de mine atât de strâns că mi s-a tăiat respiraţia. Mirosea ca un bebeluş proaspăt îmbăiat. Era slăbuţă şi-i puteam atinge umărul drept cu dreapta mea. Mi-am ridicat braţul şi mi-am furişat degetele chiar sub sâni. Ceilalţi doi ne priviră şi începură şi ei. Era un şlagăr, Shoo Fly Pie, cu Dinah Shore[13].

În timp ce dansa, fata fredona melodia. Chelneriţa îşi ridicase nasul din revistă când ne văzuse dansând, dar după câteva clipe se afundă din nou în citit.

Nu purta nimic pe sub pulover. Se simţea imediat. Aş fi preferat ca muzica să înceteze încă două minute şi nu mai răspundeam de mine. Ea mă părăsi, se întoarse la locul ei şi mă privi.

— Nu dansezi rău pentru un adult… spuse.

— Bunicul m-a învăţat, i-am răspuns.

— Se cunoaşte, glumi ea. Nu faci mare brânză.

— Fără îndoială, mă pui la colţ când e vorba de jive[14], dar eu te-aş putea învăţa alte trucuri.

Miji ochii.

— Trucuri de oameni mari?

— Depinde, dacă ai înclinaţii.

— Ghicesc cam unde vrei să baţi, spuse ea.

— Cu siguranţă că n-ai habar… Are vreunul dintre voi o chitară?

— Cânţi la chitară? spuse băiatul.

Dintr-o dată parcă se dezmorţise.

— Ei, un pic, am spus.

— Înseamnă atunci că şi din gură, spuse cealaltă fată.

— Puţin…

— Are vocea lui Cab Calloway[15], mă luă peste picior prima.

Părea ofensată văzându-i pe ceilalţi vorbindu-mi.

Voi proceda cu blândeţe.

— Duceţi-mă undeva unde există o chitară, am spus privind-o, şi-o să vă arăt ce pot face. Nu ţin să trec drept W. C. Handy, dar pot să cânt blues.

Ea îmi susţinu privirea.

— Bine, spuse, să mergem la B.J.

— Tipul are o chitară?

— Tipa are o chitară, Betty Jane.

— Putea să fie şi Baruch Junior[16], am ironizat-o eu.
— Sigur! Locuieşte şi el aici. Să mergem.
— Mergem chiar acum? spuse băiatul.
— De ce nu? am întrebat. Trebuie să fie pusă la punct.
— O.K., spuse băiatul. Mă cheamă Dick. Ea este Jicky.
Arătă spre cea cu care dansasem.
— Eu, spuse cealaltă fată, sunt Judy.
— Eu sunt Lee Anderson, am spus. Ţin librăria din faţă.
— Ştim, spuse Jicky. O ştim de două săptămâni.
— Vă interesează atât de mult?
— Sigur, spuse Judy. E lipsă de bărbaţi prin locurile astea.
Am ieşit toţi patru, în timp ce Dick protesta.
Aveau un aer destul de excitat. Mai aveam destul bourbon ca să-i excit şi mai mult atunci când va trebui.
— Vă urmez, am spus, după ce am ieşit.
Decapotabila lui Dick, un Chrysler[17] model vechi, aştepta la uşă. Le luă pe cele două fete în faţă, iar eu m-am aşezat în spate.
— Ce faceţi în civilie, băieţi? i-am întrebat.
Maşina demară brusc şi Jicky îngenunche pe banchetă, întorcându-se spre mine ca să-mi răspundă.
— Trudim, spuse ea.
— Studii?… am sugerat.
— Asta şi multe altele…
— Dacă ai veni aici, am spus ridicând puţin glasul din cauza vântului, ar fi mai uşor să stăm de vorbă.
— Vezi să nu! şopti ea.
Îşi miji iarăşi ochii. Probabil că învăţase trucul ăsta dintr-un film.
— Nu vrei să te compromiţi, aşa-i?
— Așa-i, spuse.
Am apucat-o strâns de umăr si ea alunecă peste despărţitura dintre noi.
— Hei, voi! spuse Judy întorcându-se. Aveţi un mod de-a vorbi cam ciudat.
Tocmai o treceam pe Jicky în stânga mea şi mă pregăteam s-o pipăi prin părţile mai speciale. Totul părea că e pe calea cea bună.

Avea aerul că înţelege gluma. Am aşezat-o pe bancheta din piele şi mi-am petrecut braţul în jurul gâtului ei.

— Liniștește-te acum, i-am spus. Dacă nu, îţi dau câteva la fund.

— Ce ai în sticla aia?

Ţineam haina pe genunchi. Îşi vârî mâna pe dedesubtul ei şi, nu ştiu dacă a făcut-o expres, dar zău că da, ţintise grozav.

— Nu mişca, i-am spus, reţinându-i mâna. Te servesc eu.

Am deşurubat dopul nichelat şi i-am întins sticla. Luă o înghiţitură zdravănă.

— Nu tot! protestă Dick.

Ne supraveghea în oglinda retrovizoare.

— Pasează-mi-o, Lee, pramatie bătrână…

— Nu-ţi fie teamă, mai am una.

Ţinea volanul cu o mâna, fluturând-o pe cealaltă în direcţia noastră.

— Ei, fără glume! îl sfătui Judy. Nu ne arunca în peisaj!…

— Tu eşti capul limpede al bandei, i-am lansat.

Îţi pierzi vreodată sângele rece?

— Niciodată! spuse ea.

Judy înşfacă din zbor sticla când Dick vru să mi-o dea înapoi. Când mi-o întinse, era goală.

— Ei bine, am încuviinţat, acum mai vii de-acasă, nu-i aşa?

— O!… Nu-i prea grozav… spuse ea.

Am văzut că ochii i se umpluseră de lacrimi, dar făcea bine faţă. Vocea îi era uşor sugrumată.

— Si-acum, spuse Jicky, n-a mai rămas deloc pentru mine…

— Să mergem să mai luăm, am propus. Trecem să luăm chitara şi-apoi ne întoarcem la Ricardo.

— Ai baftă, spuse băiatul. Nouă nimeni nu vrea să ne vândă.

— Iată ce-nseamnă să arătaţi atât de tineri, am spus, râzând de ei.

— Nici chiar atât de tineri, bombăni Jicky.

Începu să se foiască şi se instală astfel încât nu-mi rămânea altceva de făcut decât să închid palma ca să-mi găsesc de lucru. Maşina opri brusc şi mi-am lăsat mâna să alunece neglijent pe braţul ei.

— Mă întorc, ne anunţă Dick.

Coborî şi alergă spre casă. Era o clădire ce făcea parte dintr-o suită de altele asemănătoare construite de acelaşi antreprenor pe o parcelă de teren. Dick reapăru în prag. Ţinea o chitară într-o cutie lăcuită.

Trânti uşa în urmă-i si, din trei salturi, ajunse la maşină.

— B.J. Nu-i acasă, ne anunţă. Ce facem?

— I-o aducem înapoi, am spus. Urcă la bord. Treci pe la Ricardo să umplu rezervorul.

— O să ai o reputaţie grozavă, spuse Judy.

— O! am asigurat-o. Vor înţelege imediat că voi m-aţi târât în orgiile voastre sordide.

Am parcurs în sens invers acelaşi traseu, dar chitara mă stânjenea. I-am spus băiatului să oprească la oarecare distanţă de bar şi am coborât ca să fac plinul. Am cumpărat încă o sticlă şi m-am alăturat grupului. Dick şi Judy, îngenuncheaţi pe bancheta din faţă, discutau aprins cu blonda.

— Ce zici, Lee? spuse băiatul. Mergem să ne scăldăm?

— De-acord, am răspuns. Îmi împrumutaţi voi un slip? Nu am nimic aici…

— A! Se-aranjează!… spuse el.

Ambreiă şi ieşirăm din oraş. Aproape imediat o luă pe-o scurtătură, nu mai largă decât Chryslerul, şi îngrozitor întreţinută. Neîntreţinută, de fapt.

— E un loc a-ntâia pentru scăldat, mă asigură.

Nu-i nimeni niciodată. Şi-o apă!

— Râu cu păstrăvi?

— Da. Pietriş şi nisip alb. Nu vine nimeni niciodată. Suntem singurii care o luăm pe drumul ăsta.

— Se vede, am spus, sprijinindu-mi bărbia care risca să se dezmembreze la fiecare zdruncinătură.

Ar trebui să înlocuieşti maşina cu un buldozer.

— Face parte din distracţie, îmi explică el. Îi împiedică pe ceilalţi să vină să-si vâre nasul împuţit în locurile astea.

Dick acceleră şi mi-am încredinţat oasele Creatorului. Drumul coti brusc şi, cam la o sută cincizeci de metri, se termină. Erau numai desişuri. Maşina opri chiar în faţa unui arţar gros, iar Dick şi

Judy săriră jos. Eu am coborât primul şi am prins-o pe Jicky din zbor. Dick luase chitara şi mergea în frunte. Îl urmam îndeaproape. Era o trecere îngustă pe sub crengi, după care descopereai deodată râul, răcoros şi transparent ca un pahar cu gin. Soarele scăpătase, dar căldura era încă intensă. O parte din apă fremăta în umbră, iar restul scânteia blând sub razele oblice.

O iarbă deasă, uscată şi prăfuită cobora până la apă.

— Nu-i rău colţişorul ăsta, am aprobat. L-aţi găsit singuri?

— Nu suntem chiar atât de tântălăi, spuse Jicky.

Am primit în spate un bulgăre mare de pământ uscat.

— Dacă nu eşti cuminte, am ameninţat-o, n-o să mai ai parte de biberon.

Am bătut cu mâna peste buzunar ca să accentuez mesajul.

— O! Nu te bosumfla, bătrâne cântăreţ de blues.

Mai bine arată ce ştii.

— Şi slipul? l-am întrebat pe Dick.

— N-ai nevoie, spuse el. Nimeni n-are.

M-am întors. Judy îşi scosese deja tricoul. Evident, nu purta mare lucru pe dedesubt. Fusta îi alunecă de-a lungul picioarelor, si, într-o clipită, zvârli în aer pantofii şi şosetele. Se întinse pe iarbă complet goală. Probabil că aveam un aer tare năuc, căci îmi râse în nas atât de batjocoritor, că eram gata să-mi pierd cumpătul. Dick şi Jicky, în aceeaşi ţinută, se întinseră lângă ea. Culmea ridicolului, eu eram cel ce părea jenat. Cu toate acestea, am observat cât de slab era băiatul, puteai să-i numeri coastele sub pielea bronzată.

— O.K., am spus, nu văd de ce ar trebui să fac nazuri.

Intenţionat, am lungit-o cât mai mult. Ştiu cât valorez când sunt gol-goluţ şi vă asigur că au avut timp să-şi dea şi ei seama în vreme ce mă dezbrăcăm.

Mi-am trosnit coastele întinzându-mă bine si m-am aşezat lângă ei. Încă nu mă potolisem după micul acroșaj cu Jicky, dar n-am făcut nimic pentru a disimula vreun semn. Presupun că au aşteptat să mă dezumflu.

Am luat chitara. Era o excelentă Ediphone. Nu e prea comod să cânți stând pe jos si i-am spus lui Dick:

— Ai ceva împotrivă dacă mă duc să iau o pernă din maşină?

— Merg şi eu, spuse Jicky.

Se strecură ca o anghilă printre crengi.

Ce efect ciudat, să vezi acel trup de puştancă sub capul acela de starletă, în mijlocul hăţişului plin de umbre întunecate. Am aşezat chitara şi am urmat-o.

Avea un avans şi, când am ajuns eu la maşină, ea se întorcea deja, cărând perna grea din piele.

— Dă-mi-o! am spus.

— Lasă-mă-n pace, Tarzan[18]! ţipă ea.

Nu am băgat în seamă protestele ei şi am prins-o pe la spate, ca un animal. Ea scăpă perna şi nu se împotrivi. Parc-aş fi luat o maimuţă. Şi-a dat probabil seama şi se zbătu din răsputeri. Am început să râd. Îmi plăcea. În acel loc, iarba era înaltă şi moale ca o saltea pneumatică. Ea alunecă la pământ şi eu am urmat-o. Ne luptam ca nişte sălbatici. Era bronzată până la sfârcuri, fără urmele lăsate de sutien care le urâţesc atât de mult pe fete când sunt goale. Mătăsoasă ca o caisă, goală ca o fetiţă, dar, când am reuşit s-o ţin sub mine, am înţeles că ştia mai multe decât o fetiţă. Mi-a dat cea mai bună probă de tehnică pe care o avusesem de o bună bucată de vreme. I-am simţit sub degete coapsele netede şi curbate, iar mai jos, fesele tari ca nişte pepeni. A durat cel mult zece minute. S-a prefăcut că adoarme şi, în clipa când mi-am dat drumul până la capăt, m-a părăsit ca pe-un balot şi a fugit, în faţa mea, înspre râu. Am luat perna şi am alergat în spatele ei. La malul apei,şi-a luat elan şi a plonjat fără să împroaşte nici cel mai mic strop.

— Faceţi deja baie?

Era glasul lui Judy. Mesteca un fir de salcă, întinsă pe spate, cu mâinile sub cap. Dick, tăvălit lângă ea, îi mângâia coapsele. Una din cele două sticle zăcea pe jos, răsturnată. Ea mi-a zărit privirea.

— Da… e goală!… (Râse.) V-am lăsat una…

Jicky se bălăcea în cealaltă parte a apei. Am căutat în haină şi am luat cealaltă sticlă, după care m-am aruncat în apă. Era călduţă. Mă simţeam într-o formă minunată. Am sprintat pe viaţă şi pe moarte şi am ajuns-o în mijlocul râului. Apa era cam de doi metri, iar curentul, aproape insesizabil.

— Ţi-e sete? am întrebat-o bătând apa cu o singură mână ca să mă ţin la suprafaţă.
— Mai întrebi! mă asigură ea. Eşti epuizant cu stilul tău de învingător la rodeo!
— Vino, i-am spus. Fă pluta.
Ea s-a lăsat pe spate, iar eu m-am strecurat sub ea, petrecându-i braţul peste piept. Cu cealaltă mână i-am întins sticla. O apucă şi eu mi-am lăsat mâna să-i lunece pe coapse. I-am îndepărtat blând picioarele şi am luat-o iarăşi, în apă. S-a lăsat purtată pe mine. Eram aproape în picioare, ne mişcăm atât cât să nu ne ducem la fund.

III

Am ţinut-o tot aşa până în septembrie, în bandă mai erau cinci sau şase puşti, fete şi băieţi: B.J., cea cu chitara, destul de prost făcută, dar a cărei piele avea un parfum extraordinar, Susie Arm, o altă blondă, dar mai rotofeie ca Jicky, şi o fată şatenă, insignifiantă, care dansa de dimineaţa până seara.
Băieţii erau proşti, exact aşa cum dorisem. N-am mai repetat tâmpenia de-a ieşi în oraş cu ei; în cel mai scurt timp aş fi fost discreditat în ţinut. Ne revedeam lângă râu, iar ei păstrau secretul acestor întâlniri pentru că eram o sursă comodă de bourbon si gin.
Am avut toate fetele, una după alta, dar era prea simplu, şi niţel cam dezgustător. O făceau aproape cu aceeaşi uşurinţă cu care te speli pe dinţi, din motive igienice. Se comportau ca o bandă de maimuţe, indecente, gurmande, gălăgioase, vicioase; îmi convenea, pentru moment.
Cântam adesea la chitară; atât şi-ar fi fost suficient, chiar dacă n-am fost în stare să-i bat la fund pe toţi băieţii ăia în acelaşi timp, şi c-o singură mână. M-au învăţat ritmurile de jitterbug[19] şi jive; nu a trebuit să mă străduiesc prea tare ca să-i întrec. Nu era vina lor.
Cu toate acestea, mă gândeam din nou la puşti si dormeam prost. M-am întâlnit cu Tom de două ori.

Reuşise să reziste. Nu se mai vorbea deloc despre acea întâmplare. La şcoală i-au dat pace lui Tom, iar pe mine, şi-aşa nu mă prea văzuseră. Tatăl lui Anne Moran îşi expediase fiica la universitatea districtuală; rămăsese cu fiul său. Tom mă întrebă dacă în ceea ce mă priveşte totul merge bine şi i-am răspuns că aveam deja în bancă un cont de o sută douăzeci de dolari. Făceam economii la toate, cu excepţia alcoolului, iar vânzarea de cărţi continua să meargă bine.

Contam pe o creştere a venitului către sfârşitul verii.

Îmi recomandă să nu neglijez îndatoririle religioase.

Era ceva de care eu unul mă puteam lipsi, dar am făcut astfel încât nimeni să nu-şi dea seama de asta, ca şi de restul. Tom credea în Dumnezeu. Eu mă duceam la slujba de duminică, aşa cum făcuse şi Hansen, dar cred că nu poţi rămâne lucid şi-n acelaşi timp să crezi în Dumnezeu, iar eu trebuia să fiu lucid.

După ce ieşeam de la biserică, ne întâlneam pe malul râului şi ne pasam fetele cu tot atâta pudoare cât o bandă de maimuţe în călduri; într-adevăr, asta şi eram, v-o spun eu. Şi apoi, vara a trecut fără să ne dăm seama, şi-au început ploile.

Am reînceput să mă duc mai des la Ricardo. Din când în când, treceam pe la drugstore ca să mă zbânţui[20] cu pisicuţele din colţ şi, zău aşa, începeam să prind ritmul de jive mai bine ca ei, îl aveam în sânge. Începuse să se-ntoarcă din vacanţă liota de tipi mai avuţi din Buckton. Reveneau din Florida sau de la Santa Monica[21], sau mai ştiu eu de pe unde…

Toţi bine bronzaţi, blonzi, dar nu mai mult decât noi cei care rămăseserăm pe malul râului. Magazinul a devenit unul din locurile lor de întâlnire.

Tipii nu mă cunoşteau încă, dar aveam tot timpul necesar, şi nu mă grăbeam câtuşi de puţin.

IV

Apoi se întoarse Dexter. Îmi vorbiseră cu toţii atâta despre el că-mi ţiuiau urechile. Dexter locuia într-una din cele mai şic case din cartierul elegant al oraşului. Părinţii lui rămâneau în New York, dar el stătea tot anul în Buckton, căci era slab de plămâni. Erau originari din Buckton, şi ăsta-i un oraş în care poţi studia la fel de bine ca oriunde în altă parte. Cunoşteam deja Packardul[22] lui Dexter, crosele lui de golf, radioul, crama, barul, de parcă-mi petrecusem viaţa în casa lui: văzându-l, n-am fost decepţionat. Era chiar micuţul ticălos ordinar care trebuia să fie. Un tip slăbănog, brunet, cu un uşor aer de indian, cu ochi negri vicleni, păr frizat şi o gură mică sub un uriaş nas coroiat. Avea nişte mâini oribile, cu palme mari şi gheare scurte parcă plantate de-a curmezişul, mai mult late decât lungi, şi umflate ca ale unui om bolnav.

Se gudurau cu toţii în jurul lui Dexter ca nişte căţei pe lângă o bucată de carne. Mi-am mai pierdut din importanţă ca sursă de băutură, dar îmi rămânea chitara şi le pregăteam eu câteva renghiuri să mă ţină minte. Aveam timp. Îmi trebuia peştele cel mare, şi-n banda lui Dexter aveam să găsesc cu siguranţă ceea ce speram de când începusem să-l visez pe puşti în fiecare noapte. Cred că i-am plăcut lui Dexter. Ar fi trebuit să mă deteste din cauza muşchilor şi a staturii mele, ca şi din cauza chitarei, însă în realitate toate acestea îl atrăgeau. Aveam tot ce-i lipsea lui.

Iar el avea lovelele. Eram făcuţi ca să ne înţelegem.

Şi apoi, pricepuse încă de la început că eram gata de orice. Habar n-avea ce voiam, nu; nu mergea atât de departe; cum ar fi putut să meargă cu gândul mai departe decât ceilalţi? Cred că pur şi simplu socotea că, bizuindu-se pe ajutorul meu, ar putea organiza câteva mici orgii bine trotilate. În această privinţă, nu se înşela.

Acum orăşenii reveniseră în cea mai mare parte pe la casele lor. Am început să ţin cursuri de ştiinţe naturale, geologie, fizică şi o mulţime de alte chestii de-astea. Îmi trimiteau pe toţi prietenii. Fetele erau teribile. La paisprezece ani, făceau în aşa fel încât să se lase pipăite şi, credeţi-mă, îţi trebuie imaginaţie ca să găseşti un pretext de pipăială când cumperi o carte… Dar, una peste alta, renta: mă făceau să le ating bicepşii ca să constat rezultatele vacanţei, şi apoi, dintr-una într-alta, treceam la coapse, întreceau

măsura. Aveam totuşi şi câţiva clienţi serioşi şi eram prevăzător. Dar, la orice oră din zi, fetişcanele astea erau în călduri ca nişte căpriţe; se udau toate, mai-mai să picure. Fără îndoială, ai o grămadă de treabă ca profesor la universitate, dacă până şi pentru un librar e atât de simplu. Când au reînceput cursurile, am fost ceva mai liniştit. Nu veneau decât după-amiaza. Extraordinar e faptul că şi băieţii mă-ndrăgeau. Nici bărbaţi, nici femei, fiinţele astea; cu excepţia câtorva clădiţi de pe-acum ca masculi, toţi ceilalţi încercau aceeaşi plăcere ca şi fetele lăsându-se pe mâinile mele. Şi acea veşnică manie a lor: să danseze oriunde s-ar găsi. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată cinci laolaltă şi să nu-nceapă să fredoneze o melodie oarecare şi să se bâţâie în ritm. Asta mă ungea la inimă: căci, cu siguranţă, de la noi li se trăgea.

Nu mai aveam temeri în ceea ce priveşte aspectul meu fizic. Cred că era imposibil să bănuieşti ceva.

Dexter m-a speriat cu ocazia uneia din ultimele noastre scalde. Făceam pe grozavul, în pielea goală, cu una dintre fete pe care o aruncam în aer şi-o prindeam pe braţe lăsând-o să alunece ca pe un bebeluş.

El stătea în spatele nostru, culcat pe burtă, şi ne urmărea. Groaznic spectacol sfrijitura asta cu spatele plin de cicatricele atâtor puncţii: avusese pleurezie de două ori. Mă privi pe furiş şi-mi spuse:

— Eşti făcut altfel decât toţi ceilalţi, Lee, ai umerii căzuţi ca un boxer negru.

Am lăsat fata baltă şi-am devenit vigilent. Am ţopăit în jurul lui cântând un text compus la repezeală, şi-au râs în hohote cu toţii, dar eu eram îngrijorat.

Dexter nu râdea. Continua să mă privească.

Seara m-am examinat în oglinda de deasupra chiuvetei şi am început să râd la rândul meu. Cu părul ăsta blond, pielea albă-rozalie, zău că nu riscam nimic. O să-i duc de nas. Dexter vorbea aşa din gelozie. La urma urmei, chiar aveam umerii căzuţi.

Şi ce-i rău în asta? Rareori am dormit atât de bine ca în acea noapte. După două zile au organizat în week-end un party la Dexter. Ţinută de seară. M-am dus să închiriez un smoking şi vânzătorul mi

l-a modificat în mare viteză. Probabil că tipul care-l purtase înaintea mea avea cam aceeaşi talie şi nu-mi venea rău deloc.

În noaptea aceea m-am gândit iarăşi la puşti.

Ce îndată ce am fost în casa lui Dexter,am înţeles de ce specificaseră *ţinută de seară:* grupul nostru era pierdut într-o majoritate de oameni de *clasă superioară* .Pe câţiva i-am recunoscut imediat:doctorul, pastorul şi alţii de acelaşi fel. Un servitor de culoare a venit să-mi ia pălăria, şi am mai zărit încă doi. Apoi Dexter m-a luat de braţ şi m-a prezentat părinţilor săi. Am înţeles că era ziua lui de naştere. Mama lui Dexter, o femeie micuţă, slabă şi brunetă, cu nişte ochi lipsiţi de strălucire, îi semăna mult, ca de altfel şi taică-su: genul de oameni pe care ai vrea să-i sufoci pe-ndelete cu o pernă, într-atât au aerul că nici nu te văd. B.J., Judy, Jicky şi celelalte, în rochii de seară, erau tare drăguţe.

Nu m-am putut abţine să mă gândesc la sexul lor văzându-le cum fac nazuri ca să bea un cocktail şi cum se lasă invitate la dans de nişte tipi cu ochelari, genul serios. Din când în când, ne trimiteam ocheade, ca să nu pierdem contactul; era de-a dreptul penibil.

Băutură era din plin. Dexter ştia cum să-şi primească prietenii. M-am prezentat singur la una ori două fete ca să dansăm rumba, şi am tot băut, nu prea aveai ce altceva să faci. Un blues sănătos cu Judy mi-a adus inima la loc; e una dintre cele pe care le regulez cel mai rar. În general părea că mă evită, iar eu nu încercam s-o am mai des ca pe altele, dar în acea seară am crezut că nu voi ieşi viu dintre coapsele ei, Dumnezeule! ce fierbinţeală! A încercat să mă determine să urc în camera lui Dexter, dar nu eram foarte sigur c-am fi liniştiţi, aşa că, în compensaţie, i-am dat de băut, apoi am primit ca un pumn între ochi priveliştea grupului care tocmai intra.

Erau trei femei – două tinere şi alta de patruzeci de ani sau pe-aproape – şi un bărbat – dar să nu vorbim despre ăştia. Da, am ştiut că, în sfârșit, găsisem.

Cele două – şi puştiul se va răsuci de bucurie în mormânt. Am strâns-o pe Judy de braţ, probabil a crezut că o doresc, căci se apropie de mine. Le-aş fi adus pe toate la un loc în patul meu, doar să mi se-ngăduie să le văd pe fetele astea. I-am dat drumul lui Judy, mângâindu-i fesele fără ostentaţie, lăsând apoi să-mi cadă braţul.

— Cine-s păpuşile alea, Judy?
— Te interesează, nu, bătrâne vânzător de hârţoage?
— Ia zi, de unde a scos Dexter minunile astea?
— Înalta societate. Nu ca fetele cu şosete din cartiere, înţelegi, Lee? Şi nicio speranţă de scăldat.
— Mare păcat! La o adică, cred c-aş lua-o şi pe-a treia, doar să le am pe celelalte două.
— Nu te ambala aşa, bătrâne. Nu sunt de pe-aici.
— De unde vin?
— Prixville. O sută de mile depărtare. Vechi prieteni ai lui Dexter-tatăl.
— Amândouă?
— Desigur. Ce credeai? Eşti tâmpit în seara asta, dragul meu Joe Louis[23].Sunt cele două surori, mama şi tatăl. Lou Asquith, Jean Asquith. Jean este blonda. Cea mai mare. Lou e cu cinci ani mai mică.
— Asta înseamnă şaisprezece ani? am încercat eu să ghicesc.
— Cincisprezece. Lee Anderson, o să părăseşti banda ca să alergi după fătucile lui papa Asquith.
— Eşti o proastă, Judy. Nu te tentează deloc fetele astea?
— Prefer tipii; scuze, dar în seara asta mă simt normală. Hai să dansăm, Lee.
— O să mă prezinţi?
— Roagă-l pe Dexter.
— O.K., am spus.
Am dansat cu ea ultimele două măsuri din discul care tocmai se termina şi-am plantat-o acolo.
Dexter vrăjea o puicuţă oarecare în capătul holului.
L-am abordat.
— Ei! Dexter?
— Da?
Se întoarse. Privindu-mă avea un aer amuzat, dar nu mă sinchiseam.
— Fetele alea… Asquith… parcă. Prezintă-mă.
— Bineînţeles, bătrâne. Vino cu mine.

De-aproape, întreceau cu mult ceea ce văzusem de la bar. Erau senzaţionale. Le-am spus ceva, n-are importanţă ce, şi am invitat-o pe brunetă, Lou, să dansăm slow-ul pe care schimbătorul de disc îl pescuise de sub teanc. Mii de draci! Am binecuvântat cerul şi pe tipul care ajustase smokingul pe măsura mea. O ţineam un pic mai aproape decât se obişnuieşte, dar, nu îndrăzneam s-o lipesc de mine, aşa cum făceam cu toţii în gaşcă atunci când ne apuca.

Era parfumată cu ceva sofisticat, cu siguranţă foarte scump; probabil un parfum franţuzesc. Avea părul negru şi-l purta adunat într-o singură parte a capului, şi ochi galbeni de pisică sălbatică pe-un chip triunghiular destul de palid; iar trupul – prefer să nu mă mai gândesc la el. Rochia se ţinea de la sine, nici nu ştiu cum, căci nu avea nimic care s-o prindă, nici pe umeri, nici în jurul gâtului, nimic, doar sânii şi, trebuie s-o spun, cu nişte sâni atât de tari şi ascuţiţi ar fi putut susţine două duzini de rochii de greutatea ăsteia. Am condus-o astfel încât să treacă puţin spre dreapta şi, în răscroiala smokingului, prin cămaşa de mătase, am simţit pe piele atingerea sfârcurilor. La celelalte fete, prin ţesătura rochiei se vedea marginea slipului pe coapse, dar ea probabil că rezolvase altfel, căci, de la subsuori până la glezne, silueta ei era la fel de netedă ca un jet de lapte. Am încercat totuşi să-i vorbesc. Am făcut-o de îndată ce mi-am recăpătat respiraţia.

— Cum se face că nu te vedem niciodată pe-aici?

— Dar mă vedeţi. Ca dovadă.

Se trase puţin în spate ca să mă privească. O depăşeam cu mai bine de-un cap.

— Vreau să spun, în oraş…

— M-ai vedea dacă ai merge la Prixville.

— Atunci cred c-o să închiriez ceva la Prixville…

Am ezitat înainte să-i torn chestia asta. Nu voiam să merg prea repede, dar cu fetele de genul ei, nu se ştie niciodată. Trebuie să rişti. Nu părea s-o fi impresionat. Zâmbi uşor, dar privirea îi rămase rece.

— Chiar şi aşa, nu înseamnă neapărat c-o să mă vezi…

— Bănuiesc că sunt destui amatori…

Categoric, dădeam buzna ca o brută. Nu te îmbraci aşa când ai privirea de gheaţă.

— O! spuse ea. Nu sunt prea mulţi oameni interesanţi în Prixville.

— E bine, am spus. Aşadar, am şanse?

— Nu ştiu dacă eşti interesant.

La ţintă. La urma urmei, o căutasem cu luminarea. Dar nu m-am dat bătut atât de repede.

— Ce te interesează?

— N-arăţi rău. Dar mă pot înşela. Nu te cunosc.

— Sunt prieten cu Dexter, cu Dick Page şi alţii.

— Îl cunosc pe Dick. Dar Dexter e-un tip straniu…

— Are mult prea mulţi bani ca să fie cu adevărat straniu, am spus.

— Atunci cred că n-o să-ţi placă deloc familia mea. Ştii, nici noi nu ducem lipsă de bani.

— Se simte… am zis, apropiindu-mi puţin faţa de părul ei.

Zâmbi din nou.

— Îţi place parfumul meu?

— Îl ador.

— Ciudat, spuse ea. Aş fi jurat că preferi mirosul de cai, de praf de puşcă sau de cataplasme.

— Nu mă lua peste picior… Nu-i vina mea că sunt făcut aşa cum sunt şi n-am un cap de heruvim.

— Am oroare de heruvimi, spuse ea. Dar mă oripilează şi mai mult bărbaţii care-ndrăgesc caii.

— N-am avut de-a face niciodată, nici de-aproape, nici de departe, cu o asemenea zburătoare, am spus. Când te mai pot vedea?

— O!… încă n-am plecat, răspunse ea. Ai toată seara în faţă.

— Nu-i destul.

— Depinde de tine.

Şi cu asta m-a lăsat, pentru că melodia se terminase. Am privit-o strecurându-se printre perechi, iar ea se întoarse şi-mi râse în nas, dar nu era un râs descurajator. Avea o siluetă ce-ar fi trezit până şi pe-un membru al Congresului[24].

M-am întors la bar. Acolo am dat peste Dick şi Jicky. Tocmai sorbeau un martini[25]. Păreau că se plictisesc de moarte.

—Dick! am spus. Nu mai râde atât, nu vezi ce mutră pocită ai?

— Ei, cum merge, pletosule? spuse Jicky. Ce-ai de gând? Să dansezi shag[26] cu o negresă? Sau să vânezi puicuţa de lux?

— Ca un pletos ce sunt, i-am replicat, o să atac numaidecât un swing[27]. Hai s-o ştergem de-aici cu câţiva tipi simpatici şi-o să vă arăt ce ştiu.

— Tipi simpatici cu ochi de pisică şi rochie fără umeri, nu?

— Jicky, drăguţo, am spus şi, apropiindu-mă de ea, am apucat-o de încheietura mâinilor, doar n-o să-mi reproşezi că-mi plac fetele drăguţe?

Am strâns-o puţin în braţe, privind-o drept în ochi.

Râdea cu toată faţa.

— Ne faci necazuri, Lee. Te-ai săturat de gaşcă?

La urma urmei, să ştii că nici eu nu sunt o partidă proastă; tata face totuşi douăzeci de mii pe an…

— În fond, vă distraţi aici, nu-i aşa? De milioane!

Hai să luăm nişte sticle şi să ne cărăm în altă parte.

Te sufoci în ţoalele-astea albastru-închis.

— Crezi că Dexter ar fi încântat?

— Cred că Dexter are altceva de făcut decât să se ocupe de noi.

—Şi frumoasele tale? Crezi c-or să catadicsească să vină?

— Dick le cunoaşte… am spus aruncându-i o privire piezişă.

Dick, mai puţin abrutizat ca de-obicei, se lovi peste coapse.

— Lee, eşti într-adevăr un dur. Nu pierzi niciodată nordul!

— Credeam că-s omul primitiv, pletosul.

— Probabil că-i o perucă.

— Găseşte-mi-le pe cele două creaturi, am spus, şi adu-le aici. Sau, mai bine, încearcă să le faci să urce în maşina mea, sau a voastră, dacă preferi.

— Dar sub ce pretext?

— O, Dick! l-am potolit eu, sunt sigur că ai o droaie de întâmplări din copilărie pe care să le depeni cu aceste darnicele!…

Plecă, bombănind descurajat. Jicky asculta totul şi mă lua în băşcălie. I-am făcut un semn. Se apropie.

— Dibuieşte-i pe Judy si Bill, şi luaţi şapte-opt fiole.
— Unde mergem?
— Unde ne-am putea duce?
— Părinţii mei nu sunt acasă, spuse Jicky. Doar frăţiorul meu. Dar el face nănic. Veniţi la mine.
— Eşti un as, Jicky. Pe cuvânt de indian.
Ea coborî glasul.
— O să mi-o tragi?
— Ce?
— O să mi-o tragi, Lee?
— A!… Sigur, am spus.
Mă obişnuisem cu Jicky, cred că puteam să i-o trag pe loc. Era destul de excitant s-o văd în rochie de seară, cu valul de păr negru curgându-i pe obrazul stâng,cu ochii uşor oblici şi gura de ingenuă. Respira mai repede, iar obrajii i se-mpurpuraseră.
— E-o prostie, Lee, ştiu că o facem tot timpul…
Dar îmi place!
— În regulă, Jicky, i-am spus mângâindu-i umărul. O vom face de mai multe ori, nu numai o dată, înainte de-a muri…
Mă strânse puternic de încheietura mâinii şi o şterse înainte ca eu s-o pot reţine. În clipa asta aş fi vrut să-i spun, să-i spun cine sunt; aş fi vrut să-i spun ca să-i văd mutra… dar Jicky nu era o pradă pe măsura mea. Mă simţeam puternic ca John Henry[28], şi nu era niciun risc să-mi cedeze inima.
M-am întors la bufet şi i-am cerut tipului din spatele barului un martini dublu. L-am dat pe gât dintr-o singură înghiţitură şi m-am străduit să trudesc un pic ca să-l ajut pe Dick.
Cea mai mare dintre fetele Asquith îşi făcu apariţia în sector. Pălăvrăgea cu Dexter. Cu meşa aia neagră pe frunte, individul îmi plăcea şi mai puţin ca de-obicei. Smokingul cădea într-adevăr bine pe el. Îmbrăcat aşa, părea aproape bine făcut, iar tenul măsliniu pe cămaşa albă era ca dintr-o reclamă: „Petreceţi-vă vacanţele în splendidul Miami."
M-am apropiat de ei, fără nicio ezitare.
— Dex, am spus, o să mă omori dacă o invit pe domnişoara Asquith la dans?

— Eşti mult prea puternic pentru mine, Lee, răspunse Dexter. Nu mă bat cu tine.

Cred că de fapt nu-i convenea, dar din tonul lui era greu să-ţi dai seama ce voia să spună. O înlănţuisem deja pe Jean Asquith.

Cred că totuşi o preferam pe sora ei Lou. Dar niciodată n-aş fi bănuit o diferenţă de cinci ani între ele.

Jean Asquith era aproape cât mine de înaltă. Avea cel puţin patru degete în plus faţă de Lou. Purta o rochie din două piese, dintr-un voal negru transparent, cu şapte-opt straturi pentru fustă, şi un sutien fistichiu, dar deosebit de mic. Pielea cu nuanţe de chihlimbar avea câţiva pistrui pe umeri şi la tâmple, iar părul, tuns foarte scurt si încreţit, îi făcea un cap aproape sferic. Şi faţa o avea mai rotundă ca Lou.

— Ce zici, e distractiv aici? am întrebat.

— Aşa-i mereu la petrecerile astea. Nu-i cu nimic mai rea decât celelalte.

— În clipa asta, am spus, o prefer alteia.

Fata asta ştia să danseze. Aşa că n-aveam mare lucru de făcut. Şi-apoi, nu-mi era deloc greu s-o ţin şi mai aproape decât pe sora ei, căci îmi putea vorbi fără să mă privească de jos în sus. Îşi lipi obrazul de-al meu. Coborând privirea, i-am zărit urechea bine conturată, părul scurt şi nostim şi umărul rotund. Mirosea a salvie şi ierburi de câmp.

— Ce parfum ai? am continuat, pentru că ea n-a răspuns.

— Nu mă parfumez niciodată, spuse.

N-am mai insistat cu acest gen de conversaţie şi am riscat totul.

— Ce-ai zice dac-am merge undeva unde să ne distrăm cu adevărat?

— Adică?

Vorbea cu nonşalanţă, fără să ridice capul, şi ceea ce spunea părea că vine de undeva din spatele meu.

— Adică undeva unde să putem bea după pofta inimii, să fumăm pe săturate şi să avem destul loc pentru dans.

— Ar fi altceva decât aici, spuse. Dansul ăsta aduce mai degrabă cu dansul unui trib.

V

Într-adevăr, nu mai reuşiserăm să ne mişcăm din loc de vreo cinci minute şi băteam pasul degeaba, fără să înaintăm în nicio direcţie. Am slăbit strânsoarea şi, fără să-i dau drumul la talie, am condus-o spre ieşire.

— Vino, i-am spus. Te duc la nişte prieteni.

— O! Cu plăcere, spuse.

M-am întors spre ea în clipa când îmi răspunse şi i-am primit răsuflarea direct în faţă. Să mă ierte Dumnezeu, dar băuse deja o jumătate de sticlă de gin.

— Cine sunt prietenii tăi?

— O, nişte tipi foarte drăguţi, am asigurat-o.

Am traversat vestibulul fără nicio piedică. Nu mi-am pierdut vremea să-i caut pelerina. Aerul era călduţ şi înmiresmat de iasomia de la intrare.

— De fapt, remarcă Jean Asquith, oprindu-se în uşă, nu te cunosc deloc.

— Ba da… am spus eu, târând-o după mine, sunt bătrânul Lee Anderson.

Ea izbucni în râs şi se lăsă puţin pe spate.

— O, da, Lee Anderson… Hai, Lee. Suntem aşteptaţi.

Acum mie îmi era greu să mă ţin după ea. Coborî cele cinci trepte în două clipe. Am ajuns-o la vreo zece metri mai încolo.

— Hei!… Mai încet!… am spus.

Am apucat-o cu tot braţul.

— Maşinuţa-i acolo.

Judy şi Bill mă aşteptau în Nash.

— Avem trăscău, gâfâi Judy. Dick e în faţă cu ceilalţi.

— Lou Asquith? am întrebat în şoaptă.

— Da, don Juan. Este şi ea. Dă-i drumu'.

Jean Asquith, cu capul răsturnat pe speteaza scaunului din faţă, întinse o mână moale spre Bill.

— Bună! Ce mai faci?… Plouă?

— Cu siguranţă, nu! spuse Bill. Barometrul anunţă o presiune de optsprezece picioare coloană de mercur, dar asta abia mâine.

— A! spuse Jean, maşina n-o să urce niciodată atât de sus.

— Nu-mi vorbi de rău Duesenbergul[29], am protestat eu. Nu-ţi este frig?

M-am aplecat chipurile să caut o pătură ipotetică şi, din neatenţie, i-am ridicat fusta până la genunchi, agăţând-o cu butonii de la manşetă. Doamne sfinte, ce picioare!…

— Mor de căldură, mă asigură Jean cu şovăială în glas.

Am apăsat pe ambreiaj şi am urmat maşina lui Dick care tocmai demarase. În faţa casei lui Dexter era un şir de maşini de toate tipurile şi aş fi putut foarte bine să iau una în locul anticului meu Nash.

Dar voi reuşi să ajung şi fără o maşină nouă.

Jicky locuia destul de aproape, într-un pavilion stil Virginia. Grădina, înconjurată de-un hăţiş de arbuşti destul de înalţi, se deosebea de cele dimprejur.

Am văzut lumina roşie de la maşina lui Dick oprindu-se, apoi stingându-se, şi pe urmă s-au aprins luminile de poziţie. Am oprit şi eu şi-am auzit trântindu-se portiera maşinii sport. Au coborât patru persoane:Dick, Jicky, Lou şi încă un tip. L-am recunoscut după felul în care urca scara, era micuţul Nicholas. El şi Dick duceau câte două sticle si am observat că şi Judy şi Bill aveau tot atâtea. Jean Asquith nu dădea semne c-ar vrea să coboare din Nash. Am ocolit maşina, am deschis portiera si mi-am strecurat un braţ sub genunchii ei, iar pe celălalt i l-am petrecut pe după gât. S-a ales cu o lovitură zdravănă la nas. Judy se opri în spatele meu.

— Suava ta prietenă e criţă, Lee. Ce-ai făcut, ai bumbăcit-o?

— Nu ştiu dacă eu sunt de vină ori ginul pe care l-a băut, am mormăit, dar n-are nimic de-a face cu somnul nevinovăţiei.

— Acum e momentul să profiţi, dragul meu, dă-i drumul.

—Mă calci pe nervi. E prea uşor cu o femeie beată.

— Aşadar, ce spuneaţi…?

Era vocea blândă a lui Jean. Se trezea.

— Bine că nu mă mai vânturaţi prin aer…

Am anticipat clipa când avea să vomite şi-am cărat-o la timp în grădină. Judy închise portiera după noi, iar eu i-am ţinut lui Jean capul în vreme ce vărsa. Nu era nimic altceva decât gin. Dar îmi venea greu s-o sprijin, căci atârna cât un cal. Şi-a dat complet drumul. O ţineam cu o singură mână.

— Ridică-mi mâneca, i-am spus lui Judy.

Mi-a tras în sus pe braţ mâneca smokingului, iar eu mi-am schimbat poziţia, ca s-o sprijin pe cea mai mare dintre surorile Asquith.

— E-n regulă, spuse Judy când operaţia a luat sfârșit. Rămân s-o păzesc eu. Nu te grăbi.

Între timp, Bill plecase luând si sticlele.

— Unde găsim apă pe aici? am întrebat-o pe Judy.

— În casă. Vino, putem intra prin spate.

Am urmat-o prin grădină, târând-o pe Jean care se-mpiedica la fiecare pas în pietrişul de pe alee.

Dumnezeule! Ce grea era fata asta! Aveam cu ce să-mi ocup mâinile. Judy mi-o luă înainte, urcă scările şi mă conduse la etaj. Ceilalţi făceau deja o hărmălaie de nedescris în livingul ale cărui uşi erau, din fericire, închise, aşa că le mai amortizau ţipetele. Am urcat pe dibuite, pe întuneric, orientându-mă după pata mai deschisă pe care-o făcea Judy. Când ajunse sus, Judy reuşi să găsească un comutator şi am intrat în baie. În faţa căzii era un covor mare, din cauciuc uzat, cu destule adâncituri.

— Întinde-o acolo, spuse Judy.

— Fără glume, am spus. Scoate-i fusta.

Judy trase fermoarul şi îndepărtă materialul uşor dintr-o mişcare. Rulă ciorapii pe glezne. Zău aşa, n-am ştiut ce înseamnă o fată bine făcută până n-am văzut-o pe Jean Asquith goală, întinsă pe acel covor de baie. Era un vis. Avea ochii închişi şi saliva uşor.

I-am şters gura cu un prosop. Nu pentru ea, pentru mine. Judy scotocea prin dulăpiorul cu medicamente.

— Am găsit ce ne trebuie, Lee. Dă-i să bea asta.

— Nu poate să bea deocamdată. Doarme. Nu mai are nimic în stomac.

— Atunci, dă-i drumul, Lee. Nu te jena din cauza mea. Când se va trezi, s-ar putea să facă nazuri.

— Joci tare, Judy.

— Te deranjează că eu sunt îmbrăcată?

Se duse la uşă şi răsuci cheia în broască. Apoi îşi scoase rochia şi sutienul. Nu mai avea decât ciorapii.

— E rândul tău, Lee.

Se aşeză pe marginea căzii, cu picioarele depărtate, şi mă privi. Nu mai puteam aştepta. Mi-am azvârlit toate ţoalele în aer.

— Lipeşte-te de ea, Lee. Hai, grăbeşte-te.

— Judy, am spus, eşti dezgustătoare.

— De ce? Mă amuză să te văd peste fata asta. Hai,Lee, dă-i drumul…

M-am prăvălit peste Jean, dar blestemata de Judy îmi tăiase elanul. Nu funcţiona deloc. Eram în genunchi, iar ea se găsea între picioarele mele. Judy se apropie.

— Te ajut, Lee. Culcă-te deasupra ei.

Am ascultat-o şi Judy s-a apropiat şi mai mult.

I-am simţit mâna pe trup, mă conduse la locul potrivit. Lăsă apoi mâna. Cât pe ce să ţip, într-atât mă excita chestia asta. Jean Asquith rămase nemişcată, apoi privirea mi-a căzut pe faţa ei, saliva iar. Şi-a întredeschis ochii, i-a închis la loc şi am simţit că-ncepe să mişte uşor – să-şi legene şoldurile – şi în tot acest timp Judy nu se oprise, îmi mângâia cu cealaltă mână partea inferioară a trupului.

Judy se ridică. Făcu câţiva paşi prin încăpere şi lumina se stinse. Nu îndrăznea să facă chiar totul pe lumină. S-a întors şi credeam că vrea s-o ia de la capăt, dar se aplecă deasupra mea, pipăindu-mă. Eram încă pe poziţie, aşa că se întinse pe burtă pe spatele meu, în sens invers, şi, în locul mâinii, i-am simţit acum gura.

VI

După vreo oră mi-am dat totuşi seama că ceilalţi vor găsi bizară absenţa noastră şi am reuşit să mă desprind de cele două fete. Nu

mai ştiu prea bine în ce colţ al băii ne aflam. Eram uşor ameţit şi mă durea spatele. Aveam răni pe coapse, acolo unde unghiile lui Jean Asquith mă zgâriaseră fără milă.

M-am târât până la perete, m-am orientat şi apoi am găsit comutatorul. Între timp, Judy se mişcă. Am aprins lumina şi am văzut-o aşezată pe jos, frecându-se la ochi. Jean Asquith, întinsă pe burtă pe covorul de cauciuc, cu capul sprijinit pe braţe, părea că doarme. Dumnezeule, ce şolduri avea fata asta!

Mi-am pus rapid cămaşa şi pantalonii. Judy îşi refăcea machiajul în faţa chiuvetei. Apoi am luat un prosop de baie şi l-am înmuiat în apă. I-am ridicat lui Jean Asquith capul ca s-o trezesc – avea ochii larg deschişi – şi, pe cuvântul meu, râdea. Am apucat-o de mijloc şi am aşezat-o pe marginea căzii.

— Un duş zdravăn ţi-ar prinde bine.

— Sunt prea obosită, spuse ea. Cred că am băut un pic.

— Aşa cred şi eu, spuse Judy.

— O! Nu prea mult! am liniştit-o. Aveai nevoie în primul rând de-un pic de somn.

Atunci, se ridică, se agăţă de gâtul meu şi… se pricepea să sărute. M-am eliberat uşurel şi am vârât-o în cadă.

— Închide ochii şi ţine capul sus…

Am răsucit robinetul şi ea primi din plin şocul duşului. Trupul i se încorda sub apa călduţă şi am observat cum sfârcurile sânilor s-au întunecat şi-au tresărit uşor.

— E bine…

Judy îşi trăgea ciorapii.

— Grăbiţi-vă. Dacă ne ducem repede jos, poate mai găsim ceva de băut.

Am luat un halat. Jean închise robinetul şi eu am învăluit-o în ţesătura moale. Cu siguranţă i-a plăcut.

— Unde suntem? spuse. La Dexter?

— La alţi prieteni, i-am răspuns. Prea ne plictiseam la Dexter.

— Ai făcut bine că m-ai adus. Aici e mai respirabil.

Era acum temeinic uscată. I-am întins rochia din două piese.

— Pune-o pe tine. Aranjează-ţi faţa şi vino.

M-am îndreptat spre uşă. Am deschis-o pentru Judy, care coborî scările ca o vijelie. Mă pregăteam s-o urmez.

— Aşteaptă-mă, Lee…

Jean se întoarse să-i închei sutienul. Am muşcat-o uşor de ceafă. Ea se trase înapoi.

— O să te mai culci cu mine?

— Cu plăcere, i-am spus. Când vrei tu.

— Chiar acum?…

— Sora ta o să se-ntrebe ce-i cu tine.

— Lou e aici?

— Bineînţeles!…

— O!… E foarte bine, spuse Jean. Aşa o pot supraveghea…

— Consider că supravegherea ta îi este de mare folos, am asigurat-o eu.

— Cum ti se pare Lou?

— M-aş culca şi cu ea, am spus.

Râse din nou.

— O găsesc formidabilă. Aş vrea să fiu ca ea. Dacă ai vedea-o dezbrăcată…

— Nu cer mai mult.

— I-auzi la el! Eşti un adevărat bădăran!

— Scuze! N-am avut timp să deprind bunele maniere.

— Îmi plac manierele tale, îmi spuse privindu-mă cu un aer calin.

I-am petrecut braţul în jurul taliei şi am condus-o spre uşă.

— E timpul să coborâm.

— Îmi place şi glasul tău.

— Vino.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Nu vorbi prostii.

Am început să cobor scara.

— Nu vorbesc prostii. Acum trebuie să te însori cu mine.

Avea un aer complet liniştit şi părea sigură de ceea ce spunea.

— Nu pot să mă însor cu tine.

— De ce?

— Cred că o prefer pe sora ta.

Râse iar.

— Lee, te ador!

— Îndatorat!

Erau cu toţii în living, unde făceau mare zarvă.

Am împins uşa şi am lăsat-o pe Jean să intre. Sosirea noastră a fost salutată cu un concert de grohăituri. Deschiseseră o cutie de pui în aspic şi mâncau ca nişte purcei. Bill, Dick şi Nicholas erau numai în cămaşă şi mânjiţi cu sos. Lou avea pe rochie, de sus până jos, o imensă pată de maioneză. Cât despre Judy şi Jicky, se-mbuibau cu cea mai mare inconştienţă.

Am observat că cinci sticle erau deja pe cale de dispariţie.

Radioul transmitea în surdină un concert de muzică de dans.

Văzând puiul, Jean Asquith scoase un strigăt războinic şi, cu mâinile goale, înşfacă o bucată din care muşcă fără întârziere. M-am instalat şi eu şi mi-am umplut farfuria.

Hotărât lucru, erau semne bune.

VII

Dimineaţa pe la trei a sunat Dexter. Jean continua cu osârdie să-şi ofere a doua porţie de matoleală, chiar mai zdravănă ca prima, şi am profitat ca să-l las pe Nicholas să se ocupe de ea. Nu mă dezlipeam de sora ei, căreia încercam să-i dau să bea cât mai mult; dar ea nu se lăsa uşor şi trebuia să dau dovadă de mare ingeniozitate. Dexter ne preveni că părinţii Asquith începuseră să se mire că nu-şi mai vedeau fiicele. L-am întrebat cum descoperise locul unde ne aflam, şi se mulţumi să chicotească la celălalt capăt al firului. I-am explicat de ce plecaserăm.

— Nu-i nimic, Lee, spuse. Ştiu bine că-n seara asta era mare plictiseală aici. Prea mulţi tipi gomoşi.

— Vino si tu aici, Dex, am propus eu.

— Aţi rămas fără băutură?

Era, ca întotdeauna, muşcător, şi tot ca întotdeauna, avea un glas absolut nevinovat.

— Nu, nu de-asta, dar o să-ti mai schimbi gândurile.

— Nu pot să plec, spuse. Altfel, aş fi venit. Ce să le spun părinţilor?
— Spune-le că le vom aduce fetiţele la domiciliu.
— Nu ştiu dacă o să le placă asta, Lee, înţelegi…
— Sunt destul de mari ca să se descurce singure.
— De-acord, Lee, dar ei ştiu bine că nu sunt singure.
— Bătrâne Dexter, aranjează tu într-un fel… Contez pe tine.
— O.K., Lee. O să aranjez într-un fel. La revedere.
— La revedere.
Închise telefonul. Am închis şi eu si m-am întors la treburile mele. Jicky şi Bill începuseră nişte mici exerciţii nerecomandate fetelor de familie bună şi eram curios să observ reacţiile lui Lou. Începuse totuşi să bea câte ceva. Părea să nu fie şocată, nici măcar când Bill începu să descheie rochia lui Jicky.
— Ce să-ţi dau?
— Whisky.
— Dă-i bătaie să-l bei şi pe urmă dansăm.
Am prins-o de mână şi am încercat s-o conduc în altă încăpere.
— Ce căutăm acolo?
— E prea mare hărmălaie aici.
Mă urmă fără să mai spună nimic. Se aşeză lângă mine pe divan, fără să protesteze, dar când am început s-o pipăi, am primit o pereche de palme dintre acelea pe care niciun bărbat nu le uită. Eram teribil de furios, dar am reuşit să rămân surâzător.
— Jos labele, spuse Lou.
— Joci tare, i-am spus.
— Nu eu am început.
— Nu-i un motiv. Credeai că e o întâlnire la şcoala de duminică? Sau că jucăm bingo[30]?
— N-am chef să fiu lozul cel mare.
— Vrei nu vrei, eşti lozul cel mare.
— Te gândeşti la gologanii lui taică-meu?
— Nu, am răspuns. La asta.
Am răsturnat-o pe divan şi i-am smuls corsajul rochiei. Se zbătea ca un diavol. Sânii îi ţâşniră din mătasea transparentă.
— Lasă-mă. Eşti o brută!

— Nu, i-am răspuns. Sunt bărbat.
— Mă dezguşti, spuse ea încercând să se elibereze.
Ce-ai făcut timp de-o oră, sus, cu Jean?
— N-am făcut nimic. Ştii bine că era şi Judy cu noi.
— Încep să înţeleg ce este cu gaşca voastră, Lee Anderson, şi ce gen de indivizi frecventezi.
— Lou, îţi jur că nu m-am atins de sora ta altfel decât ca s-o trezesc din beţie.
— Minţi. N-ai văzut ce figură avea când a coborât.
— Pe cuvânt. Aş putea să jur că eşti geloasă!
Mă privi uluită.
— Dar… cine eşti tu?… Cine te crezi?
— Îţi închipui că dacă… m-aş fi atins de sora ta, aş mai avea chef să mă ocup de tine?
— Sora mea nu-i cu nimic mai bună ca mine!
O ţineam încă pe divan. Nu se mai zbătea. Pieptul îi sălta precipitat. M-am aplecat şi i-am sărutat sânii, îndelung, unul după altul, mângâindu-le sfârcurile cu limba. Apoi, m-am ridicat.
— Nu, Lou, am spus. Nu este mai bună ca tine.
I-am dat drumul şi m-am tras iute înapoi, căci mă aşteptam la o reacţie violentă. Atunci, ea se întoarse în cealaltă parte şi începu să plângă.

VIII

Apoi, mi-am reluat îndeletnicirile zilnice.
Aruncasem momeala, acum trebuia să aştept, să las lucrurile să vină de la sine. N-aveam nicio îndoială, urma să le revăd. După ce-i văzusem privirea aceea, nu credeam că Jean mă va putea uita. Cât despre Lou, ei bine, mă bazam puţin pe vârsta ei şi pe ce-i spusesem şi făcusem la Jicky.
În săptămâna ce a urmat, am primit un transport de cărţi noi ce-mi anunţa sfârşitul toamnei şi apropierea iernii. Mă descurcam în continuare bine şi puneam ceva bani deoparte. Dispuneam acum de-

o sumă frumuşică. De fapt, o mizerie, dar mie-mi era de-ajuns. Trebuia să fac unele cheltuieli. Să-mi refac garderoba şi să repar maşina. Îi ţinusem de mai multe ori locul chitaristului din singura formaţie pasabilă din oraş, cea care cânta la Stork Club. Bănuiesc că acest Stork Club nu avea nimic comun cu celălalt, cel din New York[31], dar tinerii ochelarişti veneau acolo cu plăcere împreună cu fiicele agenţilor de asigurări sau ale negustorilor de tractoare. Câștigam astfel ceva gologani în plus, şi mai şi vindeam cărţi unor tipi pe care reuşeam să-i agăţ acolo. Uneori se vânturau pe la club şi camarazii din gaşcă. Nu încetaserăm să ne vedem regulat şi continuam să mă culc cu Judy şi Jicky. Nu puteam să scap de Jicky.

Dar era o adevărată fericire că le aveam pe fetele astea, pentru că mă aflam într-o formă senzaţională. În plus, practicam atletismul şi-mi făceam muşchi de boxer.

Apoi, într-o seară, cam la o săptămâna după soareaua de la Dex, am primit o scrisoare de la Tom.

Îmi cerea să mă duc cât puteam de repede. Am profitat de ziua de sâmbătă şi-am şters-o din oraş. Ştiam că Tom are un motiv serios să-mi scrie, bănuiam eu că nu mă invita la plăcinte.

La ordinele senatorului Balbo[32], cel mai afurisit ticălos din toată ţara, tipii care se ocupau de alegeri sabotaseră votul. De când negrii aveau drept de vot, tipul înmulţise provocările. Şi făcuse totul atât de temeinic, încât cu două zile înainte de votare oamenii lui împrăştiaseră o întrunire a negrilor, lăsând doi pe caldarâm.

În calitatea sa de învăţător la şcoala pentru negri, fratele meu protestase public, trimiţând o scrisoare;a doua zi a fost stâlcit în bătaie. Îmi scria să mă duc să-l iau cu maşina ca să schimbe locul.

Mă aştepta acasă, singur în camera întunecată.

Stătea pe un scaun. Văzându-i spatele lat cocârjat şi capul între mâini, am avut o senzaţie de rău, m-am simţit cuprins de furie, iar sângele, bunul meu sânge de negru, se năpustea prin vene şi-mi cânta în urechi. Se ridică şi mă luă pe după umeri. Avea gura tumefiată şi abia putea vorbi. Am vrut să-l bat pe spate încercând să-l consolez, dar el îmi opri gestul.

— M-au biciuit, spuse.

— Cine-a făcut-o?

— Oamenii lui Balbo şi tânărul Moran.

— Iarăşi ăsta!...

Am strâns fără să vreau pumnii. O furie rece mă cuprindea treptat.

— Vrei să-l termin, Tom?

— Nu, Lee. Nu putem. Ţi-ai distruge viaţa. Tu ai o şansă, nu porţi însemnele.

— Dar eşti mai bun ca mine, Tom.

— Priveşte-mi mâinile, Lee. Priveşte-mi unghiile.

Priveşte-mi părul şi priveşte-mi buzele. Sunt negru,Lee. Nu am cum să scap. Tu...

Se opri şi mă privi. Tipul ăsta mă iubea cu-adevărat.

— Tu, Lee, tu trebuie să scapi. Dumnezeu te va ajuta să ieşi din asta. Te va ajuta, Lee.

— Puţin îi pasă lui Dumnezeu, am spus.

Zâmbi. Ştia cât de puţin convins eram.

— Lee, erai prea tânăr când ai părăsit acest oraş şi ţi-ai pierdut credinţa, dar Dumnezeu te va ierta când va veni clipa. De oameni trebuie să fugi. Dar spre El trebuie să mergi cu braţele şi inima larg deschise.

— Unde-o să te duci, Tom? Ai nevoie de bani?

— Am bani, Lee. Voiam să părăsesc casa împreună cu tine. Vreau...

Se opri. Cuvintele îi ieşeau cu greutate din gura deformată.

— Vreau să dau foc casei, Lee. A construit-o tatăl nostru. Lui îi datorăm tot ceea ce suntem. Pielea lui era aproape albă, Lee. Dar nu uita că niciodată nu s-a gândit să-şi renege rasa. Fratele nostru este mort şi nimeni nu trebuie să aibă casa pe care a construit-o tatăl nostru cu mâinile lui de negru.

Nu aveam nimic de spus. L-am ajutat pe Tom să-şi facă bagajele şi le-am îngrămădit în maşină.

Casa, destul de izolată, se afla la marginea oraşului.

L-am lăsat pe Tom să termine treaba şi am ieşit să leg pachetele.

A venit şi el peste câteva minute.

— Să plecăm, spuse. Să plecăm pentru că nu a sosit încă timpul când va fi dreptate pentru negri pe acest pământ.

O luminiţă roşie clipi în bucătărie şi crescu brusc.

Un bidon cu benzină explodă scurt şi lumina cuprinse fereastra din camera alăturată. Apoi, o limbă lungă de foc străpunse peretele din scânduri şi vântul înteţi incendiul. Flăcările dansau în jur şi, în lumina roşie, chipul lui Tom strălucea de sudoare.

Două lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Apoi, îmi puse mâna pe umăr şi ne-am întors cu spatele ca să plecăm.

Mă gândesc că Tom ar fi putut să vândă casa. Cu banii, ar fi fost posibil să le dăm bătaie de cap celor din familia Moran, poate chiar să doborâm pe vreunul dintre ei, dar nu voiam să-l împiedic să procedeze aşa cum credea el. Si eu făceam totul după mintea mea. Avea încă în cap destule prejudecăţi despre bunătate si divinitate. Tom era prea cinstit, asta avea să-l piardă. Credea că, făcând bine, culegi tot bine, or, când se întâmplă aşa, e doar un joc al hazardului. Un singur lucru contează, să te răzbuni, şi să te răzbuni până la capăt. Mă gândeam la puşti, care fusese şi mai alb decât mine, dacă asta era posibil. Când tatăl lui Arme Moran a aflat că îi curtează fiica şi că ies împreună, lucrurile n-au mai întârziat. Dar puştiul nu plecase niciodată din oraş. În schimb, eu mă ţinusem departe timp de zece ani şi în contact cu oameni care nu-mi cunoşteau originea, pierdusem acea umilinţă abjectă pe care ne-o inoculaseră, încetul cu încetul, ca pe-un reflex. Acea umilinţă odioasă care smulgea cuvinte de îndurare de pe buzele sfârtecate ale lui Tom, acea teroare care-i împingea pe fraţii noştri să se ascundă doar auzind paşii omului alb. Însă ştiam bine că, dincolo de culoarea pielii, era de-al nostru, numai că vorbind prea mult se trăda faţă de cei pe care-i considera semenii săi. Eu însumi câştigasem puncte în faţa lui Bill, Dick, Judy.

Dar dacă le-aş spune că un negru îi avusese pe toţi, nu as înainta cu nimic. Cu Lou şi Jean Asquith îmi voi lua revanşa în faţa lui Moran şi a tuturor celorlalţi. Doi pentru unul, şi pe mine nu mă vor doborî aşa cum l-au doborât pe fratele meu.

Tom somnola ghemuit în maşină. Am accelerat.

Trebuia să-l conduc până la răspântia de la Murchison Junction[33], de unde va lua rapidul spre Nord.

Se hotărâse să se întoarcă la New York. Era un tip curajos. Un tip curajos şi foarte sentimental. Prea umil.

IX

Am ajuns în oraş a doua zi şi, fără să dorm câtuşi de puţin, m-am apucat de lucru. Nu îmi era somn. Continuam să aştept. S-a întâmplat către ora unsprezece, sub forma unui apel telefonic. Jean Asquith mă invita la ea pentru week-end, împreună cu Dex şi alţi prieteni de-ai ei. Am acceptat, bineînţeles, dar fără entuziasm.

— O să mă eliberez…

— Încearcă să vii, spuse ea la celălalt capăt al firului.

— Duci chiar atâta lipsă de cavaleri, am luat-o eu în zeflemea. Atunci, chiar că trăieşti într-o văgăună.

— Bărbaţii de aici nu ştiu să se ocupe de-o fată care a băut cam mult.

Am rămas fără replică şi ea a simţit, pentru că am auzit-o izbucnind în râs.

— Vino, chiar vreau să te văd, Lee Anderson. Şi Lou ar fi încântată…

— Sărut-o din partea mea şi spune-i să-ţi înapoieze sărutul, am spus.

Mi-am reluat lucrul cu mai mult curaj, îmi venise inima la loc. Seara m-am dus la drugstore să mă întâlnesc cu gaşca şi le-am luat pe Judy şi Jicky în Nash.

Nu este prea comod într-o maşină, dar găseşti unghiuri absolut inedite, încă o noapte în care am dormit bine.

A doua zi m-am dus să-mi cumpăr o trusă de voiaj, o valiză de mână, o pijama nouă şi alte câteva mărunţişuri fără importanţă, dar care îmi lipseau. Nu voiam să trec drept un vagabond în ochii indivizilor ălora si ştiam aproape tot ce trebuie ca să nu treci drept un vagabond.

Joi seara tocmai terminam de făcut casa şi de completat formularele când, pe la cinci şi jumătate, am văzut maşina lui Dexter oprindu-se în faţa uşii. A trebuit să-i descui, pentru că închisesem magazinul, şi el intră.

— Salut, Lee. Cum merg afacerile?

— Nu prea rău, Dex. Dar şcoala?

— O!… Târâş-grăpiş. Nu mă dau în vânt după baseball şi hockey, aşa că n-am cum să fiu un student eminent, pricepi.

— Ce te-aduce pe-aici?

— Am trecut să te iau să cinăm împreună undeva, şi apoi să te duc să guşti una din micile mele distracţii favorite.

— De acord. Lasă-mă cinci minute.

— Te aştept în maşină.

Am pus hârţoagele şi banii în casă, am coborât obloanele metalice şi, luându-mi haina, am ieşit pe uşa din spate. Era o vreme urâtă şi apăsătoare, prea cald pentru anotimpul destul de înaintat. Aerul era umed şi lipicios, iar lucrurile se năclăiau de la degetele năduşite.

— Să iau chitara?

— N-are rost. În seara asta eu sunt responsabil cu distracţia.

— Să mergem.

M-am instalat în faţă, lângă el. Packardul lui era cu totul altceva decât Nashul meu, dar băiatul ăsta habar n-avea să conducă. Trebuie să te străduieşti mult ca să faci un motor de Clipper să bată continuu.

— Unde mă duci, Dex?

— Mai întâi, mergem să mâncăm la Stork, după care te duc acolo unde mergem.

— Bănuiesc că mergi sâmbătă la familia Asquith.

— Da. Vin să te iau, dacă vrei.

Era o posibilitate să nu ajung acolo în maşina mea.

Un garant ca Dex făcea toţi banii.

— Mulţumesc, accept.

— Joci golf, Lee?

— Am încercat o dată în viaţă.

— Ai echipament şi crose?

— Doamne fereşte! Mă iei drept Kaiser[34]?

— Familia Asquith are un teren de golf. Te sfătuiesc să spui că medicul ţi-a interzis să joci.

— Crezi c-o să ţină scuza, am bombănit eu.

— Dar bridge?
— O! cu asta e-n regulă.
— Bine?
— Merge.
— Atunci îţi sugerez să declari că o partidă de bridge ţi-ar fi fatală.
— Totuşi, am protestat, aş putea juca…
— Ai putea pierde cinci sute de dolari fără să ţi se clintească niciun muşchi pe faţă?
— M-ar cam deranja.
— Atunci urmează-mi si al doilea sfat.
— Eşti plin de amabilităţi în seara asta, Dex. Dacă m-ai invitat ca să mă convingi că sunt prea lefter pentru tipii ăia, spune-o direct şi la revedere.
— Mai bine mi-ai mulţumi, Lee. Îţi ofer mijloacele cu care să faci faţă tipilor ălora, cum le spui tu.
— Mă întreb de ce te interesează asta pe tine.
— Mă interesează.
Tăcu o clipă si frână brusc la culoarea roşie a semaforului. Packardul se legănă uşor pe arcuri, înainte şi înapoi.
— Nu văd de ce.
— Aş vrea să aflu unde vrei să ajungi cu fetele alea.
— Toate fetele drăguţe merită să te ocupi de ele.
— Ai la îndemână duzini, care sunt tot atât de drăguţe şi mult mai abordabile.
— Nu cred că prima parte a frazei tale este chiar adevărată, am spus, cum de altfel nu e nici a doua.
Mă privi având ceva în gând. Preferam să fie atent la drum.
— Mă uimeşti, Lee.
— Cinstit, am spus, le găsesc pe fetele astea două pe gustul meu.
— Ştiu că asta îţi face plăcere, spuse Dex.
Sunt sigur că nu asta era ceea ce îmi ascundea.
— Nu cred că e mai greu să mă culc cu ele decât cu Judy ori Jicky, l-am asigurat eu.
— Nu cauţi doar asta, aşa-i, Lee?
— Pur şi simplu asta.

— Atunci, fii atent. Nu ştiu ce i-ai făcut lui Jean, dar în cinci minute la telefon a reuşit să pronunţe de patru ori numele tău.

— Sunt fericit că i-am făcut această impresie.

— Nu sunt nişte fete cu care să te poţi culca fără să te căsătoreşti cu ele, mai mult sau mai puţin. În orice caz, aşa cred. Ştii, Lee, le cunosc de zece ani.

— Atunci înseamnă că am avut baftă. Pentru că nu intenţionez să mă însor cu amândouă, dar plănuiesc să mă culc cu amândouă.

Dexter nu-mi răspunse nimic si mă privi din nou.

Să-i fi povestit Judy şedinţa noastră de la Jicky sau pur şi simplu nu ştia nimic? Cred că tipul ăsta era în stare să ghicească trei sferturi din lucruri, chiar fără să i se povestească restul.

— Coboară, îmi spuse.

Mi-am dat seama că maşina oprise în faţă la Stork Club, şi am coborât.

Am intrat înaintea lui Dexter şi el a fost cel care i-a dat bacşişul brunetei de la garderobă. Un picolo în livrea, pe care îl cunoşteam bine, ne-a condus la masa rezervată pentru noi. În bistroul ăsta încercau să maimuţărească localurile mari, şi asta dădea rezultate caraghioase. În trecere, i-am strâns laba lui Blackie, dirijorul. Era ora pentru cocktail şi orchestra cânta muzică de dans. De asemenea, cei mai mulţi dintre clienţi îmi erau cunoscuţi din vedere. Dar eram obişnuit să-i văd de pe estradă, şi e o senzaţie aiurea să te trezeşti deodată la un loc cu duşmanul, de partea publicului.

Ne-am aşezat, iar Dex a comandat nişte martini triple.

— Lee, îmi spuse, nu vreau să mai vorbesc despre acest subiect, dar fii atent cu fetele astea.

— Sunt întotdeauna atent, i-am spus. Nu ştiu în ce sens o spui dar, în general, sunt conştient de ceea ce fac.

Nu îmi răspunse şi, după două minute, vorbea despre altceva. Când voia să renunţe la aerul lui misterios, putea spune lucruri interesante.

Când am plecat ne făcuserăm amândoi bine plinul şi m-am aşezat la volan în ciuda protestelor lui Dexter.

— Nu ţin deloc să-mi distrugi portretul pregătit pentru sâmbătă. Când conduci te uiţi tot timpul aiurea şi de fiecare dată am impresia

c-o să mor.

— Dar nu ştii drumul, Lee.

— Şi ce-i cu asta! O să-mi explici tu.

— E-un cartier unde n-ai fost niciodată şi e complicat.

— O! Mă enervezi, Dex. Ce stradă?

— Bine, mergi până la Stephen’s Street, numărul 300.

— Pe-acolo? l-am întrebat arătând vag în direcţia cartierului de vest…

— Da. Ştii unde e?

— Ştiu tot, l-am asigurat. Atenţie, demarăm.

Packardul ăsta parcă era de catifea când îl conduceai. Lui Dex nu-i plăcea, prefera Cadillacul părinţilor; dar comparativ cu Nashul meu, numai miere.

— Pe Stephen’s Street e locul unde mergem?

— Alături, spuse Dex.

În ciuda cantităţii de alcool din burtă, se ţinea ca stejarul. De parcă nu băuse nimic.

X

Am ajuns în mijlocul cartierului sărac al oraşului. Stephen’s Street începea bine, dar de la numărul 200 apăreau locuinţele ieftine, apoi cocioabele cu un singur etaj, din ce în ce mai jalnice. Numărul 300 era încă în picioare. În faţa casei se aflau câteva maşini vechi, aproape din epoca T-ului lui Ford[35].

Am oprit rabla lui Dex în faţa locului indicat.

— Vino, Lee. Mergem pe jos o bucată.

Închise portierele şi pornirăm la drum. Coti pe-o stradă transversală şi merse cam o sută de metri.

Pe-acolo erau copaci şi garduri demolate. Dex se opri în faţa unei clădiri cu două etaje cu partea de sus din scânduri. Printr-un miracol, grilajul care înconjura grămada de deşeuri ce alcătuia grădina era aproape în stare bună. Intră fără să se anunţe. Era aproape noapte, iar prin cotloane mişunau umbre ciudate.

— Vino, Lee. Aici e.

— Te urmez.

În faţa casei era o tufă de trandafiri, una singură, dar parfumul ei reuşea să acopere duhoarea mizeriilor adunate aproape peste tot. Dex urcă cele două trepte de la intrarea aflată pe o latură a casei.

Sună, şi o negresă grasă veni şi deschise. Fără să spună nimic, ne întoarse spatele şi Dexter o urmă.

Am închis uşa după mine.

La primul etaj, se trase de-o parte ca să ne lase să trecem. Într-o odăiţă, se aflau un divan, o sticlă şi două pahare. Şi două puştoaice de unsprezece-doisprezece ani, o micuţă roşcată, dolofană şi pistruiată, şi o tânără negresă, cea mai în vârstă, după cum părea. Stăteau cuminţi pe divan, îmbrăcate amândouă cu bluză şi fustă foarte scurtă.

— Uite, domnii v-au adus dolari, spuse negresa.

Să fiţi ascultătoare.

Negresa închise uşa şi ne lăsă acolo. M-am uitat la Dexter.

— Dezbracă-te, Lee, îmi spuse. E tare cald aici.

Se întoarse către roşcată.

— Vino să mă ajuţi, Jo.

— Mă cheamă Polly, spuse copila. O să-mi dai dolari?

— Desigur, spuse Dex.

Scoase din buzunar zece dolari mototoliţi şi-i dădu puştoaicei.

— Vino şi ajută-mă să-mi deschid pantalonii.

Eu nu făcusem încă nicio mişcare. Am privit-o pe roşcată cum se scoală. Abia dacă trecuse de doisprezece ani. Pe sub fusta foarte scurtă i se conturau fesele rotunde. Ştiam că Dex mă urmăreşte.

— O iau pe roşcată, îmi spuse.

— Ştii că riscăm să stăm la zdup pentru chestia asta?

— Culoarea pielii te stânjeneşte? mă apostrofă el brutal.

Asta era ceea ce îmi rezervase. Continua să mă privească pe sub şuviţa de pe ochi. Aştepta. Cred că nu m-am schimbat la faţă. Puştoaicele încremeniseră puţin speriate…

— Hai, Polly, spuse Dex. Vrei să bei un păhărel?

— Aş prefera să nu beau, spuse ea. Te pot ajuta şi fără să beau.

În mai puţin de-un minut, Dex era dezbrăcat, o luă pe copilă pe genunchi şi-i ridică fusta. Se întunecă la faţă şi începu să gâfâie.

— N-o să-mi faci niciun rău? spuse ea.

— Lasă-te în voia mea, răspunse Dexter. Altfel, adio dolari.

Îi vârî mâna între picioare şi fata începu să plângă.

— Taci! Dacă nu, îi spun Annei să te bată. Întoarse capul spre mine. Nu făcusem nicio mişcare.

— Te deranjează culoarea pielii ei? repetă el. O vrei pe-a mea?

— Nu, merge şi-aşa, am spus.

M-am uitat la cealaltă puştoaică. Se scărpina în cap, total indiferentă. Era deja formată.

— Vino, i-am spus.

— Poţi să-i dai drumul, Lee, spuse Dex, sunt curate. Vrei să taci?

Polly se opri din plâns şi respiră adânc.

— Eşti prea mare… spuse ea. Mă doare!…

— Taci, spuse Dex. Îţi mai dau cinci dolari.

Gâfâia ca un câine. Apoi o apucă de coapse şi începu să se zbânţuie pe scaun. Polly plângea acum fără zgomot. Micuţa negresă mă privea.

— Dezbracă-te, i-am spus, şi du-te pe divan.

Mi-am scos haina şi mi-am desfăcut cureaua.

Scoase un ţipăt uşor când am pătruns-o. Era fierbinte ca iadul.

XI

Seara de sâmbătă sosi fără să-l mai fi văzut pe Dexter. Am hotărât să-mi iau maşina şi să mă duc până la el. Dacă totuşi mergea, îmi lăsam Nashul în garajul lui. Dacă nu, plecam direct.

Când ne despărţisem ieri-seară era beat ca un porc.

Cred că era şi mai cherchelit decât bănuisem şi începuse să facă glume deocheate. Micuţei Polly îi rămăsese semn pe sânul stâng, pentru că bruta avusese ideea s-o muşte de parcă era turbat. Îşi închipuia că dolarii lui o vor potoli, dar negresa Anna interveni fără întârziere şi ameninţă să nu-l mai primească niciodată. Bineînţeles că nu venea în spelunca aia pentru prima dată. Nu voia să-i mai dea drumul lui Polly, al cărei parfum de roşcată probabil că-i plăcea.

Anna i-a aplicat fetei un soi de pansament şi i-a dat un somnifer, dar până la urmă a trebuit s-o lase pe mâna lui Dex, care o mângâia pe la toate încheieturile grohăind de plăcere.

Am înţeles ce trebuie să fi simţit, pentru că la rându-mi nu mă puteam hotărî să mă despart de micuţa negresă, însă eram atent să n-o rănesc, şi ea nu se plânse nici măcar o singură dată. Doar închidea ochii.

De-aceea mă întrebam dacă Dex era astăzi în formă pentru week-end-ul de la familia Asquith. Chiar şi eu mă trezisem în ajun într-o stare cumplită, şi Ricardo putea s-o confirme: la ora nouă dimineaţa îmi servea o zombie[36] triplă, şi nu cunosc cocteil mai adecvat ca să te repună pe picioare. De fapt, înainte de-a veni la Buckton nici nu puneam gura pe băutură, dar mi-am dat seama la timp de acest neajuns.

Cu condiţia să bei destul, nu ştiu nici măcar un caz în care gândurile să nu ţi se limpezească. În dimineaţa asta mă simţeam bine şi când am oprit în fata casei lui Dexter eram în mare formă.

Contrar presupunerilor mele, Dex mă aştepta deja, proaspăt ras, într-un costum bej de gabardină şi cămaşă în două culori, gri şi roz.

— Ai luat micul dejun, Lee? Detest să mă opresc pe drum, aşa că-mi iau măsuri de precauţie.

Dexter cel pe care-l vedeam acum era senin, simplu şi direct ca un puştan. Dar, oricum, un puştan mai bătrân decât vârsta lui. Ochii îl trădau.

— Aş mânca puţin jambon şi nişte marmeladă, i-am răspuns.

Valetul mă servi copios. Am oroare ca cineva să-şi vâre labele în mâncarea mea, dar lui Dexter i se părea foarte normal.

Curând după aceea am plecat. Mi-am mutat bagajele din Nash în Packard şi Dexter se aşeză în dreapta.

— Condu tu, Lee. E mai bine aşa.

Mă privi pe furiş. A fost singura aluzie la cealaltă seară. Tot restul drumului a fost într-o dispoziţie plăcută şi mi-a povestit o grămadă de lucruri despre părinţii Asquith, doi ticăloşi care debutaseră în viaţă cu un capital confortabil, ceea ce e corect, dar şi cu obiceiul de a-i exploata pe cei al căror singur păcat e acela că au pielea de altă

culoare decât a lor. Aveau plantaţii de trestie de zahăr undeva în Jamaica sau Haiti şi Dex pretindea că la ei se bea un rom divin.

— Bate zombia lui Ricardo, o să vezi, Lee.

— Atunci acolo-i de mine!

Şi am apăsat pe acceleraţie până la fund.

Am făcut cele o sută de mile în ceva mai mult de o oră şi, când am ajuns la Prixville, Dex m-a ghidat.

Era un cătun mult mai puţin important ca Buckton, dar casele păreau mai luxoase si grădinile mai întinse. Există locuri ca acesta unde toţi par a fi plini de gologani...

Grilajul era deschis şi am urcat în priză rampa de acces la garaj, dar cu mine la volan motorul n-a avut nicio bătaie. Am aliniat maşina în spatele altor două.

— Au sosit deja clienţi, am spus.

— Nu, sunt maşinile casei. Cred că noi suntem singurii invitaţi, în afară de câţiva tipi de aici. Se invită pe rând, pentru că dacă stau acasă la ei se plictisesc de moarte. Trebuie însă remarcat că nu sunt prea des acasă.

— Înţeleg, am spus. Pe scurt, nişte tipi demni de compătimit.

Dex râse şi coborî. Ne-am luat fiecare valiza şi ne-am trezit nas în nas cu Jean Asquith. Avea în mână o rachetă de tenis. Purta un şort alb şi trăsese pe ea, după partidă, un pulover de culoarea oului de raţă care se mula într-un mod de te băga în sperieţi.

— O! lată-vă!

Părea încântată să ne vadă.

— Veniţi să beţi ceva.

Eu m-am uitat la Dex, el s-a uitat la mine şi am dat împreună din cap în semn de aprobare.

— Unde e Lou? întrebă Dex.

— A urcat deja, spuse Jean. Trebuie să se schimbe.

— Ah! am spus eu, neîncrezător. Aici se obişnuieşte să te îmbraci pentru bridge?

Jean râse în hohote.

— Să-şi schimbe şortul. Hai, îmbrăcaţi ceva mai comod şi întoarceți-vă. O să fiţi conduşi în camerele voastre.

— Sper că-ţi schimbi şi tu şortul, am ironizat-o eu. Îl porţi de cel puţin o oră.

M-am ales cu o lovitură zdravănă cu vârful rachetei peste degete.

— Eu nu transpir! afirmă Jean. Am depăşit vârsta.

— Si, fără îndoială, ai pierdut şi partida?

— Da!…

Râse iar. Ştia că râde frumos.

— Atunci pot risca să-ţi propun un set, spuse Dex.

Fireşte, nu imediat. Mâine dimineaţă.

— Desigur, spuse Jean.

Poate mă înşel, dar am avut impresia că ar fi preferat să fiu eu în locul lui Dex.

— Bine, am spus. Dacă sunt două terenuri, atunci eu o să joc cu Lou, iar cei doi care pierd vor juca între ei. Fă astfel încât să pierzi, Jean, şi avem o şansă să jucăm împreună.

— O.K., spuse Jean.

— Atunci, conchise Dex, cum toată lumea trişează, eu voi fi cel bătut.

Începurăm toţi trei să râdem. Nu era nimic amuzant, dar atmosfera era cam încordată şi trebuia făcut ceva. Apoi, eu şi Dex am urmat-o pe Jean spre casă şi ea ne-a lăsat pe mâna unei cameriste de culoare, tare slăbuţă, cu o boneţică albă apretată.

XII

M-am schimbat în camera mea şi apoi am coborât şi m-am alăturat lui Dexter şi celorlalţi. Erau alţi doi băieţi şi două fete, o cifră rotundă. Jean juca bridge cu una dintre fete şi cu cei doi băieţi. Era şi Lou. L-am lăsat pe Dex să-i ţină companie celeilalte fete şi am răsucit butonul aparatului de radio.

Vream să pun nişte muzică de dans. Am dat peste Stan Kenton[37] şi am lăsat acolo. Oricum, mai bine decât nimic. Lou avea un parfum nou, pe care îl preferam celui de zilele trecute, dar am vrut s-o tachinez.

— Ai schimbat parfumul, Lou.
— Da. Nu-ţi place?
— Ba da, merge. Dar, ştii, asta nu se face.
— Cum?
— Nu se obişnuieşte să-ţi schimbi parfumul. O femeie cu adevărat elegantă rămâne fidelă unui parfum anume.
— Unde-ai învăţat asta?
— O ştie toată lumea. E-o veche regulă franţuzească.
— Dar nu suntem în Franţa.
— Atunci, de ce foloseşti parfumuri franţuzeşti?
— Sunt cele mai bune.
— Desigur, dar dacă respecţi o regulă, trebuie să le respecţi pe toate.
— Ia spune-mi, Lee Anderson, de unde ai pescuit chestiile astea?
— Binefacerile educaţiei, am spus eu zeflemitor.
— Ce colegiu ai terminat?
— Niciunul din cele pe care le cunoşti.
— Adică?
— Am învăţat în Anglia si Irlanda înainte de-a mă întoarce în SUA.
— De ce ai slujba asta? Cu o alta ai putea câştiga mai mulţi bani.
— Câştig suficient pentru ceea ce am de gând să fac.
— Ai familie?
— Aveam doi fraţi.
—Şi?
— Cel mai tânăr a murit. Într-un accident.
— Şi celălalt?
— Trăieşte. Este la New York.
— Mi-ar plăcea să-l cunosc… spuse ea.
Părea că pierduse din bruscheţea pe care-o arătase la Dexter şi la Jicky şi că uitase ceea ce-i făcusem atunci.
— Prefer să nu-l cunoşti, am spus.
Şi chiar aşa gândeam. Dar mă înşelam atunci când crezusem că a uitat.
— Prietenii tăi sunt ciudaţi, spuse ea trecând fără ocolişuri la alt subiect.

Continuam să dansăm. Nu fusese practic nicio pauză între melodii şi asta mă scuti de un răspuns.

— Ce i-ai făcut lui Jean data trecută? şopti ea. Nu mai e aceeaşi.

— Nu i-am făcut nimic. Pur şi simplu am ajutat-o să se trezească din beţie. E-o tehnică bine cunoscută.

— Nu-mi dau seama dacă nu-mi spui baliverne.

Cu tine, omul nu-i niciodată sigur.

— Dar sunt transparent precum cristalul!… am asigurat-o eu.

A fost rândul ei să nu răspundă şi, preţ de câteva minute, se dărui complet dansului. Era destinsă în braţele mele şi părea că nu se gândeşte la nimic.

— Aş fi vrut să fiu acolo, conchise ea.

— Şi eu regret. Ai fi fost liniştită acum.

Fraza asta mi-a stârnit un val de căldură pe după urechi. Mi-am amintit de trupul lui Jean. Să le iau pe amândouă şi să le suprim în acelaşi timp, după ce le-aş fi spus. Nu e posibil…

— Nu cred că şi gândeşti ceea ce spui.

— Nu ştiu ce ar trebui să spun ca tu să crezi că este chiar ceea ce gândesc.

Ea protestă vehement, mă trată drept pedant si mă acuză că vorbesc ca un psihiatru austriac. A fost cam dur.

— Vreau să spun, am explicat, când crezi tu că spun adevărul?

— Cel mai mult îmi place când nu spui nimic.

— Şi nici nu fac nimic?

Am strâns-o ceva mai tare. Îşi aminti fără îndoială la ce fac aluzie si-şi plecă privirea. Dar n-aveam de gând s-o las aşa. De altfel, spuse:

— Depinde de ce faci.

— Nu eşti de-acord cu tot ce fac?

— N-are niciun farmec dacă o faci tuturor.

Am simţit că ușor-ușor ajung unde trebuie. Era aproape coaptă, încă un mic efort. Voiam să văd dacă era într-adevăr pregătită.

— Vorbeşti în şarade, am spus. La ce te referi?

De această dată nu-şi plecă numai privirea, ci întreg capul. Era într-adevăr cu mult mai scundă decât mine. Avea prinsă în păr o garoafă mare, albă.

Dar răspunse:

— Ştii foarte bine la ce mă refer. La ce mi-ai făcut zilele trecute, pe divan.

— Şi?

— Faci asta cu toate femeile care-ti ies în cale?

Am râs zgomotos şi ea mă ciupi de braţ.

— Nu râde de mine, nu sunt tâmpită.

— Fireşte că nu.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu, i-am spus. Nu o fac cu toate femeile. Sincer, sunt foarte puţine femei cu care să simţi dorinţa s-o faci.

— Nu mă duci de nas. Am văzut foarte bine cum se poartă prietenii tăi.

— Nu sunt prieteni, sunt simpli camarazi.

— Nu te pierde în jocuri de cuvinte. O faci cu camaradele tale?

— Crezi că simţi nevoia să o faci cu nişte fete ca ele?

— Cred… şopti ea. Sunt momente când ai fi în stare să faci o mulţime de lucruri cu o mulţime de oameni.

Am considerat că trebuie să profit de această frază ca s-o strâng mai tare în braţe. În acelaşi timp, am încercat să-i mângâi sânii. Mă cam grăbisem. Ea se eliberă uşurel, dar hotărât.

— Ştii, în ziua aceea băusem cam mult, spuse.

— Nu cred, i-am răspuns.

— O!… îţi închipui că m-aş fi lăsat în voia ta dacă n-aş fi băut?

— Fără îndoială.

Ea îşi plecă din nou capul, apoi îl ridică şi-mi spuse:

— Doar nu-ţi închipui că aş dansa cu oricine?

— Eu nu sunt oricine.

— Ştii bine că nu.

Rareori susţinusem o conversaţie atât de epuizantă. Fata asta îmi aluneca printre degete ca un ţipar.

Ba avea aerul că merge până la capăt, ba se retrăgea la cea mai mică atingere. Am continuat totuşi.

— Ce am eu atât de deosebit?

— Nu ştiu. Eşti bine din punct de vedere fizic. Dar mai e şi altceva. Vocea ta, de exemplu.

— Ei bine?

— Nu este o voce obişnuită.
Am râs iarăşi cu poftă.
— Nu, insistă ea. E o voce mai gravă… şi mai…
Nu ştiu cum să spun… mai tărăgănată.
— Obişnuinţa de a cânta acompaniat de chitară.
— Nu, spuse ea. N-am mai auzit cântăreţi şi chitarişti cântând ca tine. Am auzit voci care-mi amintesc de-a ta, da… acolo… în Haiti. Negri.
— Ăsta e un compliment, am spus. Nu găseşti muzicieni mai buni ca ei.
— Nu spune prostii!
— Toată muzica americană a pornit de la ei, am asigurat-o.
— Nu cred. Toate marile orchestre de dans sunt alcătuite din albi.
— Desigur, albii sunt mai bine plasaţi ca să exploateze descoperirile negrilor.
— Nu cred că ai dreptate.
— Toţi compozitorii importanţi sunt negri. Duke Ellington{38}, de exemplu.
— Nu, Gershwin{39}, Kern{40}, şi toţi ceilalţi.
— Cu toţii emigranţi europeni, am asigurat-o eu.
Fără îndoială, aceştia au exploatat cel mai bine. Nu cred să găseşti în Gershwin un singur pasaj original, pe care să nu-l fi copiat, plagiat ori reprodus. Te desfid să găseşti un asemenea pasaj în Rhapsody in Blue.
— Eşti ciudat, spuse, îi detest pe negri.
Era prea frumos. M-am gândit la Tom, şi era cât pe ce să-i mulţumesc lui Dumnezeu. Dar o doream prea mult pe fata asta ca să mă las pradă furiei în acel moment. Şi nu aveam nevoie de Dumnezeu ca să fac o treabă temeinică.
— Eşti ca toţi ceilalţi, i-am spus. Îţi place să te lauzi cu lucruri pe care toată lumea le-a descoperit, numai tu nu.
— Nu înţeleg ce vrei să spui.
— Ar trebui să călătoreşti. Ştii, nu albii americani sunt singurii care au inventat cinematograful, nici automobilul, nici nailonul, nici cursele de cai. Şi nici muzica de jazz.

— Hai să vorbim despre altceva, spuse Lou. Citeşti prea multe cărţi, asta-i.

La masa de-alături continua jocul de bridge şi, evident, nu ajungeam nicăieri cu fata asta dacă n-o făceam să bea. Trebuia să perseverez.

— Dex mi-a vorbit despre romul vostru, am continuat. Este doar un mit sau e accesibil şi muritorilor de rând?

— Sigur că te poţi înfrupta din el, spuse Lou. Ar fi trebuit să-mi închipui că-ţi este sete.

I-am dat drumul si ea alunecă spre un soi de bar aflat într-un colţ al salonului.

— Amestecat? spuse ea. Rom alb cu rom roşu?

— Amestecat. Şi poţi adăuga şi un pic de suc de lămâie. Mor de sete.

— Nicio problemă! mă asigură ea.

Din celălalt capăt al încăperii, cei de la masa de bridge ne întâmpinară cu strigăte puternice.

— O! Lou!… prepară pentru toată lumea!…

— Bine, spuse ea, dar să veniţi să le luaţi.

Îmi plăcea s-o văd aplecându-se. Purta un soi de jerseu mulat pe trup, cu un decolteu perfect rotund care îi dezvelea începutul sânilor, şi avea părul tras tot pe-o parte, ca în ziua când o văzusem, dar spre stânga de această dată. Era mult mai puţin fardată şi chiar că-ţi venea să muşti din ea.

— Eşti o fată tare drăguţă, am spus.

Ea se îndreptă. Avea în mână o sticlă de rom.

— Nu începe…

— Nu încep. Continuu.

— Atunci, nu mai continua. Totul e prea iute cu tine. Se pierde toată plăcerea.

— Nu trebuie ca lucrurile să dureze prea mult.

— Ba da. Lucrurile plăcute ar trebui să dureze mereu.

— Chiar ştii ce este acela un lucru plăcut?

— Da. Să stau de vorbă cu tine, spre exemplu.

— Plăcerea este doar a ta. Eşti egoistă.

— Eşti un mitocan. Să-mi spui că te plictiseşti vorbind cu mine!…

— Nu te pot privi fără să mă gândesc că eşti făcută pentru altceva, nu pentru conversaţie, şi îmi este greu să-ţi vorbesc fără să te privesc. Dar vreau într-adevăr să stau în continuare de vorbă cu tine.

Între timp, nu trebuie să joc bridge.

— Nu-ţi place bridge-ul?

Umpluse un pahar şi mi-l întinse. L-am luat şi l-am golit pe jumătate.

— Asta îmi place.

Am arătat spre pahar.

— Şi că l-ai preparat tu.

Ea se îmbujora.

— Este atât de plăcut când te porţi aşa.

— Te asigur că pot fi plăcut într-o mulţime de alte moduri.

— Eşti un poseur. Eşti bine clădit şi-ţi închipui că toate femeile îşi doresc asta.

— Ce?

— Chestiile astea fizice.

— Cele care nu şi le doresc, am spus, nu le-au încercat niciodată.

— Nu este adevărat.

— Ai încercat?

Nu răspunse, îşi răsuci degetele, apoi se hotărî:

— Ce mi-ai făcut tu data trecută…

— Ce-i cu asta?

— Nu a fost plăcut. A fost… A fost teribil!

— Dar… nu neplăcut?

— Nu… spuse ea abia şoptit.

N-am mai insistat şi mi-am terminat romul. Recâştigasem terenul pierdut. Drace, câtă bătaie de cap o să am cu fata asta. Sunt unii păstrăvi care-ţi dau aceeaşi impresie.

Jean se ridicase şi venea să ia nişte pahare.

— Nu te plictiseşti cu Lou?

— Eşti foarte amabilă!… spuse sora ei.

— Lou este încântătoare, am spus. Îmi place mult.

Îmi permiţi să-ţi cer mâna ei?

— Niciodată!… spuse Jean. Am prioritate.

— Si eu ce sunt? spuse Lou. O mostră fără valoare?

— Tu eşti tânără, spuse Jean. Ai tot timpul. Eu…

Am râs căci, într-adevăr, Jean abia dacă arăta cu cel mult doi ani mai mare ca sora ei.

— Nu râde ca un idiot, spuse Lou. Nu-i aşa că este deja trecută?

Hotărât lucru, îmi plăceau grozav fetele astea. Şi, la rândul lor, aveau aerul că se înţeleg bine.

— Dacă îmbătrânind nu te înrăieşti, i-am spus lui Lou, mi-ar plăcea să mă însor cu amândouă.

— Eşti îngrozitor, spuse Jean. Mă întorc la jocul de bridge. Curând o să dansezi cu mine.

— Ah! la naiba, spuse Lou, de data asta eu am prioritate. Du-te la cărţile tale soioase.

Ne-am prefăcut din nou că dansăm, dar programul s-a schimbat şi i-am propus lui Lou un tur pe afară ca să ne dezmorţim picioarele.

— Nu ştiu dacă am vreun interes să rămân singură cu tine, spuse.

— Nu rişti mare lucru. La urma urmei, n-ai decât să strigi după ajutor.

— Asta-i bună, protestă ea. Ca să par o proastă!…

— Bine. Atunci aş vrea să beau ceva, dacă nu te deranjează.

M-am dus la bar si mi-am preparat o băutură care să mă remonteze. Lou nu s-a mişcat din locul unde o lăsasem.

— Vrei şi tu?

Făcu semn cu capul că nu, închizându-şi ochii galbeni. Nu m-am mai ocupat de ea. Am traversat încăperea şi am început să urmăresc jocul lui Jean.

— Am venit să-ţi port noroc, i-am spus.

— Era şi timpul!

Se întoarse uşor spre mine, cu un zâmbet radios.

— Pierd o sută treizeci de dolari. Nostim, nu?

— Depinde de procentul exact din averea ta pe care îl reprezintă suma asta.

— Ce-ar fi să nu mai jucăm? propuse ea atunci.

Ceilalţi trei, cărora părea că le este indiferent dacă joacă sau fac altceva, se ridicară toţi deodată. Cât despre numitul Dexter, o dusese, de mai mult timp, pe cea de a patra fată în grădină.

— Nu-i nimic altceva? întrebă Jean arătând cu un deget dispreţuitor spre radio. O să găsesc ceva mai bun.

Manevră butoanele şi se opri într-adevăr la o melodie pe care se putea dansa. Unul din cei doi tipi o invită pe Lou. Ceilalţi doi dansau împreună, iar eu am luat-o pe Jean să bem ceva înainte de a începe. În privinţa ei, ştiam ce îi trebuie.

XIII

Practic, de atunci de când stătuserăm atâta de vorbă şi până când eu şi Dexter ne-am dus la culcare, nu i-am mai adresat lui Lou niciun cuvânt. Camerele noastre erau la primul etaj, pe aceeaşi parte cu ale fetelor. Părinţii ocupau cealaltă aripă.

Ceilalţi tipi se întorseseră acasă la ei. Spun că părinţii ocupau cealaltă aripă, dar pe moment erau plecaţi la New York sau în Haiti, sau ceva de genul ăsta.

În ordine, veneau camera mea, a lui Dexter, a lui Jean şi apoi camera lui Lou. Eram prost plasat pentru orice incursiune.

M-am dezbrăcat, am făcut un duş bun şi m-am fricţionat energic cu mănuşa de baie. L-am auzit pe Dexter mişcându-se încet prin camera lui. A ieşit şi a revenit după cinci minute şi am perceput zgomotul unui pahar care se umple. Făcuse o mică excursie de aprovizionare şi mi-am zis că nu-i o idee rea. Am bătut uşor în uşa de comunicare dintre camera lui şi sala de baie care ne despărţea. Veni imediat.

— Ei, Dex! am spus prin uşă. Am visat sau am auzit clinchet de sticle?

— Îţi pasez una, spuse Dex. Am luat două.

Era rom. Nimic mai bun ca să dormi ori să rămâi treaz, în funcţie de oră. Eu intenţionam să rămân treaz, dar curând după aceea l-am auzit pe Dexter culcându-se. Luase romul în alt scop decât mine.

Am aşteptat o jumătate de oră şi am ieşit uşurel din cameră. Eram în slip şi bluza de la pijama. Nu suport pantalonii de pijama. Sunt imposibili.

Culoarul era în întuneric, dar ştiam drumul. Am înaintat fără nicio precauţie, căci covorul era destul de gros ca să înăbuşe până şi hărmălaia unui meci de baseball, şi am bătut încetişor la uşa lui Lou.

Am auzit-o apropiindu-se, mai bine zis, am simţit-o apropiindu-se, şi cheia se întoarse în broască.

M-am strecurat în cameră şi am închis repede panoul lăcuit.

Lou purta un încântător neglijeu alb pe care îl furase probabil de la una din fetele lui Vargas[41]. În mod evident, ţinuta ei includea un sutien din dantelă şi un chiloţel asortat.

— Am venit să văd dacă mai eşti supărată pe mine, am spus.

— Nu sta aici, protestă ea.

— De ce mi-ai deschis? Cine credeai că e?

— Nu ştiu! Susie, poate…

— Susie s-a culcat. Ca şi ceilalţi servitori. O ştii foarte bine.

— Unde vrei să ajungi?

— Aici.

Am prins-o din zbor şi am sărutat-o apăsat. Habar n-am cu ce se ocupa mâna mea stângă în acest timp. Dar Lou s-a zbătut şi am primit în ureche una din cele mai încântătoare lovituri cu pumnul pe care mi-a fost dat să le încasez vreodată până în acea zi.

I-am dat drumul.

— Eşti un sălbatic, mi-a spus.

Părul îi era pieptănat normal, liber, cu cărare pe mijloc şi zău că-mi făcea cu ochiul. Dar mi-am păstrat calmul. Romul mă ajuta.

— Faci prea mult zgomot, i-am spus. O să te audă Jean, cu siguranţă.

— Între camerele noastre este sala de baie.

— Perfect.

Am recidivat şi i-am desfăcut neglijeul. Am reuşit să-i scot chiloţelul înainte ca ea să mă poată lovi din nou. I-am prins pumnul şi i-am blocat mâinile la spate, încăpeau lejer în palma dreptei mele. Lou lupta pe tăcute, dar cu furie, şi încercă să mă lovească cu genunchii, dar mi-am strecurat mâna stângă pe coapsele ei şi am lipit-o de mine. Încercă să mă muşte prin pijama. Aş fi avut nevoie de încă o mână.

Îi simţeam sexul creţ pe coapsa mea dreaptă şi-am ridicat-o uşor de la pământ. Dar nu am reuşit să scap de blestematul de slip. I-am dat brusc drumul şi am împins-o spre pat.

— La urma urmei, am spus, până acum te-ai descurcat singură. Aş fi chiar nebun să mă obosesc doar pentru atâta lucru.

Era gata să izbucnească în plâns, dar ochii îi luceau de furie. Nici măcar n-a încercat să se îmbrace la loc, iar eu mi-am clătit privirea. Avea o blăniţă neagră şi deasă, lucioasă ca astrahanul.

I-am întors spatele şi-am pornit spre uşă.

— Somn uşor, i-am spus. Scuză-mă că ţi-am distrus lenjeria. Nu îndrăznesc să-ţi propun s-o înlocuieşti, dar contez pe faptul că îmi vei trimite nota de plată.

Nici că puteam fi mai bădăran, şi totuşi eram bine dispus. Ea nu-mi răspunse nimic, dar am văzut cum i se crispează pumnii şi cum îşi muşcă buzele. Îmi întoarse brusc spatele şi am rămas o clipă admirând-o din această poziţie. Era într-adevăr păcat. Am ieşit într-o stare nasoală.

Am deschis, fără jenă, uşa următoare, cea de la camera lui Jean. Ea nu încuiase cu cheia. M-am îndreptat hotărât spre sala de baie şi am răsucit încuietoarea nichelată.

Apoi, mi-am scos bluza de la pijama şi slipul, în cameră era o lumină blândă, iar tonurile de portocaliu făceau atmosfera şi mai plăcută. Jean, complet goală, îşi făcea unghiile culcată pe burtă pe patul scund. Când mă văzu intrând, întoarse capul şi mă urmări cu privirea în timp ce încuiam uşile.

— Ai tupeu, spuse ea.

— Da, i-am răspuns. Iar tu mă aşteptai.

Râse şi se răsuci pe pat. M-am aşezat lângă ea şi i-am mângâiat coapsele. Era lipsită de pudoare ca o puştancă de zece ani. Se ridică în capul oaselor şi-mi pipăi bicepşii.

— Eşti voinic.

— Sunt plăpând ca un mieluşel abia născut, am asigurat-o.

Se frecă de mine şi mă sărută, dar am văzut-o trăgându-se brusc înapoi şi ştergându-se la gură.

— Vii de la Lou. Îi simt parfumul.

Nu mă gândisem la obiceiul ăsta afurisit. Lui Jean îi tremura glasul şi evita să mă privească. Am apucat-o de umeri.

— Fii rezonabilă.

— Miroşi a parfumul ei.

— Am intrat puțin în camera ei.

— Ca să vezi!…

— Trebuia să-mi cer scuze, i-am spus. O supărasem.

Mă gândeam că poate Lou este încă trează, aproape goală, în mijlocul camerei, şi asta mă excita şi mai mult. Jean şi-a dat seama şi-a roşit.

— Te deranjează? am întrebat-o.

— Nu, şopti ea. Pot să te-ating?

M-am lungit lângă ea şi am întins-o alături. Mâinile ei îmi parcurgeau timide tot trupul.

— Eşti foarte puternic, spuse ea încet.

Stăteam acum pe-o parte, unul în fata celuilalt.

Am împins-o uşor şi am întors-o pe cealaltă parte, apoi m-am apropiat de ea. Îşi desfăcu larg picioarele, lăsându-mi cale liberă.

— O să-mi faci rău.

— Categoric nu, i-am spus.

N-am făcut altceva decât să-mi plimb degetele pe sânii ei, de la bază către sfârcuri, şi am simţit-o cum vibrează lângă mine. Fesele ei rotunde şi calde îşi găsiră locul pe șoldurile mele; respira rapid.

— Vrei să sting lumina? am şoptit.

— Nu, spuse Jean. Prefer aşa.

Mi-am eliberat mâna stângă de sub trupul ei şi i-am îndepărtat părul de pe urechea dreaptă. Sunt mulţi cei care habar n-au ce poţi face cu o femeie sărutându-i şi muşcându-i urechea, e-un truc celebru. Jean se răsuci ca o anghilă.

— Nu-mi face asta.

M-am oprit imediat, dar ea mă apucă de încheietura mâinii şi mă trase cu o forţă extraordinară.

— Mai fă o dată.

Am luat-o de la început, mai pe îndelete, şi am simţit-o cum brusc se încordează, apoi se destinde şi lasă capul să-i cadă. Îmi plimbam uşor mâna pe pântecele ei şi mi-am dat seama că simţise ceva. I-am

parcurs gâtul cu sărutări rapide, abia schiţate. Vedeam cum i se întinde pielea pe măsură ce înaintam spre sâni. Apoi, blând, mi-am luat sexul şi am pătruns-o, atât de uşor încât nu ştiu dacă şi-a dat seama înainte ca eu să încep să mă mişc. E doar o chestiune de pregătire. Dar ea se eliberă printr-o uşoară mişcare din coapse.

— Te-am supărat? am întrebat-o.

— Mângâie-mă iar. Mângâie-mă toată noaptea.

— Asta şi intenţionez să fac.

Am posedat-o iar; brutal, de această dată. Dar m-am retras înainte s-o satisfac.

— O să mă înnebuneşti!… şopti ea.

Şi se răsuci pe pântece ascunzându-şi capul între braţe. I-am sărutat şoldurile şi fesele şi apoi am îngenuncheat deasupra ei.

— Desfă picioarele, i-am spus.

Desfăcu încetişor picioarele fără să spună nimic.

I-am strecurat mâna între pulpe şi m-am orientat din nou, dar am greşit drumul. Ea se încorda iarăşi, dar am insistat.

— Nu vreau, spuse.

— Îngenunchează, i-am spus.

— Nu vreau.

Apoi îşi cambră coapsele şi ridică genunchii. Rămase cu capul între braţe şi, încetişor, am ajuns până la ţintă. Ea nu spuse nimic, dar i-am simţit pântecele mișcându-se de sus în jos şi răsuflarea precipitându-se. Fără s-o părăsesc, m-am lăsat să cad într-o parte, lipind-o de mine şi, în timp ce încercam să-i văd chipul, îi curgeau lacrimile din ochii închişi, dar îmi spuse să rămân.

XIV

M-am întors în camera mea dimineaţa la cinci. Jean nici n-a mişcat când am părăsit-o, era într-adevăr la capătul puterilor. Îmi cam tremurau genunchii, dar am reuşit să mă dau jos din pat pe la zece. Cred că romul lui Dex îmi fusese de ajutor.

M-am vârât sub dusul rece şi l-am rugat să vină să mă boxeze un pic. M-a lovit ca un apucat şi asta mi-a redat aplombul. Mă gândeam în ce stare trebuie să fie Jean. Dex băuse prea mult rom, chiar şi la doi metri avea o respiraţie înspăimântătoare. L-am sfătuit să bea trei litri de lapte şi să facă un tur la golf.

Se gândea că o va găsi pe Jean la terenul de tenis, dar ea nu se sculase încă. Am coborât la dejun. Lou era singură la masă. Purta o fustiţă plisată şi o bluză de mătase transparentă pe sub o jachetă de antilopă. Nu încăpea nicio îndoială, o doream pe fata asta. Dar în această dimineaţă mă simţeam destul de potolit. Am salutat-o.

— Bună ziua.

Avea un ton rece. Nu, mai degrabă trist.

— Eşti supărată pe mine? Ţi-am cerut scuze pentru aseară.

— Îmi închipui că n-ai încotro, aşa eşti.

— Nu, am devenit aşa.

— Nu mă interesează poveştile tale.

—N-ai ajuns încă la vârsta la care poveştile mele să te intereseze.

—O să te fac să regreţi ce mi-ai spus, Lee.

—Aş vrea să văd cum.

—Să nu mai vorbim. Vrei să faci o partidă de simplu cu mine?

—Cu plăcere, i-am spus. Am nevoie de-o destindere.

Nu se putu abţine să zâmbească şi, de îndată ce-am terminat masa, am urmat-o pe teren. Nu era capabilă să rămână mult timp supărată.

Am jucat tenis până spre prânz. Nu-mi mai simţeam picioarele şi începeam să văd totul în cenuşiu,când Jean sosi dintr-o parte şi Dex din cealaltă. Erau într-o stare şi mai jalnică decât mine.

—Salut, i-am spus lui Jean. Pari în formă.

—Nu te-ai uitat la tine, spuse ea.

—E vina lui Lou! am afirmat eu.

— Şi e tot vina mea că bătrânul Dex e tocmai bun de cules cu făraşul? protestă Lou. Aţi întrecut măsura la rom, asta-i. O! Dex! Miroşi a rom de la cinci metri!

— Lee mi-a spus că de la doi metri, protestă cu tărie Dexter.

— Am spus eu asta?

— Lou, spuse Dexter, vino să joci cu mine.

— Nu-i corect, spuse Lou. Trebuia să joci cu Jean.

— Imposibil! spuse Jean. Lee, hai să facem un tur înainte de masă.

— Dar la ce oră se mănâncă aici? protestă Dex.

— Nu-i o oră fixă, răspunse Jean.

Mă luă de braţ si mă conduse spre garaj.

— Luăm maşina lui Dex? am întrebat-o. E prima, ar fi mai comod.

Nu-mi răspunse. Mă strânse cu putere de braţ şi se apropie cât putu mai mult de mine. Mă străduiam să vorbesc despre lucruri lipsite de importanţă, iar ea continua să nu-mi răspundă. Îmi dădu drumul la braţ ca să se urce în maşină dar, de cum se instală, se ghemui iarăşi lângă mine, cât se putea de aproape fără ca să mă împiedice să conduc. Am ieşit în marşarier şi am străbătut aleea. Grilajul era deschis şi am luat-o la dreapta. Nu ştiam unde duce drumul.

— Cum se iese din oraşul ăsta? am întrebat-o.

— N-are nicio importanţă… şopti ea.

Am privit-o în oglinda retrovizoare. Ţinea ochii închişi.

— Ştii ce, am insistat, ai dormit prea mult, somnul te-a abrutizat.

Se îndreptă ca o nebună şi-mi luă capul între mâini ca să mă sărute. Am frânat prudent, căci treaba asta diminua considerabil vizibilitatea.

— Sărută-mă, Lee…

— Aşteaptă măcar să ieşim din oraş.

— Mi-e indiferent, nu-mi pasă de lume. N-au decât să afle toţi.

— Şi reputaţia ta?

— Nu-ţi face niciun fel de griji. Sărută-mă.

S-o sărut, mergea cinci minute, dar nu puteam s-o fac tot timpul. Să mă culc cu ea, s-o răsucesc pe toate părţile, de acord. Dar nu s-o sărut! M-am eliberat.

— Fii cuminte.

— Sărută-mă, Lee. Te rog.

Am accelerat din nou şi am cotit pe prima stradă la dreapta, apoi la stânga. Încercam s-o zgâlţâi suficient ca să-mi dea pace şi să se agaţe de altceva.

Dar cu Packardul ăsta nu era nimic de făcut. Nu se clintea. Ea profită şi-mi încolăci gâtul cu braţele.

— Te asigur că-n toată regiunea se va bârfi de zor pe seama ta.

— Aş vrea să bârfească fără oprire. Vor fi atât de uluiţi după…

— Când după?

— Când vor afla că ne căsătorim.

Drace, până unde ajunsese fata asta! Parcă era o pisică sub efectul valerianei sau un fox-terrier care adulmecă o broască moartă. Voia să mă-nhaţe pe viaţă.

— Urmează să ne căsătorim?

Se apleca şi îmi săruta mâna dreaptă.

— Desigur.

— Când?

— Chiar acum.

— Nu duminica.

—De ce?

— Nu. E o prostie. Părinţii tăi nu vor fi de acord.

— Nu-mi pasă.

— Nu am bani.

— De ajuns pentru noi doi.

— De-abia mi-ajung mie.

— O să-mi dea părinţii mei.

— Nu cred. Părinţii tăi nu mă cunosc. Nici tu, de altfel.

Ea roşi şi-şi ascunse capul în adâncitura umărului meu.

— Ba da, te cunosc, şopti. Aş putea să te descriu din memorie, în întregime.

Am vrut să văd până unde mergea chestia asta şi i-am spus:

— O mulţime de femei m-ar putea descrie în felul ăla.

Nu reacţiona.

— Nu-mi pasă. Acum nu o vor mai face.

— Dar nu ştii nimic despre mine.

— Nu ştiam nimic despre tine.

Începu să fredoneze cântecul lui Duke cu acest titlu[42].

— Nici acum nu ştii mai mult, i-am spus.

— Atunci, povesteşte-mi, spuse ea, oprindu-se din cântat.

— În fond, nu văd cum aş putea să te împiedic să te măriţi cu mine. Doar dacă plec. Şi nu am chef să plec.

N-am adăugat „înainte s-o am pe Lou”, dar asta însemnau cuvintele mele. Jean le crezu cu naivitate. O aveam pe fata asta în podul palmei. Trebuia să grăbesc manevra cu Lou. Jean îşi aşeză capul pe genunchii mei şi se ghemui pe restul banchetei.

— Povesteşte-mi, Lee, te rog.

— Bine.

I-am spus că mă născusem undeva în California, că tatăl meu era de origine suedeză şi de aceea aveam părul blond. Avusesem o copilărie dificilă, pentru că părinţii mei erau foarte săraci, şi, pe la nouă ani, în plină criză economică, cântam la chitară ca să-mi câştig existenţa. Apoi, pe la paisprezece ani, am avut şansa să întâlnesc un tip care m-a apreciat la justa valoare şi care m-a luat cu el în Europa, în Marea Britanie şi Irlanda, unde am rămas vreo zece ani.

Erau numai minciuni. Fusesem, într-adevăr, zece ani în Europa, dar nu în aceste condiţii, şi tot ce învăţasem mi-o datoram numai mie însumi şi bibliotecii tipului la care lucram ca servitor. Nu i-am vorbit nici despre modul în care mă trata tipul ăsta ştiind că sunt negru, nici despre ce-mi făcea când drăgălaşii lui prieteni nu veneau să-l vadă, nici despre cum l-am părăsit, după ce-l silisem să semneze un cec ca să-mi plătească drumul înapoi, în schimbul unor atenţii speciale.

Am născocit o droaie de braşoave despre fratele meu Tom şi despre pici, şi despre cum murise acesta într-un accident, se înţelegea că din cauza unor negri, nişte ipocriţi, o rasă de servitori, şi ideea de-a se apropia de-un om de culoare o îmbolnăvea. Aşadar, m-am întors şi am găsit casa părintească vânduta, pe fratele meu Tom la New York şi pe pici la şase picioare sub pământ. Atunci am căutat de lucru şi datoram postul de librar unui prieten al lui Tom.

Doar asta era adevărat.

Mă asculta ca pe un predicator şi eu am plusat.

I-am spus că nu credeam că părinţii ei ar accepta căsătoria noastră, pentru că nu avea încă douăzeci de ani. Ea tocmai îi împlinise şi putea să nu ţină cont de părinţi. Dar câştigam atât de puţin. Ea prefera să câştig eu banii, cinstit, iar părinţii ei mă vor

îndrăgi, cu siguranţă, şi-mi vor găsi o slujbă mai interesantă în Haiti sau pe una din plantaţiile lor. Între timp, încercam să mă orientez şi până la urmă am dat de drumul pe care venisem cu Dex. Deocamdată urma să-mi reiau slujba, şi ea va veni să mă vadă în timpul săptămânii. Vom aranja să o ştergem în sud şi să petrecem câteva zile într-un colţişor unde nu ne va deranja nimeni, şi-apoi ne vom întoarce căsătoriţi. Şi jocurile ar fi făcute.

Am întrebat-o dacă-i va spune lui Lou. Îmi răspunse că da, dar nu şi ce am făcut împreună şi, pomenind despre asta, se excită din nou. Din fericire, ajunseserăm.

XV

Am petrecut după-amiaza cam aiurea. Nu mai era atât de frumos ca în ajun, o adevărată vreme de toamnă, iar eu m-am ferit cu succes să fac o partidă de bridge cu prietenii lui Jean şi ai lui Lou. Mi-am amintit de sfaturile lui Dex; nu era momentul să azvârl în aer cele câteva sute de dolari pe care reuşisem să le adun. La urma urmei, tipilor ăstora puţin le păsa dacă au sau nu cinci-şase sute de dolari în plus ori în minus, voiau doar să-şi omoare timpul.

Jean mă privea întruna fără nicio noimă şi, profitând de-o clipă între patru ochi, i-am spus să fie mai atentă. Am dansat din nou cu Lou, dar era mai prevăzătoare şi nu am reuşit să aduc conversaţia pe un făgaş interesant. Nu mă resimţeam deloc după acea noapte şi mă excitam ori de câte ori îi priveam pieptul. Oricum, se lăsa un pic pipăită în timpul dansului. Ca şi în ajun, prietenii nu au plecat prea târziu, şi am rămas numai noi patru. Jean abia se ţinea pe picioare, dar tot mai voia, şi a trebuit să mă străduiesc straşnic s-o fac să aibă răbdare. Din fericire, oboseala şi-a spus cuvântul. Dex continua să tragă la măsea. Am urcat pe la ora zece, dar aproape imediat am coborât iarăşi ca să iau o carte. Nu aveam chef s-o iau de la început cu Jean şi nu-mi era atât de somn încât să adorm imediat.

Când am revenit în camera mea, am găsit-o pe Lou aşezată pe pat. Purta acelaşi neglijeu ca în ajun, si un slip nou. Nu am atins-o. Am încuiat uşa camerei cu cheia, am încuiat-o şi pe cea de la baie şi

m-am culcat ca şi cum n-ar fi fost acolo. În timp ce-mi scoteam ţoalele, am auzit-o respirând precipitat. O dată în pat, m-am hotărât să-i vorbesc.

— N-ai somn în seara asta, Lou? Pot să te ajut cu ceva?

— În felul ăsta sunt sigură că în această noapte nu te mai duci la Jean, îmi răspunse.

— Ce te face să crezi că noaptea trecută am fost la Jean?

— Te-am auzit… spuse.

— Mă uimeşti. Oricum, n-am făcut zgomot, am ironizat-o eu.

— De ce ai încuiat uşile?

— Întotdeauna dorm cu uşile închise. N-am chef să mă trezesc cu cine ştie cine lângă mine.

Cred că se parfumase din cap până-n picioare. Mirosea de la kilometri şi era impecabil fardată. Se pieptănase ca şi seara trecută, cu părul despărţit în două, si chiar că, era suficient să întind mâna ca s-o culeg ca pe-o portocală coaptă, dar mai aveam de reglat un mic cont cu ea.

— Ai fost la Jean, afirmă ea.

— În orice caz, tu m-ai dat pe uşă afară. E tot ce îmi amintesc.

— Nu-mi plac deloc manierele tale.

— Găsesc că sunt deosebit de corect în această seară, i-am spus. Îmi cer scuze că a trebuit să mă dezbrac în faţa ta, dar sunt oricum sigur că nu te-ai uitat.

— Ce-ai făcut în camera lui Jean? insistă ea.

— Ascultă, i-am spus, o să te surprindă, dar n-am încotro. Prefer să ştii. Zilele trecute am sărutat-o şi de atunci se tot ţine după mine.

— Când?

— Când am trezit-o din beţie la Jicky.

— Ştiam.

— Aproape că m-a silit s-o fac. Îţi aminteşti că băusem şi eu un pic.

— Ai sărutat-o de-adevăratelea?

— Cum adică?

— Ca pe mine… şopti ea.

— Nu, am răspuns simplu, cu un accent de sinceritate de care am fost foarte încântat. Sora ta e ca un scai, Lou. Eu pe tine te doresc.

Am sărutat-o pe Jean ca… ca şi cum aş fi sărutat-o pe mama, dar ea vrea mai mult. Nu ştiu cum să scap de ea, mă tem că n-o să reuşesc. O să-ţi spună, fără îndoială, că ne vom căsători. Asta i s-a năzărit azi-dimineaţă în maşina lui Dex. E drăguţă, dar nu o vreau. Cred că e puţin sărită.

— Ai sărutat-o înainte să mă săruţi pe mine.

— Ea m-a sărutat pe mine. Ştii doar cât îi eşti de recunoscător cuiva care se ocupă de tine când eşti la ananghie.

— Îţi pare rău că ai sărutat-o?

— Nu, i-am răspuns. Regret un singur lucru, că n-ai fost tu cea care să fi băut în acea seară, şi nu ea.

— Poţi să mă săruţi acum, spuse ea.

Stătea nemişcată, cu privirea aţintită drept înainte, dar cred că a costat-o ceva ca să spună asta.

— Nu te pot săruta, i-am spus. Cu Jean, chestia asta n-avea nicio importanţă. Cu tine, mă face să iau foc. N-o să te ating înainte…

Nu am terminat fraza, am scos un uşor geamăt descurajat şi m-am întors în cealaltă parte a parului.

— Înainte să ce? întrebă Lou.

Se răsucise uşor şi-şi aşezase mâna pe braţul meu.

— E-o prostie, am spus. E imposibil.

— Spune-mi…

— Voiam să spun… înainte de-a ne căsători, Lou, tu şi cu mine. Dar tu eşti prea tânără, eu nu voi putea niciodată să scap de Jean, şi ea nu ne va da niciodată pace.

— Te gândeşti serios la asta?

— La ce?

— Să te căsătoreşti cu mine?

— Nu mă pot gândi serios la un lucru imposibil, am liniştit-o. Însă, dacă mă întrebi dacă vreau, atunci să ştii că o vreau cu adevărat.

Se ridică de pe pat. Am rămas întors cu spatele.

Am auzit-o umblând şi apoi se aşeză lângă mine. Nu spuse nimic. Nici eu n-am spus nimic şi am simţit-o întinzându-se pe pat.

— Lee, spuse după un timp.

Mi-am simţit inima bătând atât de repede încât patul rezona uşor. M-am întors. Îşi scosese neglijeul şi restul si stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi.

Mi-am spus că Howard Hughes[43] ar face o duzină de filme doar pentru sânii fetei ăsteia. N-am atins-o.

— Nu vreau s-o fac cu tine, i-am spus. Povestea asta cu Jean mă dezgustă, înainte de-a mă cunoaşte pe mine, vă înţelegeaţi bine amândouă. Nu vreau să vă despart într-un fel sau altul.

Judecind după propriile-mi reflexe, nu ştiu dacă era nevoie de mai mult decât s-o sărut ca să mă aprind. Dar am reuşit să mă abţin.

—Jean e îndrăgostită de tine, spuse Lou. Se vede.

— Nu pot face nimic în privinţa asta.

Avea pielea netedă, era subţirică precum un fir de iarbă, şi mirosea ca o parfumerie. M-am sculat în capul oaselor, m-am aplecat peste picioarele ei şi i-am sărutat interiorul pulpelor, acolo unde pielea femeilor este moale ca puful unei păsări. Ea-şi strânse picioarele, dar imediat le desfăcu şi am luat-o de la capăt, un pic mai sus. Perişorul ei lucios şi creţ îmi mângâia obrazul şi am început să-l ling uşurel cu limba, cu mişcări pline de duioşie. Sexul îi era fierbinte şi umed, ferm la atingerea limbii, şi doream s-o muşc, dar m-am ridicat. Tresări, îmi luă capul şi-l conduse la loc. M-am eliberat doar pe jumătate.

— Nu vreau, i-am spus. Nu vreau atâta timp cât povestea asta cu Jean nu este lămurită. Nu mă pot însura cu amândouă.

Am muşcat-o de sfârcuri. Cu ochii închişi, continua să-mi ţină capul între mâini.

— Jean vrea să se mărite cu mine, am continuat.

De ce, nu ştiu nici eu. Dar dacă refuz, va avea fără îndoială grijă să facă în aşa fel ca noi doi să nu ne mai putem vedea.

Ea tăcea şi se cambra sub mângâierile mele. Mâna mea dreaptă i se plimba în sus şi-n jos pe pulpe şi Lou se deschidea la fiecare atingere precisă.

— Văd o singură soluţie, i-am spus. M-aş putea însura cu Jean, iar tu ai veni cu noi si am găsi o posibilitate să ne vedem.

— Nu vreau, şopti Lou.

Glasul îi suna inegal şi aproape că-l puteam folosi ca pe-un instrument muzical. Schimba intonaţia cu fiece nou contact.

— Nu vreau s-o faci cu ea…

— Nimeni nu mă obligă s-o fac cu ea.

— O, fă-o cu mine, spuse Lou. Fă-o cu mine acum, hai, chiar acum.

Se agita, şi de fiecare dată când mâna mea urca din nou, mergea în întâmpinarea ei. Mi-am lăsat capul să-mi alunece între picioarele ei şi, întorcând-o pe-o parte, cu spatele spre mine, i-am ridicat piciorul şi mi-am vârât faţa între coapsele ei. I-am prins sexul între buze. Înţepeni brusc, dar se relaxă aproape imediat. Am supt puţin şi m-am retras. Era culcată pe burtă.

—Lou, am şoptit. N-o să mă culc cu tine. Nu vreau să fac dragoste cu tine până nu suntem liniştiţi. Mă voi însura cu Jean şi-o s-o scoatem noi la capăt. O să mă ajuţi.

Se întoarse pe spate dintr-o singură mişcare şi mă sărută cu un soi de furie. Dinţii i se izbiră de ai mei si în tot acest timp am continuat să-i mângâi coapsele. Apoi am apucat-o de mijloc şi am ridicat-o în picioare.

— Du-te la culcare, i-am spus. Am spus destule prostii. Fii cuminte, du-te şi culcă-te.

M-am ridicat şi eu şi am sărutat-o pe ochi. Din fericire, păstrasem slipul pe sub pijama, aşa că mi-am conservat demnitatea.

I-am întins sutienul şi chiloţelul. I-am şters pulpele cu cearşaful meu si, în sfârşit, am ajutat-o să-si îmbrace neglijeul transparent. Se lăsă în voia mea fără să scoată un cuvânt, era moale şi călduţă în braţele mele.

— Fă nani, surioară, i-am spus. Plec mâine dimineaţă, încearcă să fii la micul dejun, îmi face plăcere să te văd.

Apoi am împins-o afară şi am închis uşa. Categoric, le dominam pe fetele astea două. Mă simţeam tare bucuros în sinea mea şi cred că puştiul s-a trezit sub cei doi metri de pământ şi s-a întors spre mine, aşa că i-am întins laba. E-o chestie să strângi mâna fratelui tău.

XVI

Peste câteva zile am primit o scrisoare de la Tom. Nu-mi spunea mare lucru despre el. Am înţeles că-şi găsise o trebuşoară nu prea strălucită la o şcoală din Harlem. Îmi cita din Biblie, dându-mi şi trimiterile, căci avea îndoieli că eram la curent cu chestiile astea. Era un pasaj din cartea lui Iov, care suna aşa: „Îmi voi lua carnea în dinţi, şi îmi voi pune viaţa în joc[44].” Cred că individul, în concepţia lui Tom, înţelegea prin asta că îşi jucase ultima carte sau că, fie ce-o fi, riscase totul dintr-o dată, şi consider că-i un mod complicat să rezolvi o chestie atât de simplă. Mi-am dat seama că Tom nu se schimbase în privinţa asta. Totuşi, era un tip grozav. I-am răspuns că în ceea ce mă priveşte totul merge bine şi i-am trimis o bancnotă de cincizeci, căci îmi imaginam că sărmanul nu halea aşa cum ar fi trebuit.

În rest, nimic nou. Cărţi, tot timpul cărţi. Primeam liste cu albume de Crăciun şi broşuri ce nu trecuseră pe la firma-mamă, trimise de tipi care prospectau piaţa pe cont propriu, dar, prin contract, îmi era interzis să practic acest drăgălaş joc şi n-aveam de gând să risc. Uneori dădeam pe uşă afară şi tipi de alt soi, din cei care lucrau pe piaţa porno; dar niciodată în mod brutal. Adesea aceşti indivizi erau negri sau mulatri, şi ştiam că un astfel de refuz nu le cădea bine, aşa că, în general, le luam una-două prostioare pe care le făceam apoi cadou celor din gaşcă. Chestiile astea îi plăceau mai ales lui Judy, şi cu ea nu riscam nimic.

Continuau să se întâlnească la drugstore, să vină să mă vadă, iar eu continuam să mă cinstesc din când în când cu câte-o fată, o dată la două zile, în general. Mai degrabă proaste decât vicioase. Cu excepţia lui Judy.

Jean şi Lou urmau să treacă prin Buckton până la sfârşitul săptămânii. Două întâlniri fixate separat. Am primit un telefon de la Jean, iar Lou n-a venit. Jean mă invita pentru week-end-ul următor, iar eu a trebuit să-i răspund că nu mă puteam duce. Nu aveam de gând să mă las manipulat ca un pion de fata asta.

Nu se simţea bine si prefera să mă duc eu acolo, dar i-am răspuns că eram în urmă cu treaba, iar ea a promis că va sosi luni, pe la cinci; în felul ăsta, vom avea timp să sporovăim.

Până luni, n-am făcut nimic ieşit din comun şi sâmbătă seară am ţinut din nou locul chitaristului de la Stork, ceea ce mi-a adus cincisprezece dolari şi băutură pe daiboj. Nu plăteau deloc rău în dugheana asta. Acasă, citeam sau exersam la chitară. Aproape că renunţasem la clachete. Nu-mi mai erau de folos, surorile Asquith erau o pradă uşoară chiar şi fără ele. Voi reveni la ele după ce voi scăpa de surorile Asquith. Mi-am procurat şi cartuşe pentru drăgălaşul revolver al puştiului şi am cumpărat diverse droguri. Mi-am dus rabla la garaj pentru o revizie şi tipul îmi puse la punct câteva chestii ce nu funcţionau.

Niciun semn de viaţă de la Dex în tot acest timp.

Am încercat să dau de el sâmbătă dimineaţă, dar tocmai plecase în week-end, nu mi-au spus unde. Presupun că se dusese iar la bătrâna Arma să se-nfrupte cu puştoaice de zece ani, căci nici ceilalţi din gaşcă nu ştiau unde fusese toată săptămâna.

Iar luni, la ora patru şi douăzeci, maşina lui Jean opri în faţa uşii mele. Puţin îi păsa de ce putea gândi lumea. Coborî si intră în prăvălie. Nu mai era nimeni înăuntru. Se apropie de mine şi-mi trase un sărut de zile mari, iar eu i-am spus să ia loc. Intenţionat n-am coborât obloanele metalice ca să-i dau foarte clar de înţeles că nu eram de acord cu ideea ei de-a veni mai devreme. În ciuda machiajului, arăta foarte prost şi era încercănată. Ca de obicei, era îmbrăcată cu cele mai scumpe ţoale pe care le puteai găsi şi purta o pălărie care, cu siguranţă, nu provenea de la Macy[45]; de altfel, o îmbătrânea.

— Ai călătorit bine? am întrebat-o.

— E la doi paşi, răspunse. Avusesem impresia că-i un drum mai lung.

— Ai venit mai devreme, am remarcat. Îşi privi ceasul ornat cu briliante.

— Nu prea mult… E cinci fără douăzeci şi cinci.

— E patru şi douăzeci şi nouă, am protestat. Ai venit îngrozitor de devreme.

— Te deranjează?

Luase un aer calin care mă călca pe nervi.

— Bineînţeles. Am altele de făcut. Aici nu mă distrez.

— Lee, şopti, fii drăguţ.

— Sunt drăguţ când îmi termin treaba.

— Fii drăguţ, Lee, repetă ea. Voi avea… sunt…

Se opri. Înţelesesem, dar trebuia s-o spună ea.

— Explică-te! i-am spus.

— O să am un copil, Lee.

— Tu, i-am spus ameninţând-o cu degetul, ţi-ai făcut de cap cu un bărbat.

Râse, dar chipul îi rămase încordat şi tras.

— Lee, trebuie să ne căsătorim cât mai curând posibil, altfel o să fie un scandal îngrozitor.

— Ba deloc, am potolit-o. Se întâmplă mai tot timpul.

Am adoptat un ton vesel. Nu trebuia totuşi s-o fac să fugă înainte de a fi pregătit totul. În această stare, femeile sunt adesea nervoase. M-am apropiat de ea şi i-am mângâiat umerii.

— Stai aici, i-am spus. O să închid magazinul şi-o să fim mai liniştiţi.

Desigur, era mai uşor să mă descotorosesc de ea cu un copil. Avea, acum, un motiv serios ca să se sinucidă. M-am dus la uşă şi am manevrat întrerupătorul din stânga, cel care comanda oblonul. Acesta a coborât încet, fără alt zgomot decât cel al rotirii angrenajelor bine unse.

Când m-am întors cu faţa, Jean îşi scosese pălăria şi-şi aranja părul ca să-i redea elasticitatea. Arăta mai bine aşa, era într-adevăr frumoasă.

— Când plecăm? întrebă ea pe neaşteptate. Acum trebuie să mă iei de-aici cât se poate de repede.

— Putem s-o ştergem pe la sfârşitul săptămânii ăsteia, i-am răspuns. Treburile mele sunt în ordine, dar acolo trebuie să-mi găsesc o altă slujbă.

— O să aduc eu bani.

Evident, n-aveam deloc intenţia să mă las întreţinut, nici măcar de-o fată pe care plănuiam s-o lichidez.

—În ceea ce mă priveşte, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Nici nu se pune problema să cheltuiesc din banii tăi. Aş vrea ca asta să fie clar o dată pentru totdeauna.

Nu-mi răspunse. Se tot fâţâia pe scaun ca cineva care nu îndrăzneşte să spună ceva.

— Dă-i drumul, am încurajat-o. Descarcă-te. Ce-ai făcut fără ştirea mea?

— Am scris acolo. Am văzut o adresă în anunţuri, spun că e un loc pustiu, pentru amatorii de singurătate şi îndrăgostiţii care vor să-şi petreacă o lună de miere liniştită.

— Dacă toţi îndrăgostiţii care vor să fie liniştiţi şi-ar da întâlnire acolo, am bombănit eu, ar fi o îmbulzeală pe cinste!…

Râse. Părea mai uşurată. Nu era ea fata care să păstreze ceva numai pentru sine.

— Am primit răspuns, spuse. Vom avea un pavilion pentru noapte, şi vom lua masa la hotel.

— Cel mai bine ar fi, am spus, să te duci tu prima şi apoi vin şi eu. În felul ăsta, aş avea timp să pun totul la punct.

— Aş prefera să merg cu tine.

— E imposibil, întoarce-te acasă ca să nu-i alarmezi, nu-ţi pregăti niciun bagaj decât în ultima clipă. Nu-i cazul să-ţi iei mare lucru. Si nu lăsa nicio scrisoare ca să le spui unde eşti. N-are niciun rost ca părinţii tăi să ştie.

— Tu când o să vii?

— Lunea viitoare. O să plec duminică seara.

Nu erau mari şanse ca plecarea mea să fie remarcată într-o seară de duminică. Dar mai rămânea Lou.

— Desigur, am adăugat, presupun că i-ai spus surorii tale.

— Nu încă.

— Cred că bănuieşte ceva. În orice caz, ai tot interesul să i-o spui. Ţi-ar putea servi ca intermediar.

Vă înţelegeţi bine, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, spune-i, dar numai în ziua în care pleci, şi lasă-i adresa, dar în aşa fel încât să n-o găsească decât după plecarea ta.

— Cum să procedez?

— Ai putea s-o pui într-un plic şi să laşi plicul la poştă după ce ajungi la două-trei sute de mile de casă. Ori s-o laşi într-un sertar. Sunt o grămadă de posibilităţi.

— Nu-mi plac deloc complicaţiile astea. O! Lee, nu putem pur şi simplu să plecăm amândoi, spunându-le tuturor că avem nevoie de linişte?

— E imposibil, i-am spus. În ceea ce te priveşte, e-n regulă, dar eu, eu nu am bani.

— Nu-mi pasă.

— Uită-te în oglindă, i-am spus. Îţi este indiferent pentru că-i ai.

— Nu îndrăznesc să-i spun lui Lou. N-are decât cincisprezece ani.

Am râs.

— O mai consideri încă un bebeluş în şpilhozen?

Trebuie să ştii că, în familiile în care sunt două surori, cea mică învaţă totul aproape în acelaşi timp cu cea mare. Dacă aţi avea o surioară de zece ani, ea ar fi exact ca Lou.

— Dar Lou e doar o copilă.

— Bineînţeles. E suficient să te uiţi cum se îmbracă. Iar parfumurile în care se scaldă sunt si ele o mărturie a grandioasei sale nevinovăţii. Trebuie s-o previi pe Lou. Repet, îţi trebuie cineva din casă care să servească drept intermediar între tine si părinţii tăi.

— Aş fi preferat ca nimeni să nu ştie nimic.

Am râs ironic, încercând să fiu cât mai răutăcios:

— Nu eşti prea mândră de tipul pe care ţi l-ai găsit, nu?

Buzele începură să-i tremure şi am crezut că va izbucni în plâns. Se ridică.

— De ce îmi spui răutăţi? Îţi face plăcere să mă faci să sufăr? Nu vreau să spun nimic pentru că îmi este teamă…

— Teamă de ce?

— Teamă că mă vei părăsi înainte să ne căsătorim.

Am ridicat din umeri.

— Îţi închipui că, dacă aş vrea să te părăsesc, căsătoria m-ar împiedica s-o fac?

— Dacă avem un copil, da.

— Dacă avem un copil, se înţelege că n-aş putea obţine divorţul; dar asta n-ar fi de-ajuns ca să mă împiedice să te părăsesc dacă

vreau s-o fac.

De astă dată începu să plângă. Căzu pe scaun, îşi plecă puţin capul şi lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii ei rotunzi. Mi-am dat seama că mă cam grăbisem şi m-am apropiat de ea. I-am pus mâna pe gât şi i-am mângâiat ceafa.

— O, Lee! spuse, e atât de diferit de ceea ce crezusem eu. Îmi închipuisem c-ai să fii fericit să mă ai cu totul.

I-am răspuns cu o tâmpenie, apoi ea începu să vomite. N-aveam nimic la îndemână, niciun prosop, şi a trebuit să dau fuga până în mica încăpere din spate şi să iau cârpa cu care femeia de serviciu făcea curăţenie în magazin. Presupun că-i era rău din cauza copilului. Când a încetat cu icnetele, am şters-o pe faţă cu batista. Ochii îi străluceau scăldaţi în lacrimi, şi respira puternic. Avea pantofii murdari; i-am curăţat cu o bucată de hârtie. Mă deranja duhoarea pe care-o emana, dar m-am aplecat deasupra ei şi am sărutat-o. Ea mă strânse cu putere şi şopti cuvinte fără nicio noimă. N-aveam pic de noroc cu fata asta. Mereu bolnavă, fie că băuse prea mult, fie că se regulase în exces.

— Şterge-o repede, i-am spus. Întoarce-te acasă, ai grijă de tine si apoi joi seară fă-ţi valiza şi dă-i drumul. Vin şi eu luni. Am rezolvat cu licenţa.

Brusc se înveseli si afişă un zâmbet neîncrezător.

— Lee… e-adevărat?

— Bineînţeles.

— O! Lee, te ador… Ştii, vom fi foarte fericiţi.

Zău aşa, nu-mi purta deloc ranchiună. De obicei, fetele sunt mai puţin conciliante. Am ajutat-o să se ridice şi i-am mângâiat sânii prin rochie. Ea se încordă şi se răsuci spre mine. Voia să continuu. Eu preferam să aerisesc încăperea, dar ea se crampona de mine şi-mi descheie nasturii cu o singură mână. I-am ridicat rochia şi-am luat-o pe masa lungă unde clienţii aşezau cărţile pe care le răsfoiseră; ea închise ochii şi părea ca moartă. Am continuat chiar si după ce am simţit-o destinzându-se, până când gemu, şi am lăsat totul pe rochie, apoi ea se ridică, îşi duse mâna la gură şi vomă din nou.

Am aşezat-o iarăşi în picioare, i-am încheiat mantoul. Am purtat-o aproape pe braţe până la maşină şi am instalat-o la volan. Arăta ca

de pe altă lume, dar mai găsi forţă să-mi muşte buza inferioară până la sânge. Nu m-am clintit din loc şi am privit-o cum pleacă. Cred că, din fericire pentru ea, maşina cunoştea drumul.

Apoi, m-am întors acasă şi am făcut o baie, ca să alung mirosul.

XVII

Până atunci nu mă gândisem la toate complicaţiile în care avea să mă antreneze ideea de-a le distruge pe cele două fete. În acea clipă aş fi dorit să abandonez proiectul, lăsând totul baltă, şi să continuu să vând cărţi fără să-mi pese de nimic. Dar trebuia s-o fac, pentru puşti, şi apoi pentru Tom, ca şi pentru mine însumi. Cunoşteam tipi aproape în aceeaşi situaţie cu mine care uitau de sângele pe care-l aveau în vene şi se dădeau de partea albilor în orice situaţie, şi care nu pierdeau ocazia să-i cotonogească pe negri ori de câte ori le venea la îndemână. Pe tipii ăia i-aş fi omorât cu destulă plăcere, dar lucrurile trebuiau făcute rând pe rând, cu metodă. Mai întâi, surorile Asquith. Aş fi avut nenumărate ocazii ca să-i suprim pe ceilalţi: puştanii pe care-i frecventam, Judy, Jicky, Bill şi Betty, dar lucrul ăsta nu prezenta niciun interes. Prea puţin reprezentativi. Surorile Asquith, iată marea mea lovitură. Apoi, o dată scăpat de grija lor, urma să lichidez un barosan. Nu neapărat un senator, dar ceva de genul ăsta. N-aveam nevoie de cine ştie ce ca să fiu liniştit. Dar mai întâi trebuia să mă gândesc cum să scap după ce le voi ţine pe cele două femeiuşti moarte în braţe.

Cel mai bine ar fi să camuflez totul într-un accident auto. Se vor întreba ce căutau lângă frontieră, dar vor înceta să se mai întrebe după autopsie, când o vor găsi pe Jean însărcinată. Lou pur si simplu ar fi însoţit-o pe sora ei. Iar eu, eu n-aş fi deloc acolo.

Doar că, o dată liniştit şi afacerea lichidată, le-aş spune-o părinţilor lor. Ar afla că fiica lor a fost a unui negru. Începând cu acea clipă, ar trebui să schimb peisajul pentru o vreme, după care n-aş avea decât s-o iau de la început. Un plan idiot, dar de obicei planurile cele mai idioate reuşesc cel mai bine. Eram sigur că Lou va

veni acolo la opt zile după sosirea noastră; o dominam pe fetişcana asta. O mică plimbare alături de sora ei. Jean conducând maşina, apoi o greaţă la volan. Ce poate fi mai normal? Aş avea timp să sar. Aş găsi un teren potrivit pentru acest joc prin locurile unde vom merge. Lou ar fi cu sora ei în faţă. Eu, în spate. Mai întâi Lou, iar dacă Jean lasă volanul văzând ce se întâmplă, treaba ar fi completă.

Numai că toată combinaţia asta în maşină nu-mi plăcea decât pe jumătate. Mai întâi, nu e ceva nou.

Apoi, si mai presus de orice, s-ar termina prea repede. Trebuie să am timp să le spun de ce, trebuie să se vadă în ghearele mele, să-şi dea seama ce le aşteaptă.

Maşina… da, dar după. Maşina pentru sfârşit.

Cred că găsisem. Mai întâi, să le duc într-un colţ liniştit. Şi acolo să le dau gata. Cu mărturisirea. Să le aşez în maşină, şi apoi accidentul. Atât de simplu şi mult mai satisfăcător. Da, nimic mai mult...

M-am mai gândit un timp la toate astea. Deveneam tot mai nervos. Apoi am alungat ideile astea ciudate, spunându-mi că nu se va petrece deloc aşa cum credeam eu, si mi-am adus aminte de puşti.

Mi-am amintit şi de ultima discuţie cu Lou. Începusem să arunc momeala şi fata asta se prindea tot mai mult. Simţeam că merită riscul să continuu. Maşina, dacă puteam. Dacă nu, pagubă-n ciuperci. Frontiera nu era departe şi în Mexic nu există pedeapsa cu moartea. Cred că în tot acest timp aveam în minte, destul de neclar, celălalt proiect care prindea formă în acest moment, şi pur şi simplu începeam să înţeleg cam în ce consta el.

Am băut destul bourbon în zilele alea. Creierul îmi lucra din greu. Pe lângă cartuşe, mi-am procurat şi alte jucării, am cumpărat o lopată, un hârleţ şi frânghie. Nu ştiam încă dacă ultima mea idee avea să ţină. Dacă da, aveam nevoie de cartuşe. Dacă nu, restul îmi putea fi de folos. Iar lopata şi hârleţul erau o măsură de siguranţă pentru o altă idee care-mi trecuse prin cap. Cred că indivizii care pregătesc o lovitură se înşeală când îşi fixează de la bun început un plan foarte clar. După părerea mea, e preferabil să laşi hazardul să acţioneze un pic; dar, când se iveşte momentul propice, trebuie să ai

la-ndemână tot ce-ţi trebuie. Nu ştiu dacă aveam dreptate să nu pregătesc nimic precis dar, reconsiderând-o, povestea cu maşina şi accidentul îmi plăcea tot mai puţin. Nu ţinusem cont de un factor important, timpul: aveam destul timp la dispoziţie şi evitam să mă concentrez asupra poveştii ăsteia. Nimeni nu ştia unde ne ducem şi socoteau că Lou nu va spune nimănui, dacă ultima noastră discuţie avusese efectul dorit asupra ei. Asta aveam s-o aflu de cum soseam acolo.

Apoi, în ultima clipă, cu o oră înainte de plecare, mă apucă un soi de groază şi mă tot întrebam dacă ajungând acolo o voi găsi pe Lou. Este cel mai neplăcut moment prin care am trecut. Am rămas la masă şi am băut. Nu ştiu câte pahare, dar aveam creierul atât de lucid de parcă bombonul lui Ricardo se transformase în apă chioară, şi vedeam atât de clar tot ce trebuia să fac încât am zărit figura lui Tom când bidonul cu benzină a explodat în bucătărie; am coborât la drogstore şi m-am închis în cabina telefonică. Am compus numărul de interurban şi am cerut Prixville; am obţinut imediat legătura. Camerista mi-a spus că Lou vine imediat şi, în cinci secunde, era la aparat.

— Alo? spuse.

— Aici Lee Anderson. Ce mai faci?

— Ce s-a întâmplat?

— Jean a plecat, nu?

—Da.

— Ştii unde este?

— Da.

— Ţi-a spus-o?

Am auzit-o râzând strâmb.

— A dat anunţ la ziar.

Fata asta nu era legată la ochi. Probabil că-şi dăduse seama de tot încă de la început.

— Trec să te iau, i-am spus.

— Nu te duci să te întâlneşti cu ea?

— Ba da. Împreună cu tine.

— Nu vreau.

— Ştii foarte bine că o să mergi.

Nu răspunse nimic şi am continuat.

— E mult mai simplu dacă te iau eu.

— Atunci ce rost mai are să te duci să te întâlneşti cu ea?

— E mai bine să i-o spunem.

— Ce să-i spunem?

Am râs la rândul meu.

— O să-ţi spun în timpul călătoriei. Fă-ţi valiza şi vino.

— Unde să te aştept?

— Plec acum. Sunt acolo în două ore.

— Cu maşina ta?

— Da. Aşteaptă-mă în camera ta. Voi claxona de trei ori.

— O să văd.

— Pe curând.

Nu am aşteptat răspunsul şi am închis. Am scos batista şi mi-am şters fruntea. Am ieşit din cabină.

Am plătit şi am urcat în camera mea. Îmi dusesem deja lucrurile în maşină, iar banii îi aveam cu mine.

Scrisesem la firmă o scrisoare în care le explicam că eram nevoit să plec urgent la fratele meu bolnav; Tom mă va ierta pentru asta. Nu ştiu ce intenţionam să fac cu slujba de librar; nu mă plictisea prea tare.

Nu ardeam nicio punte în urma mea. Până acum trăisem fără nicio dificultate şi fără să fi cunoscut, într-un fel sau altul, ce înseamnă incertitudinea. Dar povestea asta începea să mă excite şi totul lua o întorsătură mai puţin clară. Aş fi vrut să fiu deja acolo ca să reglez toată afacerea asta şi să mă ocup de altceva. Nu suport să-mi stea ceva în cârcă, ceva ce urmează să îndeplinesc, şi iată că acum, cu năzbâtia asta, era la fel. Am privit în jur să văd dacă n-am uitat ceva şi mi-am luat pălăria. Apoi, am ieşit şi am încuiat uşa. Am păstrat cheia. Bătrânul meu Nash mă aştepta ceva mai încolo. Am întors cheia în contact şi-am pornit. De cum am ieşit din oraş, am apăsat acceleratorul până la capăt, l-am blocat acolo şi am lăsat maşina să ruleze.

XVIII

Pe drumul ăsta întunericul devenea periculos, dar din fericire nu era cine ştie ce trafic. Mai ales camioane grele, din celălalt sens. Spre sud nu se îndrepta aproape nimeni. Făcusem într-adevăr tot ce se putea. Motorul duduia ca un tractor, iar termometrul arăta o sută nouăzeci şi cinci [46], dar continuam să apăs pe acceleraţie şi maşina rezista.

Pur şi simplu voiam să-mi calmez nervii. După o oră de nebunie, m-am mai liniştit, şi atunci am redus puţin viteza şi am auzit iarăşi scrâşnetul caroseriei.

Era o noapte umedă şi rece. Iarna începea să se facă simţită, dar paltonul îl aveam în valiză. Dumnezeule, niciodată nu mi-a fost atât de frig. Eram atent la stâlpii de semnalizare, însă drumul nu era complicat. Doar din când în când câte o staţie de benzină şi trei-patru cocioabe, după care iarăşi numai şosea. Vreun animal sălbatic, livezi sau câmpuri cultivate, sau pur şi simplu nimic.

Crezusem c-o să-mi ia două ore cu o viteză de o sută de mile. În realitate, am făcut o sută opt ori o sută nouă mile, fără să pun la socoteală timpul pierdut cu ieşirea din Buckton şi cu ocolul grădinii, la sosire. Am ajuns în faţa casei lui Lou după o oră şi jumătate sau ceva mai mult. Solicitasem Nashul la maximum. Mă gândeam că Lou ar trebui să fie gata, aşa că am rulat încet ca să trec de poartă, m-am apropiat cât mai mult de casă şi am claxonat de trei ori.

La început, n-am auzit nimic. De acolo de unde eram, nu vedeam fereastra camerei ei, dar nu îndrăzneam să cobor şi nici nu voiam să claxonez din nou, de teamă să nu alertez pe cineva.

Am rămas acolo aşteptând şi, când mi-am aprins o ţigară ca să mă mai calmez, am observat că îmi tremurau mâinile. După două minute am aruncat ţigara şi am ezitat îndelung înainte să claxonez iarăşi de trei ori. Şi apoi, când tocmai mă pregăteam să cobor totuşi din maşină, mi-am dat seama că vine şi, întorcându-mă, am văzut-o apropiindu-se de maşină.

Purta un mantou de culoare deschisă, fără pălărie, iar în mână avea o geantă mare din piele maro, gata să crape, dar niciun alt

bagaj. Se urcă în maşină şi se aşeză lângă mine fără să scoată un cuvânt.

Am tras portiera aplecându-mă peste ea, dar nu am încercat s-o sărut. Se închisese în ea ca uşa unei case de bani.

Am demarat şi am întors ca să ajung din nou la şosea. Ea se uita ţintă la drumul din faţă. O priveam cu coada ochiului, dar mi-am zis că după ce vom ieşi din oraş o să fie mai bine. Am parcurs iarăşi o sută de mile ca o vijelie, începeam să cred că sudul era ceva mai aproape. Aerul era mai uscat, iar noaptea mai puţin întunecoasă. Dar mai rămăseseră încă de înghiţit cinci-şase sute de mile.

Nu puteam sta alături de Lou fără să spun nimic, iar parfumul ei inundase maşina; într-un fel, asta mă excita grozav. O revedeam în picioare în camera ei, cu slipul sfâşiat şi cu ochii ei de pisică, şi am oftat destul de tare ca ea să remarce. Păru că se trezeşte, că revine oarecum la viaţă, şi am încercat să creez o atmosferă mai cordială, căci era totuşi jenant.

— Îţi este frig?

— Nu, spuse.

Tremura şi asta îi accentua proasta dispoziţie. Mă gândeam c-o să-mi facă un fel de scenă de gelozie, dar eram ocupat cu şofatul şi, dacă ea dădea dovadă de rea-voinţă, nu puteam regla chestia asta prea repede, doar cu vorbe. Am luat o mână de pe volan şi am căutat în compartimentul din dreapta. Am scos o sticlă de whisky şi i-am pus-o pe genunchi. În compartiment era şi un pahar din bachelită. L-am luat şi l-am aşezat alături de sticlă, apoi am închis la loc despărţitura şi am răsucit butonul radioului.

Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme dar, hotărât lucru, nu eram în apele mele.

Ideea că abia de acum urma greul mă zăpăcea în halul ăsta. Din fericire, ea luă sticla, îi scoase dopul, îşi umplu paharul şi-l goli dintr-o înghiţitură. Am întins mâna; ea umplu iar paharul şi-l goli pentru a doua oară. Abia după aceea mi-a turnat şi mie.

Nici nu am realizat ce beam şi i-am dat paharul.

Puse totul la loc în compartiment, se destinse un pic şi-şi desfăcu cei doi nasturi ai mantoului. Purta un taior destul de scurt, cu revere foarte lungi. Îşi descheie şi sacoul. Pe dedesubt avea un pulover

citron,pus direct pe piele; pentru siguranţa mea, m-am străduit să privesc în mod deliberat numai drumul.

Acum în maşină mirosea a parfum şi alcool, puţin a tutun, exact mirosul care ţi se urcă la cap. Dar n-am deschis geamul. Continuam să nu ne vorbim.

Tăcerea a mai ţinut încă vreo jumătate de oră, apoi ea deschise iarăşi compartimentul şi mai bău două pahare, îi era cald şi îşi scoase mantoul, în mişcarea pe care o făcu apropiindu-se de mine, m-am aplecat şi am sărutat-o pe gât, chiar sub ureche. Ea se retrase brusc, se întoarse şi mă privi, apoi izbucni în râs. Mi-am zis că whisky-ul începuse să-şi facă efectul. Am mai condus cincizeci de mile fără să scot o vorbă, şi în cele din urmă am atacat-o. Între timp, mai băuse.

— Nu eşti în formă?

— Merge, spuse ea încet.

— N-ai chef să ieşi cu bătrânul Lee?

— O, nu, nu-i asta!

— N-ai chef să mergi să-ţi vezi surioara?

— Nu-mi vorbi de sora mea.

— E-o fată bună.

— Da. Şi se fute bine, nu?

Mi-a luat piuitul. Oricine altcineva mi-ar fi putut spune asta fără să-i dau vreo importanţă, Judy, Jicky, B.J., dar nu Lou. Ea observă că am rămas interzis şi se sufocă de râs. Când râdea, se cunoştea că băuse.

— Nu aşa se spune?…

— Ba da, am aprobat. Exact aşa.

— Şi nu asta face?…

— Nu ştiu.

Râse iar.

— Nu te mai strădui, Lee, nu mai sunt la vârsta când să cred că te molipseşti cu un plod doar sărutându-te pe gură.

— Cine a vorbit de plod?

— Jean aşteaptă un copil.

— Eşti bolnavă.

— Te asigur, Lee, nu are rost să mai continui. Ştiu eu ce ştiu.

— Nu m-am culcat cu sora ta.

— Ba da.

— Nu am făcut-o, şi chiar dacă as fi făcut-o nu aşteaptă niciun copil.

— Atunci, de ce îi este rău tot timpul?

— I-a fost rău şi la Jicky, şi totuşi nu-i făcusem niciun plod. Sora ta are stomacul sensibil.

— Şi restul? Nu e prea fragil?…

Deodată, se răsuci spre mine lovindu-mă cu pumnul. Mi-am tras capul între umeri şi am accelerat.

Mă lovea din răsputeri; nu era cine ştie ce, dar simţeam loviturile. În lipsa muşchilor, avea nerv şi un bun antrenament la tenis. Când s-a oprit, m-am scuturat.

— Te simţi mai bine acum?

— Mă simt foarte bine. Dar Jean se simţea mai bine după?

— După ce?

— După ce vă futeaţi?

Cu siguranţă, simţea o plăcere deosebită să repete acel cuvânt. Dacă în aceste momente i-aş fi strecurat mâna între coapse sunt convins că după aceea ar fi trebuit să mi-o şterg.

— O! am spus, nu ştiam c-a făcut-o!

O nouă avalanşă.

— Eşti un mincinos scârbos, Lee Anderson.

Gâfâia după acest efort şi rămăsese întoarsă cu faţa spre şosea.

— Cred c-aş prefera să te fut pe tine, am spus. Îmi place mai mult mirosul tău şi ai mai multă blăniţă la pântece. Dar Jean fute bine. O s-o regret când o să ne descotorosim de ea.

Nu se clinti, încasă chestia asta aşa cum încasase şi restul. Eu aveam un nod în gât şi, deodată, m-a apucat un soi de ameţeală, căci am început să îmi dau seama.

— O s-o facem imediat, şopti Lou, sau după aceea?

— Ce să facem? am şoptit la rându-mi.

Abia puteam vorbi.

— O să mă futi?… spuse, însă atât de încet, încât mai degrabă am bănuit ce spune decât am auzit-o.

Eram excitat ca un taur şi aproape că-mi era rău din cauza asta.

— Trebuie s-o suprimăm înainte, am spus.

Am spus-o doar ca să văd dacă o dominam întru totul.

— Nu vreau, spuse.

— Ţii atât de mult la sora ta? Te-ai dezumflat!…

— Nu vreau să aştept…

Spre norocul meu, am zărit o benzinărie şi am oprit maşina. Trebuia să mă gândesc la altceva, altfel îmi pierdeam sângele rece. Am rămas pe banchetă şi i-am cerut tipului să-mi umple rezervorul. Lou răsuci clanţa portierei şi sări jos. Şopti ceva şi omul îi arătă clădirea. Dispăru si se întoarse după zece minute. Am profitat ca să umflu un pneu puţin cam moale şi să-i cer tipului să-mi aducă un sandviş pe care nu l-am putut mânca.

Lou îşi reluă locul. După ce i-am plătit, individul se duse să se culce. Am pornit maşina şi am condus iarăşi cu viteză timp de o oră, două. Lou nu mişca, părea că doarme. Mă calmasem totuşi, când ea se sculă brusc, deschise compartimentul de la bord şi, de această dată, bău trei pahare unul după altul şi îşi scoase jacheta de la taior.

Îmi era imposibil s-o văd mişcându-se fără să mă excit din nou. Am încercat să continuu să conduc, dar după zece mile am oprit la marginea drumului.

Era încă noapte; însă se simţea apropierea zorilor şi, în acest loc, nu era deloc vânt. Pâlcuri de copaci şi arbuşti. Traversasem un oraş cam cu o jumătate de oră înainte.

După ce am tras frâna de mână, am apucat sticla şi am luat o înghiţitură, apoi i-am spus să coboare.

A deschis portiera, şi-a luat geanta, iar eu am urmat-o. Se îndreptă spre copaci, se opri de îndată ce am ajuns acolo şi-mi ceru o țigară. Le lăsasem în maşină. I-am spus să mă aştepte, începu să răscolească în geantă sperând să le găsească pe-ale ei, dar eu plecasem deja alergând până la maşină. Am luat şi sticla. Era aproape goală, dar mai aveam câteva în portbagaj.

La întoarcere, abia mergeam şi am început să-mi deschei nasturii înainte să ajung la ea. Atunci am văzut străfulgerarea focului de revolver si în aceeaşi clipă am simţit ca o explozie în cotul stâng; braţul mi-a căzut în lungul toracelui. Dacă n-aş fi avut mâna dusă la nasturi, aş fi primit glonţul direct în plămâni.

Toate astea mi-au trecut prin minte într-o clipă. În clipa următoare, eram peste ea şi-i răsuceam încheietura, apoi i-am dat un pumn zdravăn în tâmplă, căci încerca să mă muşte; dar eram într-o poziţie incomodă şi sufeream al dracului. Ea a încasat pumnul şi a căzut la pământ fără să mai mişte, dar nu-mi era suficient. Am luat revolverul şi l-am pus în buzunar. Era un simplu 6,35, ca şi al meu, dar ticăloasa ţintise bine. Am alergat din nou până la maşină. Îmi ţineam braţul stâng cu mâna dreaptă şi cred că mă strâmbam ca o mască chinezească, dar eram atât de furios încât nici nu realizam durerea.

Am găsit ceea ce căutam, frânghia, şi m-am întors.

Lou începea să mişte. Nu puteam folosi decât o mână ca să-i leg braţele, mi-a venit greu, dar când am terminat, am început s-o pălmuiesc. I-am smuls fusta şi i-am rupt puloverul, apoi am luat-o iar la palme.

A trebuit s-o ţin cu genunchiul ca să-i scot blestematul ăla de pulover şi-abia am reuşit să-l deschei.

Se luminase un pic; o parte din trupul ei se găsea în umbra mai întunecată a copacilor.

În acel moment, încercă să vorbească şi-mi spuse că n-o voi avea niciodată, că-i telefonase lui Dex să-i prevină pe poliţişti, şi că mă considerase secătură din clipa în care vorbisem despre suprimarea surorii ei. Eu am părut amuzat, iar ea schiţă un soi de zâmbet, dar i-am expediat un pumn în falcă. Avea pieptul rece şi tare; am întrebat-o de ce a tras în mine, şi încercam să mă stăpânesc. Îmi spuse că eram un negru scârbos, că aflase de la Dexter că venise cu mine doar ca s-o prevină pe Jean şi că mă ura cum nu mai urâse pe nimeni, niciodată.

M-am amuzat din nou. Inima îmi bătea în piept ca un baros, mâinile îmi tremurau, iar braţul stâng sângera abundent; simţeam lichidul curgând în lungul antebraţului.

Atunci i-am răspuns că albii îmi omorâseră fratele, că eu eram mai greu de doborât, dar că ea, în orice caz, avea să se cureţe, şi mi-am încordat mâna pe unul din sânii ei, cât pe ce s-o fac să-şi piardă cunoştinţa, dar nu zise nimic. I-am tras o palmă soră cu moartea. Deschise iarăşi ochii. Se făcuse ziuă şi i-am zărit ochii înlăcrimaţi

lucind de furie. M-am aplecat deasupra ei, îmi închipui că gâfâiam ca o sălbăticiune, şi începu să ţipe. Am muşcat-o din plin între pulpe. Gura îmi era plină cu părul ei negru şi aspru. Am lins-o un pic şi apoi am luat-o de la capăt, ceva mai jos, unde era mai moale. Mă scăldam în parfumul ei. Îşi dăduse şi acolo, şi am strâns din dinţi. Am încercat să-i astup gura cu mâna, dar ea zbiera ca un porc, nişte ţipete ce-ţi făceau pielea de găină. Atunci am strâns dinţii cu toată forţa şi am pătruns. Am simţit cum îmi picură sângele în gură; coapsele ei se zbăteau de zor în ciuda frânghiei ce le strângea. Aveam faţa plină de sânge şi m-am retras puţin de-a buşilea. N-am auzit niciodată o femeie ţipând aşa. Deodată mi-am dat seama că totul îmi exploda în chiloţi; mă zgâlţâia ca niciodată, dar mă temeam să nu vină cineva. Am scăpărat un chibrit şi am văzut că sângera din plin. La sfârşit, am început s-o lovesc în bărbie, la început doar cu pumnul drept, am simţit cum i se sfărâmă dinţii şi am continuat, voiam să înceteze ţipetele. Am lovit-o şi mai tare, apoi i-am luat fusta şi i-am pus-o pe gură şi m-am aşezat pe capul ei. Se zbătea ca un vierme.

Nu-mi închipuisem că are atâta viaţă; a făcut o mişcare atât de violentă că am crezut c-o să-mi zboare braţul stâng; mi-am dat seama că eram atât de furios încât aş fi sfâşiat-o. Atunci, m-am ridicat ca s-o termin cu lovituri de picior şi, punându-i talpa de-a curmezişul gâtului, am apăsat cu toată greutatea.

Chiar când n-a mai mişcat, am simţit că mă apucă a doua oară. Îmi tremurau genunchii şi-mi era teamă să nu dau, la rândul meu, ochii peste cap.

XIX

Ar fi trebuit să mă duc să iau lopata şi târnăcopul şi s-o îngrop acolo, dar acum îmi era frică de poliţie. Nu voiam să mă prindă înainte de-a o lichida pe Jean. Cu siguranţă, puştiul era cel care mă conducea acum. Am îngenuncheat în faţa lui Lou. Am desfăcut frânghia cu care îi erau legate mâinile. Avea urme adânci la

încheieturi şi era flască, aşa cum sunt morţii imediat după ce au murit. Sânii începuseră să i se lase. Nu i-am luat fusta de pe faţă. Nu voiam să-i mai văd mutra, dar i-am luat ceasul, îmi trebuia un lucru de-al ei.

Mi-am amintit brusc de propria-mi figură şi am alergat la maşină. M-am privit în oglinda retrovizoare şi am constatat că nu era mare lucru de aranjat. M-am spălat cu un pic de whisky; braţul nu-mi mai sângera. Am reuşit să-l scot din mânecă şi să-l leg strâns de bust cu fularul şi o bucată de frânghie.

Cât pe ce să bâzâi, atât de rău mă durea, pentru că a trebuit să-l îndoi; m-am descurcat totuşi, scoţând din portbagaj încă o sticlă. Pierdusem destul timp şi soarele nu era prea departe. Am luat mantoul lui Lou din maşină şi m-am dus s-o învelesc cu el, nu voiam să-l car după mine. Nu-mi mai simţeam picioarele, dar mâinile îmi tremurau mai puţin.

M-am instalat iar la volan şi am demarat. Mă întrebam ce putuse să-i spună lui Dex. Povestea cu poliţia începea să mă sâcâie, nu mă gândeam propriu-zis la ea. Era undeva în spate, ca un fond sonor.

Aş fi vrut s-o am acum pe Jean şi să simt din nou ceea ce simţisem de două ori distrugând-o pe sora ei. Găsisem ceea ce căutasem întotdeauna. Poliţia, desigur, mă neliniştea, dar pe un cu totul alt plan.

Nu putea să mă mai împiedice să fac ceea ce voiam, aveam destul avans. Erau obligaţi să dea serios bice ca să mă ajungă. Mai rămâneau de făcut mai puţin de trei sute de mile. Braţul stâng aproape îmi amorţise şi mi se scursese toată vlaga.

XX

Cam cu o oră înainte de a sosi, am început să-mi aduc aminte diverse întâmplări. Mi-am amintit de ziua când am luat în mână o chitară pentru prima oară. Era acasă la un vecin, şi mi-a dat câteva lecţii pe furiş. Am exersat o singură melodie: *When the Saints Go Marchin' in*, şi am învăţat s-o cânt în întregime cu surdina, ca şi din

gură. Iar într-o seară am împrumutat chitara vecinului ca să le fac o surpriză celor de acasă. Tom a început să cânte împreună cu mine. Puştiul era înnebunit, şi s-a dezlănţuit. Ţopăia în jurul mesei, bâţâindu-se în ritm de parcă mărşăluia la o paradă. Luase un baston şi-l învârtea prin aer ca pe o morişcă. În acel moment, a intrat şi tata, care a râs şi a cântat împreună cu noi. Am înapoiat vecinului chitara, însă a doua zi am găsit o alta pe patul meu. Una de ocazie, dar încă în stare foarte bună. Exersam în fiecare zi câte puţin. Chitara e un instrument care te leneveşte. O iei, cânţi o melodie, o laşi, leneveşti puţin, o reiei şi scoţi unul-două acorduri sau te acompaniezi în timp ce fluieri. În felul ăsta, zilele se scurg pe nesimţite.

M-am trezit brusc după un hop al şoselei. Cred că aţipisem. Nu-mi mai simţeam deloc braţul stâng şi-mi era îngrozitor de sete. Am încercat să mă gândesc din nou la vremurile de odinioară ca să-mi mai schimb niţeluş gândurile. Eram atât de nerăbdător să ajung încât, de îndată ce mi-am recăpătat cunoştinţa, inima a început să-mi bubuie în piept, iar dreapta să-mi tremure pe volan, şi n-aveam decât o mână ca să conduc. M-am întrebat ce făcea Tom în acea clipă. Se ruga, probabil, sau îi învăţa cine ştie ce pe puştani. De la Tom, am ajuns la Clem şi la oraşul Buckton, unde stătusem trei luni ţinând o mică librărie care-mi aducea un câştig bunicel. Mi-am amintit de Jicky şi cum am futut-o în apă, cât de limpede era râul în acea zi. Jicky, atât de tânără, goală şi cu pielea mătăsoasă ca un bebeluş, şi deodată gândul îmi zbură la Lou şi la blăniţa ei neagră, aspră şi creaţă, la gustul ce-l simţisem când am muşcat-o, un gust dulceag şi uşor sărat, şi cald, cu mireasma parfumului coapselor ei, şi i-am auzit iar ţipetele în urechi; am simţit sudoarea picurându-mi pe frunte, dar nu puteam să las blestematul ăla de volan ca să mi-o şterg, îmi simţeam stomacul parcă plin de gaze, apăsându-mi pe diafragmă, gata să-mi zdrobească plămânii, iar Lou zbiera în urechile mele. Am apăsat claxonul de pe volan. Cel pentru drum era inelul de ebonită, butonul negru din mijloc era pentru oraş; le-am zdrobit pe amândouă concomitent ca să acopăr ţipetele.

Cred că rulam cu optzeci şi cinci de mile sau pe-aproape, nu se putea mai repede, dar drumul a început să coboare într-o pantă

uşoară şi am văzut că acul mai câştigă două puncte, trei, apoi patru. Se luminase de-a binelea de mai mult timp. Mă încrucişam cu alte maşini, si chiar am depăşit trei-patru.

După câteva minute am luat mâna de pe butoane, căci era posibil să întâlnesc poliţişti pe motocicletă, şi nu aveam suficiente rezerve ca să-i întrec. Când voi sosi, voi lua maşina lui Jean, dar Dumnezeule, când o să mai ajung?…

Cred că am început să bombănesc printre dinţi, ori mai degrabă să grohăi ca un porc, nemulţumit că nu merg mai repede, şi am luat un viraj fără să încetinesc, într-un scrâșnet îngrozitor de pneuri. Bătrânul Nash rulă violent, dar se restabili după ce ajunse aproape pe stânga drumului, iar eu continuam să apăs pe acceleraţie până la capăt, şi râdeam acum, şi eram vesel, la fel ca puştiul când se învârtea în jurul mesei cântând When the Saints…, şi nu mă mai temeam aproape deloc.

XXI

Când am ajuns în faţa hotelului, mizeria aia de tremurat reîncepu. Era aproape unsprezece şi jumătate. Jean probabil că mă aştepta să luăm dejunul împreună, aşa cum îi spusesem. Am deschis portiera din dreapta şi am coborât pe partea aceea, căci din cauza braţului îmi era greu să procedez altfel.

Hotelul era o clădire albă cu o verandă după moda rustică, cu jaluzelele lăsate. Prin locurile astea mai era soare, deşi ne apropiam de sfârşitul lui octombrie. Nu am găsit pe nimeni în sala de la parter. Era departe de a fi palatul somptuos promis în anunţ, însă în ceea ce priveşte izolarea nici că puteai pretinde mai mult.

Am numărat cel mult o duzină de cocioabe, dintre care una era o benzinărie ce-şi zicea şi bistro, mai retrasă de la şosea, destinată, fără îndoială, şoferilor de camioane grele. Am ieşit. Din câte îmi aminteam, pavilioanele pentru dormit erau separate de hotel, şi mi-am zis că trebuia să le găsesc undeva pe drumul ce mergea în unghi drept faţă de şosea, mărginit de copaci prost întreţinuţi şi iarbă

mucegăită. Am lăsat maşina şi am pornit-o pe drum. Cotea imediat şi tot atât de pe neaşteptate am dat peste maşina lui Jean în faţa unei bojdeuci cu două încăperi destul de curate. Am intrat fără s-o previn.

Stătea într-un fotoliu şi părea că doarme. Arăta prost, dar tot foarte bine îmbrăcată. Am vrut s-o trezesc, dar chiar în acel moment începu să sune telefonul – exista un telefon. M-am speriat prosteşte şi m-am repezit. Inima începu să-mi bubuie iar. Am ridicat şi am pus imediat receptorul la loc. Ştiam că nu putea fi altcineva decât Dexter sau poliţia. Jean se frecă la ochi. Se ridică şi, înainte de orice, am sărutat-o, mai-mai s-o sufoc. Se trezi ceva mai bine:mi-am petrecut braţul în jurul ei ca s-o ridic. În acea clipă îmi zări mâneca goală.

— Ce s-a întâmplat, Lee?

Părea complet buimacă. Am râs. Am râs mânzeşte.

— Nu-i nimic. Am căzut prosteşte când am coborât din maşină şi m-am rănit la cot.

— Dar ai sângerat!

— O zgârietură. Hai, Jean. M-am săturat de călătoria asta. Aş vrea să fiu singur cu tine.

Atunci începu să ţârâie iar telefonul. Aveam impresia că tot curentul electric trece nu prin cablu, ci prin mine. Nu m-am putut abţine, am dat un pumn în aparat şi l-am proiectat pe parchet.

L-am dat gata cu piciorul. Şi deodată, m-am simţit de parcă zdrobeam faţa lui Lou cu pantofii. M-a năpădit un val de transpiraţie şi era cât pe ce să dau bir cu fugiţii. Ştiam că îmi tremură gura şi că arătam ca un nebun.

Din fericire, Jean nu a insistat. A ieşit şi i-am spus să se instaleze în maşina ei. Urma să mergem ceva mai departe ca să fim liniştiţi şi să ne întoarcem după aceea ca să mâncăm. Era de mult ora mesei, dar ea părea complet blegită. Cred că îi era iarăşi rău, din cauza copilului pe care-l aştepta. Am apăsat pe accelerator. Maşina a pornit proiectându-ne pe spătarul banchetei. De data asta nu mai aveam mult. De cum am auzit motorul, m-am calmat. Am spus ceva în chip de scuză pentru telefon. Începea să-şi dea seama că aiuram şi era momentul să încetez cu aiurelile. Se strânse lângă mine şi-şi sprijini capul de umărul meu.

Am aşteptat să parcurgem douăzeci de mile şi apoi am căutat un loc unde să oprim. În acea porţiune, drumul era în rambleu; m-am gândit că totul va fi în regulă dacă vom coborî taluzul. Am oprit.

Jean a coborât prima. Am pipăit în buzunar revolverul lui Lou. Nu voiam să-l folosesc imediat. Chiar şi cu un singur braţ, îi puteam veni de hac si lui Jean.

S-a aplecat să-si potrivească pantoful şi i-am zărit pulpele sub fusta scurtă care-i contura precis şoldurile. Am simţit că mi se usucă gura. S-a oprit lângă un tufiş. Era un colţ de unde, dacă stăteai jos, nu se vedea drumul.

Se lungi la pământ. Am luat-o imediat, dar fără să merg până la capăt. Am încercat să mă calmez în ciuda afurisitelor ei de mişcări din şolduri. Am reuşit s-o fac să juiseze înainte ca eu însumi să am ceva.

În acel moment, i-am vorbit.

— Eşti la fel de excitată ori de câte ori te culci cu un bărbat de culoare?

Ea nu răspunse nimic. Era complet şocată. Am continuat.

— Căci în ceea ce mă priveşte, am mai mult de o optime.

A redeschis ochii şi eu am rânjit. Nu înţelegea.

Atunci, i-am povestit totul, în sfârșit, întreaga poveste cu puştiul, cum s-a îndrăgostit de o fată, cum tatăl şi fratele fetei au avut după aceea grijă de el.

I-am explicat ce voisem să fac cu Lou şi cu ea, astfel încât pentru unul să plătească doi. Am căutat în buzunar şi am dat peste brăţara lui Lou. I-am arătat-o şi i-am spus că regret că nu i-am adus un ochi al surorii ei, dar că ochii îi erau prea distruşi în urma tratamentului pe care i-l aplicasem după propria mea reţetă.

Abia i-am putut spune toate astea. Cuvintele nu veneau deloc de la sine. Stătea acolo, lungită pe pământ, cu ochii închişi, cu fusta ridicată până la pântece. Am simţit din nou acel ceva ce-mi urca de-a lungul spinării şi mâna mi s-a încleştat pe gâtul ei fără să mă pot împotrivi. Totul a fost atât de puternic încât am slăbit strânsoarea şi aproape că am sărit în picioare. Jean se învineţise deja la faţă şi nu mai mişca. Se lăsase strangulată fără să se împotrivească. Cred că mai respira încă. Am luat revolverul lui Lou din buzunar şi i-am tras

două gloanţe în gât, de la o distanţă foarte mică. Sângele începu să ţâşnească în stropi groşi, încet, în reprize, gâlgâind uşor. Din ochi i se zărea doar o linie albă printre pupile. Avu un soi de contracţie si cred că în acea clipă îşi dădu duhul. Am întors-o ca să nu-i mai văd chipul şi, cât încă era caldă, i-am făcut ceea ce îi făcusem deja în camera ei.

Cred că am leşinat imediat după aceea. Când mi-am revenit, era complet rece si imposibil de urnit.

Atunci, am lăsat-o acolo si am pornit spre maşină.

Abia mă mai târam. Prin faţa ochilor îmi treceau fel de fel de nimicuri strălucitoare. Când m-am aşezat la volan, mi-am adus aminte că whisky-ul era în maşina mea, şi îmi reveni tremurul mâinii.

XXII

Sergentul Culloughs puse pipa pe birou.

— N-o să-l putem aresta niciodată, spuse.

Carter clătină din cap.

— Putem încerca.

— Nu poţi aresta cu două motociclete un tip care aleargă cu o sută de mile la oră cu o maşină de opt sute de kile!

— Se poate încerca, îţi rişti pielea, dar poţi încerca.

Barrow nu scosese niciun cuvânt. Era un flăcău voinic, subţiratic, brunet, deşelat, cu un accent tărăgănat.

— Eu mă prind, spuse.

— Să mergem, spuse Carter.

Culloughs îi privi îndelung.

— Băieţi, zise, vă riscaţi pielea, dar dacă reuşiţi o să fiţi promovaţi.

— Nu putem lăsa un blestemat de negru să treacă tot ţinutul prin foc şi sânge, spuse Carter.

Culloughs nu răspunse nimic şi se uită la ceas.

— E ora cinci, zise. Au telefonat acum zece minute. Trebuie să treacă pe aici peste cinci minute…dacă trece, adăugă el.

— A ucis două fete, zise Carter.

— Si un garajist, adăugă Barrow.

Verifică dacă avea Coltul la şold şi se îndreptă spre uşă.

— Este deja urmărit, spuse Culloughs. Când am primit ultimele ştiri, erau încă în urma lui. A plecat şi maşina superintendentului, şi mai aşteaptă una.

— Ar fi mai bine să demarăm, spuse Carter. Aşază-te în spatele meu, îi spuse lui Barrow. Luăm o singură motocicletă.

— Nu-i regulamentar, protestă sergentul.

— Barrow e un bun trăgător, spuse Carter. Dacă eşti singur, nu poţi să conduci şi să tragi în acelaşi timp.

— Descurcaţi-vă cum ştiţi, spuse Culloughs. În ceea ce mă priveşte, mă spăl pe mâini.

Motocicleta Indian{47} demară din prima. Barrow era prins de Carter şi fu cât pe ce să zboare din şa.

Se aşezase invers, cu spatele lipit de Carter, legaţi unul de celălalt printr-o chingă de piele.

— Încetineşte imediat ce ieşi din oraş, spuse Barrow.

— Nu-i regulamentar, mormăi Culloughs, aproape în aceeaşi clipă, şi se uită după motocicleta lui Barrow cu un aer melancolic.

Ridică din umeri şi intră din nou în secţie. Dar ieşi imediat şi văzu cum dispare spatele unui Buick{48} mare şi alb care trecuse într-un fulminant bubuit de motor. Apoi auzi sirenele şi văzu trecând patru motociclete – aşadar, erau patru – şi o maşină care le urma îndeaproape.

— Ce porcărie de şosea, bombăni iarăşi Culloughs.

De data aceasta, rămase afară. Auzi cum sunetul sirenelor scade treptat în intensitate.

XXIII

Lee mesteca în gol. Mâna dreaptă se deplasa nervoasă pe volan în timp ce apăsa cu toată greutatea pe accelerator, strivindu-l aproape. Avea ochii injectaţi şi sudoarea îi curgea pe faţă. Părul lui blond era lipit din cauza transpiraţiei şi a prafului. Abia dacă auzea sunetul sirenelor în spate, doar dacă-şi ciulea urechile, dar drumul era prea prost ca să poată trage în el. Chiar în faţă, zări o motocicletă şi coti la stânga ca s-o dubleze, dar ea îşi păstră distanţa şi deodată parbrizul se înstelă şi fragmente de sticlă pulverizată în minuscule bucăţele cubice îl izbiră în plină figură. Motocicleta părea că stă pe loc în raport cu Buickul, şi Barrow ţinti aproape tot atât de pe îndelete ca la standul de tir. Lee percepu licărul celui de al doilea, apoi al treilea foc, dar gloanţele nu-şi nimeriră ţinta. Se străduia acum să meargă în zig-zag pe şosea, ca să evite proiectilele, dar parbrizul se înstela din nou, şi mai aproape de faţa lui. Simţea puternicul curent de aer ce se infiltra prin gaura perfect rotundă a cilindrului de plumb scuipat de-un 45[49].

Apoi avu senzaţia că Buickul accelerează, căci se apropie de motocicletă, dar deodată îşi dădu seama că era invers, Carter încetinea. Buzele îi schiţară un vag surâs când îşi ridică uşor piciorul de pe accelerator. Abia dacă erau douăzeci de metri între cele două vehicule, cincisprezece, zece. Lee apăsă iarăşi până la capăt. Zări chipul lui Barrow foarte aproape de el si tresări din cauza şocului provocat de glonţul ce-i traversă umărul drept. Depăşi motocicleta strângând din dinţi ca să nu lase volanul: o dată în faţă, nu mai risca nimic.

Şoseaua cotea brusc şi devenea din nou dreaptă.

Carter şi Barrow se ţineau în continuare după el. În ciuda suspensiei bune, simţea în membrele lui sfărâmate până şi cea mai mică denivelare a drumului.

Privi în retrovizor. Deocamdată nu se zăreau decât cei doi. Văzu cum Carter încetineşte şi se opreşte pe margine ca să-l lase pe Barrow să se aşeze în sens normal, căci acum nu-şi mai puteau permite să-l depăşească.

La o sută de metri, şoseaua se bifurca la dreapta. Lee zări un soi de construcţie. Menţinând aceeaşi acceleraţie, se năpusti peste câmpurile de curând lucrate de pe marginea drumului. Buickul făcu

un salt îngrozitor şi o întoarcere de 90°, dar reuşi să-l redreseze într-un scrâşnet al tuturor pieselor metalice şi opri în faţa hambarului. Fără a pierde o clipă, coborî.

Strâmbându-se de durere, ajunse la intrare. Braţele îl înjunghiau fără încetare, dar circulaţia începea să i se restabilească în braţul stâng, încă legat de trup, smulgându-i suspine de durere. Se îndreptă spre o scară de lemn care ducea în pod şi se avântă pe trepte. Era cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Se restabili printr-o răsucire incredibilă şi prinzând cu dinţii una din treptele aspre de lemn. Rămase acolo, gâfâind, la jumătatea drumului, şi o aşchie îi sfâşie buza. Îşi dădu seama cât de tare strânsese din maxilare când simţi din nou în gură gustul acela sărat de sânge cald pe care-l băuse de pe trupul lui Lou, între coapsele ei parfumate cu parfum franţuzesc nepotrivit pentru vârsta ei. Revăzu gura chinuită a lui Lou şi fusta taiorului pătată de sânge, si iarăşi scânteieri prinseră să-i danseze în faţa ochilor.

Încet, cu greu, reuşi să urce câteva trepte mai sus, şi vacarmul sirenelor se auzi afară. Ţipetele lui Lou, suprapuse peste vacarmul sirenelor, se atenuau şi reînviau în capul lui. Începea s-o omoare din nou pe Lou, şi aceeaşi senzaţie, aceeaşi bucurie îl cuprinseră când ajunse pe duşumeaua podului. Afară zgomotul încetase. Cu greutate, fără să se ajute de braţul drept, căci fiecare gest, oricât de neînsemnat, îi producea suferinţă, urcă spre lucarnă. În faţa lui, cât vedeai cu ochii, se întindeau câmpuri de pământ galben. Soarele scăpata si un vânt uşor agita ierburile de pe drum. Sângele îi curgea prin mâneca dreaptă şi de-a lungul trupului. Încet-încet puterile îi scădeau şi apoi începu să tremure, căci îl cuprinse frica.

Acum, poliţiştii scotoceau hambarul. Îi auzi chemându-l, şi gura i se căscă mare. Îi era sete şi transpira, şi degeaba voia să-i înjure, căci gâtlejul îi era complet uscat. Văzu cum alături de el se formează o baltă de sânge, cuprinzându-i unul din genunchi.

Tremura ca o frunză şi-i clănţăneau dinţii şi, când se auziră paşi răsunând pe treptele scării, începu să urle, mai întâi un urlet surd, care se înteţi şi crescu. Încercă să scoată revolverul din buzunar şi reuşi doar cu preţul unui efort nebunesc. Trupul i se lipi de perete, retrăgându-se cât mai departe de deschiderea de unde ţâşniră

oamenii în albastru. Ţinea revolverul în mână, dar nu avu putere să tragă.

Larma încetase. Atunci se opri din urlat şi capul îi căzu în piept. Auzea vag câte ceva. Timpul se scurgea, apoi gloanţele l-au lovit în şold. Trupul i se înmuie şi alunecă încet. Un firicel de salivă îi uni gura cu podeaua neşlefuită a hambarului. Frânghia care-i susţinuse braţul stâng lăsase adânci urme vineţii.

XXIV

Cei din sat l-au spânzurat totuşi, pentru că era negru. Pe sub pantaloni, în regiunea inghinală, se mai zărea o umflătură derizorie.

Postfaţă

Romanul *Voi scuipa pe mormintele voastre* are câteva rude bune în literatura secolului XX. Violenţa din paginile lui evocă pe alocuri atmosfera din *Portocala mecanică* a lui Anthony Burgess.

Pe de altă parte, intervenţia justiţiei, care interzice cartea (devenită între timp best-seller) pe motiv de propagandă pornografică, trimite cu gândul la soarta câtorva dintre romanele lui William Burroughs. Şi totuşi, Boris Vian scrie acest text în urma unui pariu angajat cu un editor francez pornit în căutarea unui thriller de succes. Romanul e gata după zece zile de lucru intens şi se logodeşte zglobiu cu cifra 100000: numărul de exemplare vândute în 1947 şi totodată cel al francilor pe care Vian îi scoate din buzunar pe post de amendă. Eroul cărţii este un tânăr mulatru crescut la şcoala cinismului aplicat, care îşi răzbună fratele linşat printr-o dublă crimă. Atâta doar că victimele sunt nu doar bogate, ci mai ales albe. De aici un şir de întâmplări brutale, unele în marginea patologicului, care explică motivul pentru care cenzorii au fost atât de vigilenţi la apariţia romanului.

Boris Vian (1920-1959) e întâi personaj şi abia pe urmă scriitor. Şochează prin atitudine, dar şi prin versatilitate. Este pe rând inginer, pictor, cronicar, scenarist şi câteodată chiar actor.

Cuprins

[1] Miller, Henry (1891-1980), romancier american, stabilit la Paris în anul 1930, poet al sexualităţii în romane ca Tropic of Cancer (1934), Black Spring (1936) şi Tropic of Capricorn (1939), Ale căror traduceri în limba franceză (1946-1947) au fost atacate de Le Cartel d'action sociale et morale (Cartelul pentru acţiune socială şi morală). (Aceste romane au fost traduse şi în limba Română – n.t.)

[2] Cain, James (1892-1977), romancier şi scenarist american.Vian a citit în limba engleză Three of a Kind, a cărei prefaţă conţine următoarea frază: „Aş dori să găsesc [...] o poveste în care moartea să fie purtătoare de iubire, aşa cum ar trebui să fie pentru orice bărbat sau femeie care încearcă s-o comită" (trad.fr.: Assurance sur la mort, Gallimard, 1948).

[3] Chase, James Hadley, pseudonim al lui Rene Brabazon Raymond (1906-1985), unul dintre maeştrii genului thriller, în special cu romanul No Orchids for Miss Blandish (1938).

[4] Armă de calibru mic, la modă la începutul secolului, fabricată în mai multe ţări.

[5] Marcă americană de automobile, simbol al calităţii şi al confortului la începutul secolului XX. Chiar şi americanii de nivel modest, mai ales negrii, cumpărau adesea modele de ocazie în anii ,40.

[6] Numele străzii aminteşte de atacul japonez din 7 decembrie 1941 care a determinat intrarea Statelor Unite în război.

[7] Marcă americană de maşini de curse, apoi un model ieftin şi popular.

[8] Magazin unde se vând produse farmaceutice şi alimentare, preparate calde şi reci, băuturi răcoritoare, ziare şi reviste. (N.ed.)

[9] Un fel de whisky din porumb sau din grâu. (N.ed.)

[10] Handy, Williamchristopher (1873-1958), „părintele blues"-ului; compozitor, cornist,cântăreţ şi şef de orchestră care a cules compus şi difuzat numeroase melodii de blues.

[11] New Orleans, în Louisiana, leagănul şi capitala jazzului.

[12] Sinatra, Francis, alias Franck sau Frankie (1915-1998), cântăreţ de estradă (crooner) şi actor celebru începând cu anii '40.

[13] Shore, Frances Rose, alias Dinah (1917-1994), cântăreaţă americană albă de varieteu, celebră atât înainte cât şi în timpul războiului.

[14] Stil de jazz cântat de orchestre mari, popular în anii '30. (N.t.)

[15] Calloway, Cab (1907-1994), cântăreţ, actor şi şef de orchestră american care a popularizat jazzul; celebru pentru onomatopeele sale cântate (scat); trece drept inventatorul „zazou-ului".

[16] Fiu (imaginar?) al financiarului american Bernard Baruch (1870-1965)

[17] Marcă americană de automobil creată în anul 1920, care a fost importată masiv în Franţa după Eliberare.

[18] Erou care revine şi în Spuma zilelor (cap. XII).

[19] Dans american sacadat, popular în anii '40. (N.ed.)

[20] în original: tailler une carpette, traducere a unei expresii argotice americane locuia rug (literal: „a tăia un covor").

[21] Cartier din Los Angeles, pe una din cele mai frumoase plaje din California.

[22] Marcă americană prestigioasă de la începutul secolului.Familia lui Vian poseda un Packard (cf. N. Arnaud, Les Vies paralleles, p. 42), şi în anii '20 modelul Clipper era

apreciat de gangsteri. Limuzina cu opt locuri constituia modelul tradiţional al mărcii**.**

[23] Barrow, Joseph Louis, zis Joe Louis (1914-1981), un mare boxer american. Vian foloseşte numele Barrow pentru un poliţist în capitolul XXII.

[24] Congresul american, format din Senat şi din Camera reprezentanţilor, deţine puterea legislativă.

[25] Dry martini, aperitivul clasic american, este un cocktail din gin sau vodcă şi vermut alb, completat cu o măslină.

[26] Dans vioi care constă în a sări alternativ de pe-un picior pe altul. (N.ed.)

[27] Stil de jazz ritmat. (N.ed.)

[28] Negru legendar, simbol al rezistenţei disperate a muncitorilor manuali în faţa invaziei maşinilor; în timpul străpungerii tunelului Big Ben (West Virginia, 1870) şi-a provocat maistrul, care lucra cu primul ciocan pneumatic, spunând că el va sfărâma mai bine piatra cu două ciocane manuale; a câştigat, dar a murit în urma unei hemoragii.

[29] Marcă americană de biciclete, apoi de maşini de curse şi autoturisme, în 1928, modelul J 265 CV, cea mai scumpă maşină din lume alături de Bugatti Royale, atingea 180 km/h.

[30] În secolul al XlX-lea, D. L. Moody, om de afaceri, apoi misionar, a organizat şcolile de duminica pentru tineret, care există şi în ziua de azi. Bingo este un joc foarte popular, asemănător cu loto.

[31] Club de jazz comercial şi de dans pentru tinerii bogaţi, cel mai celebru bar de noapte din New York în anii '40; referinţa este evident ironică.

[32] Aluzie transparentă la Theodore Bilbo (1877-1947), senator de Mississippi, celebru pentru discursurile sale rasiste.

[33] Chiar dacă există în Texas un orăşel numit Murchison, această denumire pare aici mai degrabă inventată, pentru a evita întretăierea marilor drumuri din America.

[34] Kaiser, Henry J. (1882-1967), cunoscut industriaş din domeniul construcţiilor civile şi al prefabricatelor: nave pentru debarcarea din ziua „Z", port-avioane, locuinţe.

[35] „T" – model legendar al celebrei mărci americane Ford, lansat în 1908, care a revoluţionat construcţia de automobile.

[36] Cocteil din mai multe tipuri de rom, suc de fructe şi lichior de caise. (N.ed.)

[37] Pianist, aranjor şi şef de orchestră american (1912-1979), mai ataşat variantei comerciale decât adevăratului jazz

[38] Ellington, Edward Kennedy, alias Duke (1899-1974), este cel mai mare muzician de jazz, pianist, compozitor, aranjor, şef de orchestră, pentru care Vian avea un adevărat cult.

[39] Gershwin, George (1898-1937), compozitor, pianist şi dirijor american, celebru pentru numeroase melodii foarte populare, autor al celebrelor Rhapsody in Blue, An American in Paris şi Porgy and Bess, pe care Vian însă nu îl aprecia prea mult.

[40] Kern, Jerome (1885-1945), pianist şi compozitor american cu numeroase succese comerciale.

[41] Vargas, Alberto, artist peruan (1896-1982) care a creat în anii '30 desene erotice şi rafinate ale unor splendide stereotipuri feminine, sumar îmbrăcate, în timpul celui de al doilea război mondial, revista în care publica (Escjuire) a primit un surplus de hârtie, căci legendarele Vargas Girls susţineau moralul combatanţilor, în 1953, Vargas a trecut la Play Boy.

[42] I Didn't Know About You, melodie de Ellington şi Russel, înregistrată în anul 1944.

[43] Hughes, Howard (1905-1976), milionar, fabricant de avioane şi producător la Hollywood care a lansat multe vedete, printre care Jean Harlow şi Jane Russell.

[44] Cartea lui Iov, XIII, 14.

[45] Macy's – un important lanţ de mari magazine din America.

[46] Fahrenheit, adică 90° C.

[47] Importantă marcă americană de motociclete, un pionier în anii '20 şi '30, dar deja în declin în timpul celui de al doilea război mondial.

[48] Marcă de automobile fondată în 1903, apoi înglobată de General Motors. Modelele Roadmaster au fost celebre în anii '30 şi '40.

[49] Model popular de pistol automat Colt.